

Medverkande i årsbok 1999

Vecka

Författare

Vecka 52 1998	Bertil Söderström
Vecka 01 1999	Bertil Söderström
Vecka 02 1999	Marianne Wik
Vecka 03 1999	Per S. Anelid
Vecka 04 1999	Svante Lihoff
Vecka 05 1999	Brita Torstensson
Vecka 06 1999	Tord Kempe
Vecka 07 1999	Maria Johansson
Vecka 08 1999	Cecilia Lundholm
Vecka 09 1999	Beate Palm-Scherl
Vecka 10 1999	Gary Wahlbäck
Vecka 11 1999	Claes Pålsson
Vecka 12 1999	Elever från Waldorfskolan
Vecka 13 1999	Peter Lindvall
Vecka 14 1999	Marja Bergström
Vecka 15 1999	Inga-Lill Östlund
Vecka 16 1999	Carin Conning
Vecka 17 1999	Gunnel Netz-Lundgren
Vecka 18 1999	Elisabeth Ingvarsson
Vecka 19 1999	Linda Karlin
Vecka 20 1999	Östen Johansson
Vecka 21 1999	Cecilia Ankarstrand
Vecka 22 1999	Carina Löfving Lundin
Vecka 23 1999	Silva Karlsson
Vecka 24 1999	PG Pålback
Vecka 25 1999	Anette Hagman-Johansson
Vecka 26 1999	Lennart Persson
Vecka 27 1999	Hans Hansson
Vecka 28 1999	Jan Forselius
Vecka 29 1999	Karl-Erik Hertzman
Vecka 30 1999	Ewa Strömbäck
Vecka 31 1999	Kjell Jonasson
Vecka 32 1999	Roland Arvidsson
Vecka 33 1999	Mia Roselius
Vecka 34 1999	Ragni Wåtz
Vecka 35 1999	Inga-May och Gunnar Qvist
Vecka 36 1999	Barbro Hammar
Vecka 37 1999	Barbro Tjernström
Vecka 38 1999	Lenah Skärstrand
Vecka 39 1999	Johannes Lindgren
Vecka 40 1999	Gerd Aronsson
Vecka 41 1999	Katarina Kronqvist
Vecka 42 1999	Torsten Sahlin
Vecka 43 1999	Oskar Lissheim
Vecka 44 1999	Ulrika Lindvall
Vecka 45 1999	Carl-Erik Reidler

Vecka 46 1999
Vecka 47 1999
Vecka 48 1999
Vecka 49 1999
Vecka 50 1999
Vecka 51 1999
Vecka 52 1999

Shahla Narimisa
Ingegerd Zetterholm –Ankarstrand
Karl-Gustaf Hildebrand
Ulla Nilsson
Sigvard och Ingela Orsmark
Anne-Marie Karlsson
Philip Gerebring, skolelev V Husby

Vecka 52 – Bertil Söderström

Annandag jul lördag 26 dec 1998

Regn. Den vita julen försvann. Jag kunde läsa en dikt av Alf Henriksson som heter "Väderleksrapport" och står på sidan 34 i hans bok "Tidernas Framfart". Jag får inte läsa den för min fru. Annars talar den på ett klart och tydligt språk om hur vädret har varit under år 1998.

Så mycket regn. Så lite sol. Skördetröskor som sjönk och fastnade i leran. Höstsäd som fick plöjas ner. Hö som ruttnade. Men aldrig så mycket svamp i skogen och lingonen kom tillbaka.

Nå, vädret går väl an, det växlar. Nästa år, 1999 hoppas vi på. Inte bara vad det gäller väder. Nej jag tänker på kommunalpolitiken. Valet i höstas skrällde till ordentligt. I Söderköping är gubbväldet brutet. Två kvinnor i topp. Barbro kommunalråd. Gerd oppositionsråd. Vi har stora förväntningar. Ni har fyra år på Er och kanske fyra till och fyra till.

Den lokala historieskrivningen år 2098 är lyrisk. Jag citerar. "När Söderköping gick in i 2000-talet var två kvinnor i topp inom kommunalpolitiken. En guldålder började för kommunen. Vård-skola-omsorg blev mer än löst prat. Alla vallöften från hösten –98 infriades.

Dessutom ny konstfrusen bandybana. Det är dessa två kvinnor vi skall tacka för att det sammanslagna SIS-Ramunder i världseliten för vidare Söderköpings stolta bandytraditioner från 40-talet. Nytt badhus. Våra pensionärer motionssimmar flera gånger i veckan och är statistiskt sett friskare än samma åldersgrupp i övriga EU.

Musik- och dansgymnasiet vid Nyströmska skolan är dessa två kvinnors verk. När de sedan såg till att dansbanan vid kanalen blev dubbelt så stor sökte sig ungdomar från hela EU till Söderköping och Nyströmska.

Kulturen blomstrade. Det nya biblioteket som blev kulturhus med bl a stor teaterscen. Utan den hade inte Teater Sythercopies blivit känd över hela världen.

Alla industrier som flyttade till Söderköping. Ingen arbetslöshet. Inga tomma lägenheter hos Ramunderstaden. Allt detta är dessa två kvinnors förtjänst". Slut citat.

Jag fortsätter att med min imaginära andliga kraft (min förmåga att skåda in i framtiden) citera NT från måndagen den 28 dec 2098. På Söderköpings-sidan finner jag rubriken "Dagboken återfunnen". Den dagbok som enligt gamla tidningslägg under 1999 skrevs av 52 Söderköpingsbor och har varit försvunnen i trekvarts sekel har nu återfunnits i ett bortglömt arkiv på Rådhusvinden.

NT kommer år 2099 att i ordningsföljd återge den hundraåriga texten, men redan idag kan Ni läsa det första dagboksbladet som lyder; "Jag skulle vilja vara 40 år i 40 år. Så sade jag till Anders Karlsson, ja Ni vet han på Elektromontage, när jag träffade honom utanför posten en sommardag –96 eller kanske –95. Tiden går ju så fort. Det hade vi nyss konstaterat. Länge sen vi satt i fullmäktige som

färskingar. Han för folkpartiet och jag för sossarna. Slutet 60-tal. Arvid Svensson på Berget var ordförande. Sedan kom Birger Hålling, Åke Svanhed, Karl Arfwedson, Anders Senestad och nu Bengt Almqvist. Människor man känt och känner.

Tänk Dig själv, sa jag till Anders, när vi gick Storgatan fram utmed Hagatorget och förbi Astlinds. Tänk vad man skulle kunna uträtta mycket om man fick vara 40 år i 40 år. Man är fortfarande ung, har lust att ta itu med saker och ting. Är stark. Orkar jobba hur mycket som helst. Har erfarenhet. Så mycket man skulle kunna uträtta. Under 40 år.

Jag är känslig för ord. De första ord jag lärde mig på engelska var fair play. Rent spel. Det var en idrottsterm men kan överföras till samhället i stort.

Solidaritet. Det vackraste ord jag vet. Både till form och innehåll. Att dela med sig. Att hjälpa till. Ställa upp för sina medmänniskor.

Generös. Givmild, bjussa på sig själv. Om jag hade pengar – för att citera Spelman på taket – skulle jag satsa dem på en genforskning som hade till mål att från människan ta bort de gener som bär på anlag för Girighet, Ondska och Svek.

Tänk Er att leva i en värld fri från Svek, fri från ondska, fri från Girighet. En värld som präglas av Fair Play, Solidaritet och Generositet.

Bertil Söderström

Vecka 1 – Bertil Söderström

1999 1 jan fredagskväll

Hemma från träffen på Rådhusalen. "Vi välkomnar 1999" stod det på inbjudan. Det var många som ville vara med. Söderköpingsbor trängdes i Rådhusalen och i det lilla förrummet. Där hade Karl-Erik Westergren för länge sedan sitt tjänsterum. Nils Hermelin hade en arbetsplats i Rådhusalen när han var kommunstyrelsens ordförande eller hette det drättselkammaren.

I kväll - eller på em. det började kl 16 - fick alla höra Lotta Appelvang sjunga "Jag trivs bäst i öppna landskap". Härlig sång till Kjell Jonassons gitarrspel. Barbro Tjernström gjorde officiell debut som kommunalråd och jag läste ovanstående skrivet annandag jul -98. Lyckad idé detta med samling i Rådhusalen. Lyckat program. Läs mer i NT. Jag hade med mig Statens Järnvägars tidtabell från 31/5 - 64 för att visa hur fort tiden går. Den skall biblioteket få låna.

2 jan lördag

Bara EURO-snack i radio och TV. Maja, vår lab-tik tar mig med på promenad ner mot stan. Det är mörkt. Brobyvägen alldeles efter vändplan. Gräsmattan mellan körbana och trottoar. Det blänker till. Reflex från en gatlykta. Jag böjer mig ner och tar upp en silverpeng. En svensk krona. Den är präglad 1998. Lite skamfilad. Hur länge kommer den att gälla.

3 jan söndag

Varm blåbärssoppa med ostmacka i st.f. förmiddagskaffe. En del av Brobyskogens rikliga blåbärsskörd från förhösten -98. Tänker på Bror Karlsson, Bror på skolan, vaktmästare och trotjänare på Ramunderskolan. Han sa till mig för länge sen att när han var barn gick man alltid till Brobyskogen och plockade blåbär.

Eftermiddagskaffe hos Gustaf och Stina Moberg. Värdefullt med gamla pålitliga vänner. Gustaf är en av de få människor jag träffat som är både teoretiskt och praktiskt begåvad. Stinas russinkakor. Nam-Nam Gott-Gott skulle Räv-Nisse sagt om han fått smaka.

4 jan måndag

Dominerande i radio och TV är fortfarande euron, den gemensamma europeiska valutan (Sverige står utanför) och ev kursförändringar. Jag tänker på poesi, litteratur. Skulle vilja att alla i avgångsklassen i Nyströmska fick ett ex av Joseph Brodskys "Examenstal" ur boken "Att behaga en skugga" att alla utantill fick lära sig Bertolt Brecht's dikt om kamratskap. Den där han skildrar hur bromsaren på ett koltåg i Ohio kastar in kolstycken till änkan efter en död kamrat så hon har något att elda med. När tåget kommer förbi i natten hör hon ropet "Till Mike" och så dunsar ett stort stycke kol mot stugans vägg. Eller så boken "Kvinnors dikt från när och fjärran" sid 89 "Jag skall tala i morgon" av Marianne Cohn.

5 jan tisdag

Alice Babs och Charlie Norman i ett halvtimmes program i TV. Jag kunde inte hejda tårarna. 60 år sedan jag hörde henne första gången och såg "Swing it magistern". Tänker på musikskolans betydelse. Då på stenåldern, var det en sensation. Nu kan massor av unga människor sjunga, spela och är inte blyga för att uppträda. Som sagt inrättat ett musik- och dansgymnasium i Söderköping. Det frigör människan för hela livet.

6 jan onsdag

Regn hela dagen. Tur att vi haft amaryllisen under hela dec. Den har förgyllt de mörka dagarna. Lysande röda blommor. Två stänglar med sex blommor på varje. Jag är imponerad av växters styrka och förmåga. Konsum renoverade sin parkeringsplats häromåret. Tog bort den gamla asfalten. Grävde upp till 1 m djup. Fyllde igen. En vecka efteråt hade en växt sprängt asfalten och stod viftande med sina gröna blad. Den finns nu på fotografi.

7 jan torsdag

Var lunchgäst i Radio Östergötland på fm. Det var Barbro Mellkvist som ringt och tipsat med anledning av dagboken. Hon har sinne för PR. Till Naturvärnet på kvällen. Kjell Eriksson berättade om "social ekonomi". Det var föreningen M som bjudit in.

M står visst för musik, möte, människor. Vi var c:a 15 personer. Bengt Pettersson ordf. i föreningen Norden, Stefan Wällberg från Radio Suarn, Hans Palgård, Anders Nylén, Helena Gustavsdotter, Roland Arvidsson från Naturvärnet för att nämna några. Kjell Eriksson kan ämnet som jag tyder till kooperativ i olika former, samverkan mellan människor. Jag skall lära mig mera.

8 jan fredag

Bra väder. -7° nu kl 19.30. Sett solen i dag. Funderar på dagboken. Kanske kan den vara början till en bredare dokumentation. Bandade samtal med både äldre och yngre Söderköpingsbor. Olika yrken. Syn på tillvaron. Erfarenheter. Historier värda att berättas. Röster. Samtal mellan människor säger mer än porträtt och bilder. Föreningen "Liv i Sverige" har till måtto: "Varje liv är värt att skildra". Något att tänka på.

9 jan lördag

Skönt väder kring -6°. Härligt att slippa regn. Allsångskonsert på Logen Vidar kl 15. Fullt med folk och fullt ös på spelmännen. Enkelt. Inga märkvärdigheter. Sådant som människor vill ha och behöver. Gemenskap. Det var sommarens gatumusikanter med Kjell Jonasson i spetsen som stod för musiken. Senare på kvällen fick jag telefon från en annan musikanter. Han berikade verkligen Söderköpings musikliv under sin tid i stan. Jonny Forsman. Vi talade lyriskt om Söderköping. Närheten till människor. En dikt av Hjalmar Gullberg heter "Människors möte". Läs den. Både Jonny och jag är från Enskede, söder om Stockholm.

10 jan söndag

Blå himmel. Sol. -10°. Jag skriver för hand i dagboken. Signe, min fru, som har varit lärare kollar handstilen. Jag får inte mer än godkänt. Till sist. 1940 var jag 15 år. Då kunde man för 5 kr köpa någon av följande varor: 8 kg sill, 2 kg räkor, 2 ½ kg oxstek, 6 dl brännvin (renat), 5 kg bruna bönor, 33 st semlor fyllda, 62 st semlor ofyllda, 1 ½ kg kaffe, 5 dussin Jaffa-apelsiner, 6 kg tvättpulver, 6 kg såptvål, 13 liter bensin. Jag skriver av från ett vykort med en femkronors-sedel på framsidan. Det var på den tiden en femma ännu var en femma.

Bertil Söderström

Vecka 2 – Marianne Wik

Dagbok den 11 januari – 17 januari

Vad blev det här för vecka? Blev den bättre eller sämre än andra veckor? Inte går det att ge ett svar, men jag vill påstå att en vecka blir tydligare, när man gör noteringar varje dag. Annars kanske dagarna bara försvinner utan några riktiga konturer.

Ungefär så här har det varit:

Fyra morgnar har jag passerat sex olika gator för att komma till mitt arbete på Nyströmska skolan, nämligen Vintervadsgatan, Hospitalsgatan, Linköpingsgatan, Munkbrogatan, Prästgatan och Östra Rydsvägen. Ändå tar min skolväg bara sju minuter till fots. Jag funderar inte så mycket på morgnarna. Det enda jag tänkt på är att det har varit mycket vatten i Storån.

Jag går i ganska god tid från vår HSB-lägenhet vid Rådhusorget, så det gör mig ingenting om jag får vänta på grönt ljus vid E 22. Men det är naturligtvis inte nyttigt att insupa avgaserna från alla bilar.

Det är ett vackert hus jag arbetar i, gymnasieskolan, som en gång var lasarettet i Söderköping. Jag känner mig privilegierad som får arbeta med ungdomar, men det är inte alltid lätt att motivera elever till studier. Det finns de som upplever tillvaron som ganska meningslös, och varför ska man då läsa och skriva? Tack och lov har jag fått uppleva positiva förändringar hos många. Det gäller bara att inte ha alltför bråttom.

Det här är veckan då jag fattat ett stort viktigt beslut, nämligen att byta arbete. Kommunen ska starta ett projekt, där socialsekreterare, fritidsledare och lärare ska arbeta tillsammans för att stötta elever som behöver hjälp. Jag är en av de två speciallärarna. Samarbete är viktigt och nödvändigt och jag ser fram mot att få vara med och bygga upp den här verksamheten. Men jag känner en viss oro inför allt det nya.

Som vanligt har jag hälsat på mina föräldrar, som efter 68 års äktenskap inte bor ihop längre. Pappa har flyttat in på Stenbrinken, ålderdomshemmet i S:t Anna, medan mamma bor kvar i Nilsgården i den pensionärlägenhet de hyrt i tre decennier. Jag gör mitt bästa för att lindra den tunga förändringen, vilket t ex innebär att jag skrapar Triss-lott ihop med pappa och ser till att väggklockan går rätt och jag köper krokus och vitaminmedicin till mamma. Det är skönt att det går flera bussturer varje dag ut till skärgården, trots att det ibland är ont om passagerare.

Det här är veckan då jag hostat i direktsändning i Radio Östergötland. På grund av den här boken har jag fått uppmärksamhet både i radio och Norrköping Tidningar. Eftersom jag ådragit mig en förkylning, var jag nervös inför programmet, men det verkade gå bra tills några minuter återstod. Då fick jag ett kikhosteliknande anfall, men tack vare att programledaren satte på Vildandens sång, som har så många verser, hann jag hosta ut innan det var dags att säga adjö till lyssnarna.

Det här är veckan när "julgranen", ståltrådskonstruktionen, togs bort från Ramunderberget. Det här är veckan då det för ovanlighetens skull varit solsken en hel dag i vår vackra, lagom stora stad.

Och den dagen är just i dag, söndagen den 17 januari.

Vecka 3 – Per S Anelid

Årsbok 1999:3

Så har vi rullat in i vecka 3 år 1999. Måndagen den 18 jan var generös nog att bjuda på litet solsken. Vintern är det dåligt med. Barmark -5° . Skidåkning otänkbart. Ishockey till nöds möjligt. Under mina pojkar på 1920-talet var det bandy som gällde vintertid. SIS hade ett bra bandylag, som bl a mötte I.F Kamraterna, Norrköping. Spelplan på kanalen. Senare spolade man isbana på idrottsplanen, nuvarande Vikingavallen. Det var en ungdomens vän August Karlsson, delägare i Förnicklingsfabriken som svarade för detta och med vävslang tog upp vatten ur S:t Ragnhildsbäcken. Han hade 3 söner, Allan, Alvar och Evert, som spelade bandy tillsammans med sina jämnåriga. Tack vare pappans slitsamma insats kunde de hålla igång. En eldsjäl väl värd att minnas. Tillika ordförande i Drätselkammaren.

Stor artikel i Norrköpings Tidningar om söndagens långfärdsskridskoåkare.

Tisdagen inledde gråmulet. Skidspårslingorna vid Petersburg gick ej heller idag att använda. Jag är en gammal man. Blir 90 till sommaren om jag får leva. Nostalgiskt noteras vilka rejäla vintrar vi hade förr med bl a kälkbacksåkning utförs Morfars kulle-backen. Vi låg på magen på kälken och styrde med tårna, vilket dock en gång renderade mig obehag. Jag hade fått finskor och galoscher till julklapp. Det var söndag. På e.m. söndag hördes en busvissling utanför. Killarnas kälkåkning. Vilken härlig dag och vilket före. Vi flög utför backen gång på gång. Tur att det kärvade nere vid Ö. Rydsvägen. Stoppade det inte där, så fanns ju alltid Lasarettshäcken som definitiv slutstation. Allt roligt har dock ett slut. Upptäckte att vänster galoschens tådel demolerats, hade fått någon vidhängande del som ej funnits förut. Försättningen vill jag helst ej berätta om. Bara det att jag åkte aldrig mera kälke med galoscher som fotbeklädnad.

Om vi går 70 år tillbaka i tiden, var så här års i januari julfirandet i regel över. Julsakerna var nerplockade i sina kartonger och allt i gamla gängor, oxveckorna hade tagit vid. Hade man haft tur, dock dessförinnan blivit inbjuden till kanske både en och två julgransplundringar. Det innebar att den till 30 % avbarrade granen skulle kastas ut. Dessförinnan var det fest: stor kopp med choklad och vispgrädde, saffransbulle och småkakor av alla de slag. Det man ej orkade äta upp stoppades i en papperspåse med hem och ofta tillika med en stor papperskaramell som delades ut när man plockade av grejerna från granen, som man dansade och lekte kring före utkastningen. Den föregicks alltid av "raketen", då man klappade, stampade och hurrade i takt av hjärtans fröjd. Det var inga dåliga decibel, som då presterades som klimax på festen.

Dagstidningarna innehöll spaltmeter om Göran Perssons 50-årsdag.

I dag har huvudmålet hos oändligt många svenska familjer varit ärtor och fläsk, pannkaka och sylt. Det är en svensk nationalrätt. Älskad som skolmåltid och efterlängtd av de värnpliktiga som torsdagsmål både när det är svinkallt i fält och sommarvarmt. Husmödrarna har sina knep för att få specialsmak på sina anrättningar. En estländare var svensk middagsgäst: ärtsoppa. Värddinnan: vad

tuggar du på, Elmar? Svar: Det var något beskt. Husmors lilla ingefärsbit som soppkrydda kanske var i starkaste laget, men det var hennes lilla finesse. Varför nu allt detta? Jo kan du tänka dig något mera helsvenskt i matväg? Då får vi inte tappa bort det. I all synnerhet vi östgötar som kallas ärtburar och har en alldeles extra fin sort, som rätt och slätt kallas Östgötaärten. Nu vet du det också. Du missade väl inte veckans matpärla.

Lättsam fredagsmorgon med sol. Jag bor på Gläntan, en av tre fastigheter för äldreboende som Söderköpings kommun svarar för på Storängsområdet. Det är 18 enrummare om ca 30 m², ljusa och väldisponerade. Matsalar i två plan och trivsamma biutrymmen. Tillgång till läkare, sjuksköterskor och övrig vårdpersonal. Utomordentligt vårdjour för de boende. Av vilka de flesta är rullstolsberoende. Anläggningen är mycket välskött och personalen generös och serviceinriktad. Svensk äldrevård är utsatt för mycket klander. Vi borde betydligt oftare ge uttryck för vår erkänsla och uppskattning av det fina arbete inom vården de många dagar efter dag utför. Jag vill gärna bryta loss den här dagen för att göra den markeringen tydlig. Visa din uppskattning. Det blir till fortsatt sporre i jobbet. Tidningsobs. August Strindberg 150 år firas. Tallgården, grannfastigheten är till utformningen i stort sett Gläntan lik och bör bli föremål för lördagsobservansen. En viss social samverkan äger också rum, då på Tallgården anordnas träffar ganska regelbundet var 14:e dag kring olika ämneskategorier. Förra året bl a "Så var det förr i tiden". Vi berättade för varann om olika sysslor vi varit med om: Höst- och vårbyk. Slakt, sådd och skörd. Arbeten som idag utförs annorlunda än för t ex 50 år sedan. Maskinell utrustning förenklar massor av hushållsarbeten numera. Tvättmaskinen laddar man titt som tätt i stället för att spara ihop smutskläder till flera dagars samlade jobb höst och vår. Norrköpings Tidningar: Centralbadet får ny bassäng, 16 miljoner kronor avsatta i kommunen för ändamålet.

Söndagen den 24 jan 1999 kl 10.00 föredrog jag att delta i TV-gudstjänst från Livets Ord, Uppsala. Pastor Ulf Ekman var en energisk Jesus-förkunnare. Senaste dagarna har jag gjort bokslut gång efter annan och noterat, att jag fått ett långt liv, för vilket jag är djupt tacksam. Vilken fantastisk utveckling jag fått vara med om på olika områden och jag undrar om framtiden kan komma att accelerera i samma takt som under min livstid. Läste som skolpojke Jules Verne "Jorden runt på 80 dagar". En utopi, trodde man. I dag klarar man det på betydligt kortare tid. När Charles Lindbergh år 1927 ensam genomförde den första direktflygningen över Atlanten i ett enmotorigt flygplan, var det ju en fantastisk prestation. Ryske kosmonauten Jury Gagarins färd ett varv runt jordklotet på 108 minuter var kanske en ännu större bedrift. Vi skulle kunna fortsätta exemplifikationen men vi nöjer oss med att delta och notera, att i vår tid är det tele och data som i hög grad dominerar utvecklingen.

Därmed sätter skrivaren punkt för "veckorevyn 3" 1999.
Med vänlig hälsning

Per S. Anelid

Vecka 4 – Svante Lihoff

Åstad

Vi ska varligt smaka på henne. Åarnas stad! En gång var vatten i glas från åar, källor och brunnar, åtråvärdare än nutidens glass vid kanalen. Lillån är gömd, och nästan glömd, men Storån flödar ännu i sitt stretiga lopp mot stora världen. Fördom var denna å stadens livsnerv, för kvarnar, boskap, hantverk och skutor. Den var östgötars huvudled ut i Europa! Köpenskap och sjöfart livnärde vår gamla stapelstad. Sjötull och olika privilegier gav inflytande, såväl ekonomiskt som politiskt. Men tiden gjorde ån grundare och hamnen kom allt längre bort från befolkningen. Idag är hamnplatser vid Tvärån (Korsån) nöjesbåtars hemvist. Där det förr fanns marknadsplats, tullhus, köpmansbodas och andra lagerhus för stapelstadens räkning. Fast nog är väl den gamla Storån ändå stadens viktigaste blå band, trots den unga kanalens turistiska dragningskraft.

Vi ska respektera hennes ålder. Århundradenas stad! Överallt påminns vi om vår ringa del i ett tusenårigt livslopp. Kyrkor, rådhus och andra bevarade byggnader, från medeltid till modern tid, vittnar om invånarnas rika idéer och skapande förmåga. Meterdjupa kulturlager ger unika möjligheter att avläsa människornas levnadssätt långt tillbaka i tiden. Dokument och skriftliga vittnesbörd sätter ord på vad döda ting inte kan berätta. Trots krig, bränder, översvämningar och farsoter har staden överlevt, även om människorna lidit svåra allvarliga förluster. Stadskärnan ter sig oförändrad, för den ouppmärksamme betraktaren, men förändringar sker ständigt, oundvikligt och har alltid skett. Idag måste emellertid allt göras med största möjliga pietetskänsla, så att skamfläckar i småstadsidyllen Söderköping undviks. Gatumiljöer och byggnader kan ändras. Men helheten måste kännas genuin. Husdetaljer, skyltar och färger kan störa intrycket, om inte valet sker med känsla och sakkunskap.

Vi ska njuta av hennes skönhet, årstidernas stad! Sommarturister kommer och fröjdas åt grönskan, lummigheten i vår stad. Dras till kanalen och slussen, promenerar på soliga gränder i små stadskvarteren och guidas kanske genom historien. Seglar, cyklar eller bilar sedan vidare i landskapet, med ett förhoppningsvis ljust och oförglömligt minne. Höstens färger upplever söderköpingsbon bäst vid foten av Ramunder kring kanalen. På våren är en promenad på berget eller längs Storån en befriande känsla, just när björkar och vitsippor fått nytt liv. Den sista årstiden är däremot oförutsägbart, men när både nysnön och temperaturen fallit, och solen gör sitt till, är Söderköping vackrare än någonsin.

För S:t Ragnhilds Gille
Svante Lihoff

Vecka 5 – Brita Torstensson

1999

V 5 1/2 Måndag Idag skall jag hämta Årsboken på Turistbyrån i det anrika Rådhuset. En viktig promenad. Att få hämta en bok där man skriver ner tankar om gången tid, nuet och visioner inför framtiden.

Jag går ut från mitt boende i fastigheten Kastenhof, ett sekelskifteshus mellan Storån och Göta Kanal. Ett stort flerfamiljshus där grannsämjan är god och gårdsfesterna förgyller tillvaron.

Jag konstaterar att förra veckans kyla är försvunnen och solens sken lyser på en grupp barn som matar änder i Å-promenaden. De har nutidsvärmande kläder i glada färger. Annat var det under min barndom. Vi hade tidningspapper mellan kläderna, kalla vintrar. En hastig reflexion Skall någon av dessa barn uppleva nästa sekel? Med framtiden kroppsreparatiner? Endast 100 år gör att förändringarna blir märkbara.

Jag nalkas Rådhuset. Nu ! Har jag dig kära Dagbok. Åter till förändringar. 1999-års största förändring blir flytten av Biblioteket och Turistbyrån till nybyggnationen "Stinsen". Vi som i det längsta segat oss kvar i den gamla stadskärnan måste naturligtvis förstå att det behövs större lokaler. Vi får se fram emot nya begivenheter. Såsom varande pensionär längtar jag efter att få "surfa på nätet". Det måste du ordna kära Dagbok.

Jag går vidare, ner mot Skönbergagatan. I den centrala delen av kommunen ligger Örtagården. Jubilarer. Tio år i år. Den har upplevt blod....- nej men svett och tårar. Den har överlevt politiska strider, förändringar och hot om förflyttning. Här kan du verkligen göra en insats, kära Dagbok. Hjälpt den förening som helt ideellt sköter den. Flera av dess medlemmar har varit med från början. Entusiasmera ung och gammal över att denna plats är en kunskapsträdgård, tillika en oas. Trots att det är snö banar jag mig fram till mitten av Örtagården. Där finns en hägg, vårdträdet som är skänkt. Lutar mig mot trädet och tittar på skylten som berättar att man önskar att det skall stå i "flera hundra år". Just nu känner jag mig ganska stolt. Var en av dem som röjde här i april 1989. Ja, jorden vi ärver är något alldeles speciellt.

Kära Dagbok intressera dig också för det fina kulturhuset "Hyddan" som finns på den mark från 1600-talet där Örtagården utgör hälften av marken. För Örtagårdens del är den kommunal. De två är en fin konstellation och hör till kommunens bästa platser för sammankomster och utställningar m.m.

Jag går vidare genom Brunnsområdet, som jag känner väl till. Har varit min arbetsplats i arton år. Receptionist i Villa Lagberg.

Upp till Göta Kanal. Om några månader båtfabrik. Nu kära Dagbok måste du tänka på ekonomin också. Vi måste ha ett bra företagsklimat såväl i den gamla stadskärnan som utanför. Båttrafiken får inte försvinna, båtar, stora som små. Göta Kanal samt Ramunderberget är en viktig del av Söderköping och berget får inte delas av någon biltrafik.

Min vandring är nu slut och jag skriver ner dessa tankar under v. 5. Det blir min Dagbok.

TACK KÄRA DAGBOK för att jag fick förmånen att skriva.

Brita Torstensson

pensionerad kulturarbetare

Brita med ett T

26-01-08

Vecka 6 – Tord kempe

Ingen kan vara okänslig för den egendomliga, smittande ungdomsstämning hos detta amfibiska landskap som ännu risslar, blänker och sorlar av det vatten, varur det nyss lyft sig...

Sigfrid Siwertz

Denne folkkäre författare uttryckte här sin upplevelse av vår ostkustskärgård i ett tidsperspektiv som jag gärna tar till mig inför det stundande tusenårsskiftet.

Varje gång när jag under segel i S:t Anna njuter av solglittret mellan grönskande holmar och kala skär påminns jag om denna mening där författaren på ett så fascinerande sätt vidgar tidsperspektiven och skapar "smittande ungdomsstämning" åt det urgamla skeende som landets lyft ur havet innebär.

Idag när fart, stress, snabba beslut och kortsiktiga ekonomiska intressen styr vår vardag känns det viktigt att tänka med andra mått, i andra banor och vidga horisonten.

...Nyss lyft sig... Nåja, det började för c:a 10000 år sedan då inlandsisen smälte bort och drog sig norrut. Befriad från det våldsamma trycket började landskapet stiga ur havet – ett lyft som fortfarande pågår, för närvarande ca 2,5 – 3 mm om året eller som gamla skärgårdsbor ibland uttrycker det – sjön faller ungefär en fot på tre mannaminnen, dvs hundra år.

Det går sakta men inte desto mindre är landbacken mer än tre meter högre idag än för tusen år sedan och vår kära kommun har under denna tid tillförts åtskilliga tunnland dyrbar mark på så att säga "naturlig väg". Betänk att Söderköping till över en tredjedel består av skärgård.

Mycket hinner ske under ett årtusende. Vår stad firade 800-årsjubileum för några år sedan men vi vet att det flera hundra år tidigare fanns bosättningar och marknadsplats vid Storåns, Lillåns och Tväråns sammanflöde. Havsgående båtar seglade med varor in och ut ur Slätbaken och handelsvägarna in i landet växte fram i vikens förlängning, delvis med årnas hjälp.

Att kunna färdas med båt var gamla tider förutsättningen för transport av människor och gods i ett nära nog väglöst land.

Sedd i detta perspektiv har Söderköping, Östersjön, skärgården och vattenlederna att tacka för sin tillblivelse och existens.

Vetskapen om att Hanseskepp har lossat sin last invid Rådhusorget och Söderköping under tidig medeltid var en av landets främsta städer bildar bakgrund till den stolta hemkänsla vi söderköpingsbor känner för staden och dess nära tusenåriga framväxt. Därtill kommer naturligtvis det angenäma geografiska läget med en fascinerande blandning av odlingslandskap, vildmark och skärgård i stadens närhet.

Resultat av arkeologiska utgrävningar illustrerar på ett fantasieggande sätt lager på lager av stadens växlingsrika historia. – Vi bor och verkar på äkta kulturmylla

och det är på gräsrotsnivå som vi återfinner våra många ideella föreningar. De arbetar med musik, konst, teater, litteratur och många andra kulturföreteelser med siktet inställt på ett lyft över konsumtionssamhällets standardvärderingar och ambitionsnivå.

1800 -talets Göta-kanalprojekt blev aldrig det stora lyftet för Söderköpings sjöfart och handel men nu inför milleniumskiftet kan man konstatera att tiden verkat i positiv riktning för kanalen och Söderköping som åter fått en viktig position längs en vattenled. Söderköping har blivit östra porten till ett av Europas mest berömda kanalsystem. Turismen har definitivt upptäckt kanalmiljöns skönhetsvärden och dess rika kulturhistoriska minnen.

Inför stundande tusenårsskifte kommer vårt nya kulturcentrum, Söderköpings stadsbibliotek och informationskontor att stå färdigt som ett utropstecken inför framtiden. I egenskap av inredningsarkitekt erhöll jag helt nyligen det intressanta uppdraget att inreda biblioteket. Denna vecka har i hög grad präglats av det arbetet då en studiegrupp besökt årets möbel- och belysningsmässan i Stockholm. Vi har där handgripligen konfronterats med det mest aktuella och seriösa utbudet av vettiga och sköna ting för bibliotek och offentlig miljö.

Det är min förhoppning att respekten för kultur och natur i vår skärgårdskommun skall få ett lyft, ett stycke varje år det kommande årtusendet – en landvinning, skapad ur gammal historisk kulturmylla men i ”smittande ungdomsstämning”.

Tord Kempe

Vecka 7 – Maria Johansson

Som aldrig förr böljar debattens vågor kring kultursatsningarnas vara eller icke vara. Huruvida kulturen har hög prioritet i ett ansträngt ekonomiskt klimat.

Det hörs ju på själva ordet kultur - en rolig resa – att behovet av lätt tillgänglig, prisvärd kultur snarare ökar när människors plånböcker inte medger en längre och ekonomiskt mer svårbemästrad resa.

Vår förening har alltsedan dess tillblivelse för dryga sjutton år sedan utvecklats, förändrats och breddat verksamheten. Detta för att förgylla resvägen för våra besökare och dessutom få oss arbetare med de olika produktionerna att känna att processen går framåt.

Det hela började med djupdykningar i Söderköpings rika, historiska mylla. Spelplatser valda med omsorg för detta ändamål; Sankt Laurentii kyrka, Rådhusorget, Brunnsparken och Stegeborg. Så rullade det på från år till år. Varje kostym var ett konstverk, manus ett gemensamt arbete och rollerna många, både större och mindre.

Från dessa historiska skildringar, via ett par uppsättningar med en ung publik som målgrupp, till folklustspel av Gideon Wahlberg. För tio år sedan sattes "Söderkåkar" upp och sedan dess har vi i stort sett varit "Gidde" trogna. Eftersom det är jubileum i år, tycker vi att det är dags för vår publik att återigen få stifta bekantskap med "Söderkåkar" i vår regi.

Efter att ha varit något av ett kringresande teatersällskap bland stadens pittoreska bakgårdar, har vi nu funnit vår plats och rotat oss. Forsemanska gården är en idealisk spelplats på många sätt.

Även om föreningen i första hand förknippas med somrarnas utomhusspel, vilka oförtrutet framförs i ur och skur, har vi flera strängar på vår lyra. Under 1999 handlar det om minst tre stora produktioner till.

Vi möttes av många reaktioner, då vi tog beslut om att inte spela nyårsrevy. Människor som frågade oss vad de nu skulle göra på nyårsafton. Vi får hoppas att det löste sig och att minnet sträckte sig bortom de senaste åren, tillbaka till tiden före revyerna.

I stället valde vi ett färdigt manus och något som kunde passa barn och ungdomar ur de grupper som övat upp sin sceniska förmåga i föreningens försorg under nittioalet. "Småfolk och rövare" togs väl emot av en blandad publik. De allra yngsta tyckte rövarna var otäcka, men vågade ändå knappt ta saft-och-bull-paus för att inte missa rövarnas nästa entré.

Nåväl, den pjäsen är lagd till handlingarna, med ett konstaterande om en lyckad inledning på spelåret. Repetitionerna av nästa pjäs är i full gång. Om en månad intar "Adam & Eva" Bielkens tiljor. Manusidé och regi står Mirsad Begovic för. Mirsad, som tillhör vår förening och utbildat sig i teater både i sitt forna hemland

och i Sverige, har lovat en modern och aktuell historia med både nya ansikten och gamla bekanta på scenen.

Bielken har blivit vår nya inomhusscen. Vi är glada att vi får utnyttja den genom vårt samarbete med studieförbundet. Ännu bättre skulle det förstås vara med en större och djupare scen, bättre utrymmen bakom och lutande golv på parkett. Det står på vår önskelista.

Kollationering inför sommarens folklustspel hålls i början av april och sedan repeterar ensemblen tre kvällar i veckan. I slutet av maj och under juni tas även helgerna i anspråk för att bitar ska falla på plats till premiären veckan efter midsommar.

Parallellt repeterar ytterligare ett gäng. Ola Lönnqvist, som varit med i föreningen sedan starten, har skrivit samman ett antal scener utifrån sitt kunnande om bygdens historia. Under juli månads sista vecka framförs dessa historiska bilder i och kring Drothem och Sankt Laurentii kyrkor.

Så långt sträcker sig våra planer för i år. Men ännu befinner vi oss bara i den sjunde veckan och mycket hinner hända, planeras, repeteras och spelas upp. Mycket slit, mycken tid leder fram till belöningen i form av reaktioner från vår publik. Vi vet att ett gott skratt förlänger mer än själva munnen.

Med Thalia vid vår sida in i nästa århundrade. För Teater Sythercopie, Maria Johansson, sekreterare.

Vecka 8 – Cecilia Lundholm

Den goda modern. Vad krävs egentligen av en god mor, så här i 1900-talets sista skälvande minuter? Ställs hon inför samma krav som för hundra år sen, eller har något förändrats?

Det primära, som att klä och föda och fostra barnen har väl inte förändrats egentligen. En skillnad är den tid man har till sitt förfogande. Det är ju så mycket annat som skall hinnas med också. Utbildning, karriär, man skall utvecklas och vara kreativ, man ska vårda sin kropp och sin själ, vara snygg, samtidigt som man ska ta hand om sina barn själv så mycket som möjligt. Annars är man ju ingen god mor i andras ögon. Kanske var det lite mindre komplicerat förr. De flesta mödrar idag dras med ständigt dåligt samvete för att de tillbringar för lite tid med sina barn. Och tiden de har tillsammans går oftast åt till förmaningar och tillsägelser och i bästa fall, korta samtal om hur dagen varit. Den ständigt leende bullbakande mamman som alltid finns tillhands känns långt borta.

Men ska man då ha dåligt samvete för att man lämnar bort sina barn till dagis och frita? Ska man ha dåligt samvete för att man väljer att arbeta eller studera? Eller för att man faktiskt är tvingad att arbeta från det att barnen är väldigt små, för att klara sin försörjning. Jag tycker inte det. De flesta barn mår faktiskt bra på dagis. Där finns duktiga kunniga människor som gör sitt bästa för att vara och en ska få sina behov tillgodosedda. Dessutom har det blivit så att dagis fått ett syfte i sig till skillnad mot förr, då det mer handlade om att vara en förvaringsplats för barn till yrkesarbetande föräldrar. Nu har dagisverksamheten en egen läroplan och mycket handlar om att förbereda barnen för skolan och hur man arbetar där. Något tillspetsat kan man säga att barn som inte gått på dagis hamnar lite på efterkälken. Skulle jag då vara en sämre mor, som väljer att inte själv umgås med mina barn hela dagarna, än en som väljer att göra det? Skulle jag älska mina barn mindre? Borde jag ens en gång skaffat barn om jag nu ska lämna bort dem så fort de blivit tillräckligt stora? På vem vilar egentligen ansvaret för vår barn? Är det skolan, dagis, kollektivet eller rent av på föräldrarna.

I skolan har ju denna fråga aktualiserats mycket på senare år, då många tycks ha den åsikten att det är skolan som skall uppfostra barnen. Men självklart ska de inte göra det. Det ansvaret måste vila på föräldrarna. Och jag tycker att de flesta föräldrar tar det ansvaret också. Även om de arbetar och har barnen på dagis. Vi gör väl alla vårt bästa.

Men det dåliga samvetet kvarstår och trots att vi kommit ganska långt i jämställdhetsfrågan, har jag ändå en känsla av att det är mödrarna i större utsträckning som står för det dåliga samvetet.

Så vad krävs då av en god mor? Jag kan inte ge ett entydigt svar på det. Man kan bara göra det man tror är bäst i varje situation. Med kärlek och sunt förnuft kommer man långt och det har väl inte förändrats så mycket på hundra år, och lär väl inte förändras så mycket de kommande hundra åren heller...

Cecilia Lundholm

Vecka 9 – Beate Palm-Scherl

Åter helg efter en vecka fylld av arbete – lugnet lägger sig, trots att jag bär på en irriterande känsla av att jag inte hann avsluta arbetet helt denna vecka. Nåja jag har just nu massor av extra energi – sportlovsveckans vistelse i Norska fjällen med make, barn och goda vänner har gett mig fulladdade batterier – tänk att en veckas miljöombyte ger så mycket.

Jag arbetar som distriktsläkare på Vårdcentralen här i Söderköping.

Ett arbete jag älskar – jag är privilegierad som får gå till ett arbete varje dag som engagerar, som väcker min nyfikenhet, som ger en intellektuell utmaning – ett arbete som känns meningsfullt.

Men jag känner också en ökad förtvivlan – ja ilska över hur svårt många människor har det. Hur den ökade arbetslösheten, de snåla samhällsvindarna dagligen kränker människor. Jag tror att människan i grunden är god, att människan med rätta omständigheter har en inneboende vilja att klara sig själv, att ta ansvar för sin situation, sin familj och sin hälsa. Jag tror också att vi i ett solidariskt samhälle har råd att ge alla människor ett värdigt liv efter varje individs möjligheter. Hur skapar vi ett sådant samhälle?

Mitt arbete som dagligen består av möten är spännande. När jag knackar på dörren till undersökningsrummet är jag nyfiken - vad finns på andra sidan dörren, vad blir min roll, hur ser den väntande människans situation ut – vad kan jag hjälpa till med – frågorna är många.

Det är inte alltid svaren finns – men min roll blir att vara närvarande, att bibehålla ett professionellt förhållningssätt – att med min kunskap och erfarenhet försöka lyssna, ge råd. Stödja, lindra och ibland bota.

Denna lilla kommunen är i grunden en god miljö för såväl min familj som för det arbete jag har. Jag har lätt att få kunskap om mina barns miljöer och även om det finns riskmiljöer i Söderköping är närheten, personkännedomen en trygghet för såväl barnen som för mig.

Jag bor strax utanför tätorten men det är fortfarande nära till såväl arbete, service, fri natur och kultur – och snart får vi ett nytt bibliotek och det är bra. Här i staden finns vännerna som lyssnar, stöttar, som ger näring för nya diskussioner men också glada stunder med gott umgänge. I vår familj bor syskon, föräldrar och andra släktingar långt borta – viktiga för oss, men inte i vardagen. Vi får resa mycket för att hålla kontakten.

Kulturmötet finns dagligen i vårt hem, att leva med en man från ett annat land, annan kultur, annan religion är spännande – att i vardagen försöka mixa det judiska med svenska traditioner är en utmaning. I vår familj firar vi både påsk och pessach. Människors rädsla för andra kulturer har jag svårt att förstå – det berikar livet.

Den lilla staden ger möjligheter till ett gott kontaktnät, lätt att nå varandra – mitt arbete har också gett mig stora möjligheter att samarbeta med många olika människor – att i Samverkansgruppen arbeta med lärare, polis, föreningsmänniskor, kyrka, social och fritids -förvaltning för bättre uppväxtvillkor för våra ungdomar är spännande. Mötet med barn och ungdomar på skolan när jag är skolläkare eller på ungdomsmottagningen när jag kommer dit som doktor är en utmaning – det är vår framtid – hur skall vuxensamhället återerövra förtroende

bland dagens ungdomar. Hur lär vi dem ta ansvar för sin livssituation, sin hälsa och sin framtid – när vi i vuxengenerationen är så dåliga på det. Ökad egoism – ett samhälle där den privata sfären prioriteras, där vuxensamhället på alla sätt visar den kommande generationen att de egentligen inte är välkomna är inte en bra grogrund för framtidens samhällsmedborgare.

Det är den kommande generationen och deras barn som skall ta huvudansvaret för nästa decennium – tänk om man kunde få blicka in i framtiden – se hur nästa generation bildar sina normer, vilket samhälle de skapar, hur de tänker om den tid som varit och den som skall komma.

Beate Palm-Scherl

Vecka 10 – Gary Wahlbäck

Måndagen den 8 mars 1999 v 10.

Första dagen i skolan efter helguppehållet.

Helgen har varit skön på ett sätt men dålig på ett annat. Det sköna är att man oavbrutet kan göra vad som helst. På lördagarna visar man fotboll på TV och då har man fullt sjå med att rätta stryktips, måltips och allt annat. Denna helg hade jag lyckats med att pricka in 11 rätt på stryktipset. Men ack ingen utdelning. Varför ska man ha 11 rätt när det inte är någon utdelning? Det kan man fråga sig. Men helgen i det stora har varit bra. Inte så vackert väder men middag hos min farmor Wivi på lördagen och sedan på söndagen var det bäddat för Vasaloppet. Loppet som startar i Sälen och slutar i Mora är hela 90 km långt! Det har blivit som en tradition för många som åker loppet. I år hette segraren Staffan Larsson. Det var enligt mig den enda som var värd att vinna. Förra året slutade han på en hedrande 2:a plats efter spurtstrid mot Peter Göransson. Och för några år sedan hade han opererat knät men han stakade sig igenom hela loppet och slutade på en 8:e plats.

Starkt jobbat Staffan!

Men i alla fall. Idag har varit som en vanlig skoldag för mig. Börja med Biologi och sluta med Fysik.

Men i morgon gäller det. Vi har vår första träningsmatch i fotboll kl. 19.00. På den leriga och mjuka grusplanen på Vikingavallen. Det blir en pärs. Vi får se hur det slutar. I morgon tisdag alltså.

Tisdagen den 9 mars v. 10 1999

Idag var det ännu en jobbig skoldag. Jag gick upp som jag brukar göra, kl 06:30. Därefter så duschade jag och åt frukost. Eftersom jag bor 1 mil utanför Söderköping så måste jag gå upp så tidigt för att hinna med bussen. När klockan hade närmast sig 08.10 så var min första lektion engelska. Jag sitter i skolan och ser ut över Söderköping och blir arg när jag ser att det snöar för fullt. Jag undrar om det blir någon match. Det tror jag. När klockan sedan närmar sig halv tre så börjar jag och mina kompisar gå till bussen. Där får vi stå och vänta på bussen i 5 minuter. När jag kommit hem gick jag och lade mig att vila. När klockan hade hunnit bli 17:30 var det dags att åka till Vikingavallen. Där var det snörusk och kallt. Vi gick i samlad trupp ut på planen. Efter de kalla 90 minuterna som matchen spelades hade det hunnit bli 6 mål för Östra Ryd och 4 för oss. Det var ungefär det som hände idag.

Onsdagen den 10 mars v. 10 1999

Idag har det varit dåligt väder hela dagen. Det var halv snöstorm och mycket kallt. Det var så jag inte ville ha det. Jag ville att det skulle vara varmt och soligt. När jag skriver detta är klockan 22:05 och jag har bara att dra ner rullgardinen och släcka lyset och blunda. Sedan är jag inne i drömmarnas värld.
God natt!!!

Torsdagen den 11 mars v.10 1999

-4 celsius och snö. Det är inte det man är van vid att se när vi är inne i mitten på mars. Så här års skall all snö ha smält bort. Anser jag. Jag hoppas verkligen att meteorologen Wolfgang Röder har spått rätt. Han har nämligen sagt att det ska bli en mycket varm sommar och kall vår. Men meteorologerna har också haft fel.

Fredagen den 12 mars v. 10 1999

-10 celsius och snö på backen. Vad kallt det är. Varför ska det vara minusgrader och snö så här års. Men annars är det skola som vanligt. Idag är det kort dag i skolan. Vi slutade 12:20 idag. Och det är skönt. För idag skulle vi åka och spela handboll i Linköping. Vi åkte från sporthallen klockan 17.00. Vi åker i samlad trupp till matchen. Nu har klockan hunnit bli 17:45 och vi står utanför idrottshallen. Matchen börjar inte förrän 18.45. Då sitter vi och kollar på när ett 10-tal flickor tränar handboll. När klockan väl har blivit 18:45 så börjar matchen. Vi börjar med boll och går till anfall. Efter 30 sekunder avslutar jag anfallet genom att skjuta ett hårt skott precis vid stolproten. Vad skönt. Det var det enda målet jag gjorde och matchen slutade med 13 mål för RP och 12 för oss, IK Ramunder.

Slut för dagen.

Lördagen 13 mars v. 10 1999

Klockan är 07:00 och pappa kommer instormandes i rummet. Han väcker mig för att det är fotbollsmatch i dag. Vi, Stegeborgs IF ska ta emot Stavsjö IF klockan 09.00. Det är andra träningsmatchen för våran del. Vi springer ut på planen kl 08:30 och jag börjar värma upp målvakten, Håkan Leo. Matchen börjar lite innan 09:00 men det gör inget för oss. Det börjar dåligt för oss med ett baklängesmål men vi jobbar oss upp. Och när domaren blåser för att matchen är slut så har vi hunnit göra 4 mål och Stavsjö 1. Skönt med en vinst. Det var ungefär det som hände på lördagen.

Söndagen den 14 mars v. 10 1999

Några plusgrader och lite vind. Snön börjar sakta smälta bort och våren är på ingång. Hoppas jag. Idag har jag 3 matcher att spela. En handbollsmatch och två fotbollsmatcher. Handbollsmatchen spelar vi mot HFN. Vi är revanschsugna sedan i fredags. Matchen börjar bra med att vi tar en tvåmålsledning men den slarvar vi bort. Det var en svängig match med många utvisningar för oss. Men ändå drog vi det längsta strået och vann med 20 -13.. Direkt efter matchen beger jag mig bort till Vikingavallen för att spela fotboll mot Sylvias P-84 lag. För mig blev det svettigt. Jag släppte in 8 bollar men räddade desto fler. Matchen slutade med 8 mål för Sylvia och 0 för oss. Sista matchen för dagen är mot SIS juniorer. Matchen börjar kl 19:00 och jag får vila mig mellan 15:00-17:00. Sedan måste vi åka ner till Vikingavallen. När jag är hemma har jag inte så mycket att göra så jag lägger mig framför TV-n och kollar på något program. Klockan tickar iväg och nu är den 17:30.

Vi åker ner till Vikingavallen och väntar på att dom andra ska komma. Det är rätt så kallt så man får stå och hoppa för att inte förfrysas. Klockan har nu hunnit bli 19:00 och matchen har börjat. SIS tar ledningen efter 20 minuter. Och vi är tvungna att jobba oss in i matchen. Det klarar vi bra. Efter första halvlek leder dom med 1-0. Vi tar över mer och mer i andra halvlek och det skulle visa sig vara vändningen. Efter de 90 minuter vi spelade så hade vi hunnit göra 2 mål och SIS

hade kvar sitt enda mål från första halvlek. Nu finns det inte mycket mer att skriva om denna vecka så jag lämnar över denna bok till nästa veckas författare. Tack för mig.

Gary Wahlbäck studerande vid Bergsskolan i Söderköping.

Vecka 11 – Claes Pålsson

”Kärringsamhället”

Var finns egentligen mannen i dagens svenska samhälle? På punkt efter punkt försvinner männen, resignerar, lämnar över sin plats åt kvinnan. I vissa delar av samhällsstrukturen påminner den nya svenska könsordningen om den centralafrikanska synen på könsens skyldigheter. Och den är allt annat än smickrande eller jämlik. Männen gör ingenting annat än far runt och sköter om sina fruar, sprider lite aids och latar sig. Kvinnorna står för allt arbete och skötseln av hemmet. I riktigt fattiga delar drar de till och med plögen.

Nu är jämförelsen bildlig förstås, men likväl befogad. Vem är det som håller landet på benen, jo, den deltidsarbetande kvinnan, som anses vara den lägsta stående varelsen vi har och som knappt ens är värd pension. Jag är av den uppfattningen att jämlikhet är bra, dessutom tror jag inte att skillnaden är så stor vilket vissa ”gender – feminister” vill göra gällande. Det finns nog inget ”mjukare” ledarskap i kvinnan, utan det ligger, i de fall man kan tala om mjukare ledarskap i ledarbegreppet ”i sig”, inte i könet. Dessutom är det svårt att finna kvinnor som gör ”nya” saker, de gör väl det männen tidigare gjort men med ett annat kön. Jämlikhet är (borde) helt naturlig i fall där inte annat krävs, vilket givetvis finns både på den kvinnliga som på den manliga sidan.

Det är kvinnor som går kunskapslyft, de genomför praktikperioder och håller sitt intellekt öppet med hjälp av böcker och tidningar. Invändningen lär vara; men se vilka böcker de läser, eller vilka tidningar sedan...inte främjar de något intellekt. Faktum är att det inte spelar så stor roll, bara att de håller dem öppna.

Män däremot låter dessa kanaler alltmer slamma igen, de vill inte gå kunskapslyft, för de vill ha ”riktiga” jobb, om inte ALU –projekt varit tvingande hade de inte gått dit över huvud taget. De läser i stort sett ingenting heller, på sin höjd faktalitteratur, då kanske i form av en manual till fjärrkontrollen eller reparationshandboken till bilen. Författare börjar bli ett kvinnoyrke för en kvinnlig publik, lärare, präster (i Danmark är redan 80% av prästkåren kvinnlig) och i viss mån läkare (då främst distriktsläkare, allmänläkare). När man talar om lärare är det inte längre småskolelärare utan det kvinnliga går igen långt upp på universitetsnivå. Det är dock bara inom vissa områden, de humanistiska, inte de tekniska.

Männen har fortfarande makten, därom råder inget tvivel och detta är inte en skrivelse som försöker påstå att kvinnan tagit över, men vilka män är det som har makten då? Strateger, ekonomer, experter och tekniker, lika andefattiga som sina utbildningsvägrande arbetslösa bröder. Det manliga idealet är lika dött som betong och lika orubbligt. Allt styckas och levereras efter ekonomisk validitet, eller pragmatisk fitness. Man spottar åt litteraturen och bildandet men man hyllar utbildningen.

Det finns otroligt väl utbildade män i vårt samhälle. Faktum är att de flesta höga poster besitts av män, överläkare, ingenjörer, för all del litteraturprofessorer osv. Specialister handlar det för det mesta om, i nio fall av tio. Det går dock en fin linje mellan utbildning och bildning. Det senare av de två är något som kvinnor har blivit mycket bra på och män desto sämre. Att vara bildad idag är i det närmaste ett feminint drag och feminina drag är dessa män livrädda för. Man kan vara chef för Astra med en månadslön på 100 000 kr men inte ägnar man sin fritid åt sublimt ädla och bildande saker utan åt seriöst buffliga och obildade sysselsättningar.

Det är skam att bildning inte tas på allvar då det är civilisationens grundbult. Utbildning utan bildning ger bara tekniskt utvecklat barbari; stenåldersmän i kostym. De har bara bytt ut sin knölpåk mot en LapTop, i allt annat är de desamma.

Undersökningar bland ungdomar visar på exakt samma siffror som för de vuxna männen. Killar på högstadiet läser sällan eller aldrig någonting och de har för det mesta inga humanistiska ambitioner. Är de överhuvudtaget intresserade av något är det datorer och dessa är ju framtidens melodi. Ettor och nollor, siffror som styr våra liv samtidigt som innehållslösheten är total. Dessutom, som en rolig parentes, solariesolar killar i åldern 15-20 år i 30% högre grad än tjejer i samma ålder. Vad vill detta säga då. Jo, sinnebilden av det urdumma solariebruna blondinvåpet har totalt ändrat skepnad. Det är inte längre en kvinna som är Bimbo idag, det är en man.

I programmet Centrum för ett litet tag sedan gjordes en analys av svensk samtidsfilm, man hade helt enkelt sökt efter svaret på en rad frågor på innehåll. Nitton var det antal filmer de sett och i femton av dessa fanns män som misslyckats i sina mansroller. I exakt lika många var temat "Kvinnor kan". Jag känner att detta är en bild som är klar som korvspad. Det är dags att männen börjar slåss för sin egen identitet som intellektuella varelser.

Vi måste bekämpa bilden av männen som grottfolk, lustvarelser och våldsverkare. Männen måste börja bilda sig och yttra sig i humanistiska miljöer. Framför allt måste männen börja läsa mer skönlitteratur, det går alldeles utmärkt med Stephen King.

Leve bildningen – Leve biblioteken
Claes Pålsson

Vecka 12 – Waldorfskolan

Vi står alla inför ett årtusende, en framtid som både skrämmer och väcker nyfikenhet. Vi vuxna ser världen från ett perspektiv. Vi tänker ofta på ekonomi och krigshärdar, men vad tänker dagens unga. Hur ser de sig själva i framtiden? Jag ställde frågor om framtiden till eleverna på Waldorfskolan och så här svarade några:

Hur tror du att Söderköping kommer att se ut under nästa århundrade?

Jag tror inte att Söderköping kommer att förändras något. Det kommer att se ut som det gör nu. Jag tror att det kommer att finnas bra skolor och bra miljö.

Angelica klass 7

Jag tror att Söderköping kommer att växa mer och mer. Alla gamla hus kommer att rivas för att ge plats åt nya stora hus. Naturen kommer att förintas och barnen kommer inte att kunna leka så bra som de har gjort.

Isabelle klass 6

Lite nyare och lite modernare, det är synd.

Isabel klass 6

Vad kommer att bli bättre respektive sämre år 2000?

Jag hoppas att lantbruket blir bättre och att fattiga länder inte ska leva med ständig svält, nöd och krig. Jag hoppas att de ska sluta med djurplågeri. Jag tror att miljön kommer att bli sämre.

Eleonor klass 5

Det kommer att finnas mer bilar, men jag tror också att miljön blir bättre. För det kommer att finnas en lag som säger att man inte får slänga skräp någonstans.

Anonym

Hur tror du människor kommer att minnas 1900-talet?

Jag tror att människor bara kommer att minnas speciella tillfällen under 1900-talet t ex när de vann på Bingolotto och alla krigen.

Eleonor klass 5

De kommer inte att minnas 1900-talet

Emma klass 7

Tänker du ofta på framtiden?

Ibland tänker jag att krigen nog aldrig tar slut och att världen blir en skrothög i rymden, eller att världen blir en grön planet med fria människor och mycket natur.

Isabel klass 6

Jag tänker inte så ofta på framtiden men jag tror att det blir dyrare och billigare.
Sofia klass 6

Nej jag har inte tid. Det finns så mycket att annat att tänka på.
Robin klass 6

Nej, jag tänker inte på framtiden, för den oroar mig.
Natalie klass 6

Hur tror du att du kommer att minnas din tid på Waldorfskolan när du blir vuxen?

Jag kommer nog att minnas den här skolan som en fin skola, där jag har lärt mig mycket.

Angelica klass 7

Den kommer att finnas som en lugn liten skola av min hemstad.
Sarah klass 6

Bra, för på andra skolor är det bara massor av datorer överallt.
Jorunn klass 5

När jag blir vuxen och får barn tänker jag sätta de i en Waldorfskola.
Emma klass 7

För många av eleverna är framtiden något ovisst och avlägset. För dem är nuet viktigare än framtiden eller som Hanna i klass 5 svarade: Många kommer nog att tycka att år 2000 är speciellt, fast det gör inte jag.

Att fånga dagen och inte låta morgondagen skymma är kanske något som vi vuxna borde tänka oftare på.

Jessica Gustavsson , klasslärare

Vecka 13 – Peter Lindvall

Östra Ryds Prästgård, påskaftonen den 3:e april 1999

Påskafton 1999. Våren har äntligen kommit. Vi har längtat efter vårljuset. Den mörka vintern har givit vika. Naturen myllrar av liv som sträcker sig mot sol och ljus. Som människor – del av denna underbara väv av liv som är vår jord – gör vi som allt annat levande. Vi vänder oss mot ljuset liksom krukväxterna i fönsterkarmen.

Vad är då en människa? Biologiskt liv visst. Något mer? Den frågan blir genast lite svårare att besvara. Men frågan finns där djupt inom oss alla. Människovärde, respekt för människan. Varje människa! Varför det om vi enbart är en del av ett biologiskt system? Är vi likvärdiga med allt annat levande eller?

Påskafton 1999. En annorlunda dag under året. En annorlunda dag i kyrkans år. En dag skuggad av den mörka långfredagen. Långfredagen som målar det mänskliga livet i mörka färger. Utsattheten, föraktet, våldet, orättvisan, masshysterin, maktfullkomligheten, döden. Detta är verkligheten runt om oss i vår värld och i vårt samhälle. Det är en verklighet vi alla är utsatta för.

Påskaftonen öppnar sig också in emot morgondagen. Påskdagen kärleken som segrar över allt det onda. Livets seger över döden. Dagen som målar vårt innersta hopp och vår innersta längtan. En tom grav. Påskdagen som målar vårt livs ljusa drag. Livets möjlighet. Det är meningsfullt att göra det goda att älska och att bekämpa det onda. Det djupaste, tillvaron är kärlek och liv. Det ropar påskdagen. Det är meningsfullt att leva, det finns liv mitt i döden. Framtiden är möjlig, trots allt.

Påskafton – denna dag i brytningen mellan vinter och vår, mellan mörker och ljus, mellan döden och liv. Motsatta känslor som också spelar inom oss detta år tusendes sista år, vad har varit, vad skall komma? Kan vi tro på framtiden? Kan vi skapa en ljus framtid? Är allt hopplöst eller?

Igår på långfredagen föll bomber över Balkan – Belgrad och Kosovo. Kriget som bränner, lemlästar och fördriver människor från hem och trygghet härjar nu igen i vår världsdel.

Spikarna driv in genom händerna på den man som burit sitt kors upp till Golgata. Gud vill inte det onda – men delar smärtan, förtvivlan och döden med dem som drabbas. En öppning mitt i det mörkaste mörka. Gud är med. Ljus i mörkret. Kan jag lita på det i denna mörka värld?

”Ecco Homo”, citatet från Johannesevangeliets 19:e kapitel (Latin för ”se mannen” eller ”se människan”), Pilatus ord då han ställer fram den torterade och blödande Jesus inför den skrikande folkmassan, kan knappast användas i vårt land dessa dagar. Orden har blivit titel på den fotoutställning om Jesus liv där Jesus framställs i gemenskap med homosexuella. Jag skall inte kommentera den utställningen utan vill använda detta bibelcitat som utgångspunkt för några tankar om vad det är att vara människa. Ecco homo – se människan.

Jag tillhör den generation – kanske den första i vårt land – som självklart hade tillgång till allt materiellt. Född i slutet av 50-talet då vårt folkhemsbygge bar mer frukt. År efter år saknade jag ingenting. Till julen räknade jag mina julklappar till 24 eller mer. Med stigande tillväxt år efter år blev det goda samhället bara godare och godare. Alla kunde bit för bit skaffa sig allt de ville ha. Samhället var den goda

modern som inneslöt alla i sin famn. Allt skulle bara bli bättre och bättre. Utvecklingen framåt. De dunkla sidorna av livet kunde beslutas och utvecklas bort. Samhället kunde!
Vi trodde på detta och vaggades in i förhoppningar om den absolut goda framtiden.

Så hände något. Tillväxten avtog. Pengarna räckte inte. Naturen skövlades. Den goda framtiden började rämna. Människor isolerades från varandra. Var och en hade nog med sitt. En natt gick ett fartyg under på Östersjön. Många människor från vår egen bygd gick under med fartyget. Vårt lands statsminister då – Ingvar Carlsson står i morgonens nyhetssändning och säger – vi skall börja – vi skall ställa allt tillrätta – samhället kan!

Nej! Samhället kan inte med politiska beslut och ekonomisk styrning ändra grundförutsättningarna för livet. Vi kan inte utveckla bort ondskan, hotet och döden. De finns här inom oss och mitt ibland oss. Vilsna och försagda försöker vi orientera oss i detta på tröskeln till framtiden. Leva med det onda, minimera det onda. Leva med döden som en del av livet. Se människan! Det är våra villkor igår, idag och imorgon.

Se människan. Är detta allt? En kort stunds vandring genom tiden i kamp mot det onda och sedan intet. Något inom mig säger emot. Djupt inom mig brinner en längtan som varken ägodelar, pengar eller tid kan tillfredsställa. Jag kan ana vad denna längtan handlar om i den goda, varma gemenskapen med människor jag tycker om och som älskar mig. Jag kan ana detta i tystnaden när jag låter livet bli helt stilla. Jag är på vandring genom tiden till något större och mer, till en så djup gemenskap med tillvarons innersta att mina ord och erfarenheter inte räcker till. En människa, med en hemlighet djupast där inne, som ger henne det oinskränkta människovärdet. Del av livets underbara väv men också något mer, mycket mer. Kan vi upprätthålla den bilden av människan på vår vandring mot framtiden? Bilden av varje människas oinskränkta värde. Också den svaga, den sjuka, den som bara kostar samhället av de redan begränsade resurserna, också människa en glimt av evigheten, av gud själv. Se människan!! Där ligger vår framtid!

Stilla veckan kallas denna vecka i kyrkans år som i 1999 års kalender fått nummer 13. För mig som församlingspräst i Svenska kyrkan blir denna vecka aldrig så stillsam till det yttre. Utöver allt vanligt arbete och förberedelser inför påskens alla guds tjänster har jag denna vecka mött alla skol- och förskolebarn i Gårdeby, Västra Husby och Östra Ryd.

Tillsammans med de andra medarbetarna i Östra Ryds Pastorat har jag spelat upp dramat omkring Jesus från skärtorsdag till påskdag i olika scener. Vad hände med Jesus? Vad skedde med människorna omkring honom?

Själv spelade jag Petrus, lärjungen som svek sin bästa vän när mörkret, hoten och våldet kom närmare och närmare. Jag har de trettio gånger jag spelat upp scenen denna vecka verkligen i mitt inre fått reflektera över vad det är att vare en människa. Jag har fått uppleva människans mörka stråk och samtidigt upplevt människan som lever i relation till ett sammanhang som är oinskränkt godhet. Jesus förkastar inte sin svikande vän. Han tar hans mörker på sig går korssets väg och öppnar i gränslös kärlek porten till framtiden och evigheten, nya möjligheter, en ny morgondag och ett nytt hopp!

Till sist (det blir mer och mer predikostil det hörs trots att jag försöker undvika det – fast det är ju det jag är- predikant) tänker jag i vilken konstig tid jag lever i. Den

första tid i vår kulturs historia som främst tänker på att bevara det som fanns före oss och samtidigt ofta glömmer att ge vår egen tids bidrag till historien. (Samtidigt som vi skövlar naturen så att mindre och mindre blir kvar för dem som kommer efter oss).

Vi har i Östra Ryds kyrka under fastetiden haft en ny altartavla som täckt den vanliga altartavlan. Det har väckt starka känslor. Låt det vara som det alltid har varit, är kommentaren. Som det alltid har varit? Vår kyrka i Östra Ryd bär vittnes börd i arkitektur och inredning från alla de århundraden kyrkan stått där – allt från 1100-talet till 1800-talet, ja också tidigt 1900-tal. Skulle inte vår egna tid få vara synlig?

Vår tids erfarenheter måste väl också få speglas i vårt kyrkorum, eller?

Vad beror denna inställning på? Vill vi bevara det som varit för att vi är rädda för framtiden? För att vi förlorat bilden av oss själva som varelser på vandring mot evigheten? Människor som kan lämna det som varit och frimodigt kan möta framtiden i öppenhet för varje enskilt nu som räcks oss av livet i tiden. Vi kan inte leva i det som varit. Vi är som människor tvingade att leva nu, bara nu. Men varje nu är öppet in emot morgondagen och evigheten.

Detta är det att vara människa – se människan – i natt för vi tillönska varandra Glad påsk ty-

Herren lever, våga tro det, lämna den tid som gått.

Framtiden väntar, res dig, gläd dig som människa
(Svenska psalmboken 155)

Peter Lindvall, gift trebansfar mitt i livet,
skåning, präst i Svenska kyrkan, kyrkoherde i
Östra Ryds Pastorat, kontraktsprost i
Vikbolands och Hammarkinds kontrakt

I have a dream;

Att vi skall kunna skapa lokalt relativt självförsörjande bygder med lokalt producerade livsmedel och uppgifter och ansvar för varje människa i den lokala gemenskapen samtidigt som vi lever öppna för hela den globala byn, med bröder och systrar i alla länder och bland alla folk.

Att vår kyrka skall få vare en viktig del i denna lokala och globala gemenskap, en kyrka öppen för mångas engagemang och erfarenheter på vår gemensamma vandring in emot evighetens glädje!

Vecka 14 – Marja Bergström

Annandag påsk – måndag

Från Ramunderberget är utsikten betagande – detta är vår lilla stad. Inte undra på att fotografierna ända sedan början av 1900- talet med förkärlek valt denna plats för sina foton och vykort.

Det är visserligen Klichéaktigt att säga att Söderköping är en del av världen, men lilla Söderköping hör dit hur krampaktigt politikerna än försöker begränsa världen till EU. Det stolta fredsprojektet EU har inte förmått annat än mer och mer stänga gränserna mot den övriga världen. Den nya europeiska överklassen slåss om arvoden och inflytande. Och i Europa visslar missiler och kryssningsrobotar och människor fördrivs från Kosovo. Kosovo "regeras" av Europas sista? diktator.- Vi, Birgitta och jag, kan förvisso inte höra bomberna härifrån, men vi kan föreställa oss. Och vad mera är – vi kan gå hem och titta på kriget i TV. Vi kan nästan följa det missil för missil och krypa in på de fördrivnas förtvylade ansikten.

Tisdag

Klockan på busstationen i Söderköping har som vanligt inte följt med. Det är fortfarande vintertid här och kommer att vara så tills någon initiativ kraftig person fått nog. Förra året var det han, som i S – ing gör en kulturgärning genom att visa kvalitetsfilm både för skolungdomar och vuxna, som såg till att tiden vreds rätt igen. - Bussresorna till och från arbetet i Linköping ger mig tid att tänka, läsa handlingar till landstinget – mitt arbete och till Söderköpings kommun, - mitt fritidsarbete. Idag funderar jag på vad jag ska säga om folkhälsoarbetet i Östergötland på Korpens årsmöte i morgon. – Nej, jag vill inte stå och prata inför folk. Varför sade jag inte nej till ordförandeskapet i folkhälsogruppen? – Men jag talar mig själv tillräta och säger mig att jag har ett ansvar som kvinna, som politiker, som förebild för mina barn, och för mig själv och inför vänsterpartiet. (det enda feministiska partiet i Sverige).

Onsdag

Även om Söderköpings kommun hastar långsamt in i framtiden och besluten som fattas blir bakslag för kommunens innevånare och demokratin så är framtiden här. De beslut vi fattar i dag formar framtiden för den här kommunen. Det är bara idag vi har framtiden i våra händer.

Hans Edman, moderat, får breda ut sig i dagens tidning. Kommunen kan inte hjälpa föreningarna i Söderköping med auktionskammaren. Han tycker att debatten om politikerns ansvar gått snett och till detta får han en halvsida i tidningen....Han hör, precis som jag till dem som formar Söderköpings framtid bara med den skillnaden att han har makt. Men vem har sagt att makt och förnuft alltid går hand i hand.

Torsdag

Bombningarna av Jugoslavien och fördrivningen av Kosovoalbaner diskuteras både på arbetet och hemma – kan det bli krig här, vill Marja-Lisa, 13 år, veta. Jonas, 17, vill hellre resonera om man kan försvara bombningarna och hur? – Jonas, som är hemma på påsklov, visar mig sina svenskarbeten. Han tycker själv att hans svenska har blivit lidande av att han läser allt annat utom svenska på engelska. Och han har delvis rätt. Men hans diktade möte mellan Ibsens Nora och Strindbergs Julie gläder mig. Jonas kan ta klassiker, analysera dem, sätta in dem i

sitt tidssammanhang och använda dem med en medvetenhet, som jag absolut inte hade som gymnasist. – Söderköping är, tycker han och jag, den svenska motsvarigheten till Spoon River av E. Lee Master. En dag ska han och jag skriva den.

Fredag

Handlingar till kommunstyrelse och kommunfullmäktige har kommit med posten. "Ökad samverkan mellan kommunen och Ramunderstaden AB" är ett av ärendena. Det låter mycket neutralt men innebär egentligen att man undandrar ännu fler beslut den demokratiska gången. Jag har svårt att se hur detta är möjligt att föreslå. Fler politiker ska vara med i beslutsfattandet, har vårt nya kommunalråd, m, slagit fast. Och så slår man ihop AB och politisk nämnd och privatiserar omsorg och vård...

På arbetet diskuterar vänsterpartiets kommun – och landstingspolitiker vårpropositionen med direkt information från en av våra riksdagsledamöter. – Vad lyckades vi påverka?

Högekostnadsskyddet på läkemedel kunde v. Inte avstyra. Hur ska vi kunna försvara detta inför våra väljare?

Lördag

På lördag är jag på väg tillbaka till Söderköping efter en natt och en förmiddag i Stockholm. Jag har vinkat av min man som farit till Sibirien för att arbeta i tre veckor. – Vad händer i Europa och världen på några veckor? Jonas och Marja-Lisa står och väntar på mig vid busstationen i Norrköping. Jonas ska tillbaka till Jönköping och skolan. Marja-Lisa och jag ska tillbaka till vår lilla stad efter att ha fått tid till kultur i den stora staden. Vår stad är i sorglig avsaknad av olika kulturella inslag och händelser. Det är en sak att vara vuxen i Söderköping, men att vara barn och ung i samma stad.....

Söderköping är en barn –och ungdomsrik kommun. Kommunrepresentanter brukar påpeka detta som en börda, ett hinder istället för att glädjas över vilken potential dessa barn och ungdomar skulle kunna vara för kommunens framtid. Då förutsatt att alla dessa barn kan få en chans att utvecklas på ett bra och rätt sätt.

Söndag

Vi går en lång promenad i det blåsiga vädret. Det är lätt att prata då man vandrar. På Ramunderberget blommar nu blåsippor, violer, vitsippor och gullvivor. Våren har kommit. – Klockan på busstationen visar fortfarande på vintertid och Söderköpings Återvinning ska läggas ned trots att kommunen får betala nästan en årshyra eftersom man inte sagt upp kontraktet i tid. Så går vi in i framtiden i en borgerlig eko – kommun, som inte kan inse att det är inte bara är stolar och bord, som kan återvinnas utan också människor.

Marja Bergström, värmlänning
och vänsterpartist och Söderköpingsbo
Sedan 26 år. Kommun- och landstingspolitiker
och före detta lokalredaktör i Söderköping.

Vecka 15- Inga-Lill Östlund

En Söderköpingsvecka med folkpartistiska ögon.

Vecka 15 är den vecka i april som innehåller såväl kommunstyrelsemöte som kommunfullmäktigesammanträde. Sådana veckor inleds alltid på måndagskvällarna med att den s.k. borgerliga (Fp, C, M, Kd) gruppen träffas för förberedande överläggningar inför veckans "tunga" möten.

Vi representerades denna gång av Björn Amnéus som frågade om realismen i ett projekt om "Nätverk i social ekonomi". Björn ställde också frågor om det projekt som skall behandla samverkan mellan det kommunala bostadsbolaget Ramunderstaden och kommunens tekniska organisation.

På tisdagen tjänstgjorde Inga-Lill Östlund i sin roll som vår ordinarie kommunstyrelserepresentant. Dagens föredragningslista omfattade ett drygt tjugotal ärenden. Mötet inleddes med att en representant för BRIS (Barnens rätt i samhället) berättade om FN:s barnkonvention. Det glädde oss då Inga-Lill intresserat sig för barnkonventionen. Bl.a. motionerade hon 1997 om en kommunal barnombudsman som skulle bevaka barnens rättigheter i Söderköping. Motionen besvarades då negativt, men nu har frågan fått ny aktualitet. Det är inte alltid lätt att vara tidigt ute !

En annan fråga som också har en folkpartistisk bakgrund är den s.k. Storågruppen där vi representeras av Weine Eriksson. Avsikten med gruppen är att förbättra och bevara miljön i och omkring Storåns flöde. Det är en långsiktig fråga som har att återställa många års eftersatt "underhåll" av den ursprungliga, för Söderköping så viktiga seglationsleden.

Ett av ärendena handlade om den ovan nämnda frågan om framtida samverkan mellan Ramunderstaden och den kommunaltekniska verksamheten. Fp har länge strävat efter att en delkommunal verksamhet skall konkurrensutsättas och vi tror att det kan finnas lämpliga områden inom detta projekt.

Kommunens personalpolitik hanteras av en arbetsgivardelegation. Här ska ärenden om bl.a. tillsättningar behandlas. Under senaste tiden har några frågor fått en något "grumlig" behandling. Fp avser att följa de principiella frågorna så att de regler som finns från det tidigare personalutskottet aktualiseras och efterlevs.

På torsdagen var vi tillsammans med föräldrar, fastighetsägare och andra politiska organisationer inbjudna till Sofies gård, kommunens enda privata fritidshem. Det var FUB (Föreningen för utvecklingsstörda barn) som stod för inbjudan. Vi representerades av Silva Karlsson och Kerstin Ekeström. Det var frågor om eget boende och fritidsaktiviteter som bl.a. diskuterades. Vad beträffar fritidsfrågor är vi dåligt rustade i Söderköping, något som Socialnämnden är väl medvetna om. En förälder tog upp frågan om bostäder i privat regi. Socialnämnden hade inte agerat i denna fråga. Detta är dock en typisk Fp-nära fråga som vi avser att följa upp.

På torsdagskvällen sammanträdde Inga-Lill Östlund och Göran Lindell tillsammans med övriga kommunfullmäktigeledamöter till sammanträde. Ny vid

presidiebordet var vår ny tillträdde kommunchef f.d. socialchefen Claes Thålin. Det var en tämligen kort föredragningslista – 11 ärenden. Inget ärende av "tung" karaktär. Ett typiskt ärende för år 1999 var att fullmäktige antog en IT-strategi. En intressant motion lämnades in av skärgårdsbon Dag Svensson (C). Den handlade om en broförbindelse mellan Södra och Norra Finnö. Denna bro skulle kunna bli en viktig länk, inte minst, för de fastboende i skärgården.

Politikerveckan avslutas inte med fredagen utan på lördagen var Silva och Göran i Finspång för att delta i Folkpartiets länsförbunds årsmöte.

Årsmötetalare var Namko Sabuni, ledamot i Stockholms landsting. EU-kandidat och kandidat till ordförandeposten i LUF – Liberala ungdomsförbundet. Hon är en typisk representant för vår unga driftiga generation av politiker. Hennes visioner fokuserades på jämställdhet och integration. Jämställdhetens mål skall leda till allas lika värde och integrationens mål är integritet. Diskriminering är integrationens största fiende. För henne är den liberala rörelsen med sina centrala humanistiska förtecken en naturlig väg bort från såväl maktfullkomnande socialism som egoistisk konservatism.

Vid årsmötet antogs ett uttalande som protesterar mot neddragningen av det svenska biståndet. Regeringen har med stöd av sina kombattanter V och Mp beslutat detta i vårens budget. Att så avlägsna sig från Fp-s vilja om 1 % av BNP är ett märkligt politiskt drag i denna tid så fylld av krig och naturkatastrofer.

Under tiden som vi Inga-Lill, Silva och Göran sammanfattat vår vecka fylld av värv för att nå mot våra ideal har Brynäs vunnit årets hockeyfinal över Modo med 4-2.

För Folkpartiet Liberalerna i Söderköping

Inga-Lill Östlund
Gruppledare

Vecka 16 – Carin Conning

Lördag morgon, jag hämtar först upp Ulla Nilsson vid bron till Kanalgatan, Ing-Britt Fredriksson vid Hospitalskvarn och sist Mary Rask i Skönbergabacken. Vi styr kosan mot Rejmyre där Länsförbundet i Östergötland har sitt årsmöte. Vi bjuds först på kaffe och fralla, många har åkt långt nu på morgonen och är kaffesugna och vi hälsar på varandra och pratar en del. Vi är ca 100 st och flera känner varandra sedan flera år. Först är det som vanligt förhandlingar och det går ganska snabbt, allt är väl förberett. Sedan kommer Mihail Stoican från kansliet i Stockholm och berättar för oss om barnens situation i Rumänien. Allt där har förändrats efter regimens fall och barnen har det mycket svårt. Många frågor ställs av oss som lyssnar och så småningom kommer vi också in på situation i Kosovo. Han berättar det han vet genom andra som arbetar för RB:s räkning där.

En vecka senare lördagen den 24 april åker jag till Logen Vidar. Där håller redan Eva Lönn och Marianne Nilsson på med kaffekokning och våffelgräddning. Nu är det loppmarknad. Kvällen innan har Margareta Andersson, Susanna Pettersson, Kerstin Surtevall, Ingbritt F, Ulla N, Mary R och Ulla Bodelius och jag tagit emot varor som Söderköpingsborna välvilligt skänker till vår Loppmarknad. Den här helgen hade Inga Wikström, Ros-Marie Persson, Helena Boethius och Christina Djurberg förhinder. Vi har annars aldrig svårt att få ihop styrelsen till arbetet, alla är mycket engagerade i Rädda Barnen.

Resultatet blir över förväntan, vi samlar in över sextusen kronor! Efter avdrag av lokalhyra och annons blir det ändå en bra slant.

Vi har våra återkommande aktiviteter under året: Loppis på våren i april, Höstlotteriet med enbart skänkta vinster, Julmarknad på Brunnen med lott och julkortsförsäljning. Bössinsamlingar i en del affärer under hösten. På de Jazzcafeér som ordnats här i Söderköping har vi fått servera kaffe och fått en del av intäkterna. Mycket uppskattat av både oss och publiken som fått hembakat till kaffet. Alltsedan Musikklasserna här i Söderköping startade för snart fem år sedan har vi fått kollekten från Julkonserten i S:t Laurentti kyrka, ett gott tillskott till Rädda Barnen. Årsmötet i februari brukar vi hålla i Vintervadskyrkan.

På senare år har vi också tillsammans med flera föreningar i Söderköping hjälpt till med utrustning och annat till ett barnsjukhus i Talsi, vår vänort.

I Söderköping startade Lokalföreningen i nov 1967. Den första ordf. blev Märta Öster. Än idag finns tre av de som var med då kvar som aktiva, Kerstin Surtevall, Eva Lönn och Ebba Månsson. Nu är vi ca 200 medlemmar i vår lokalförening – vi vill bli fler! Som väl alla vet bildades Rädda Barnen 1919 i England av Eglentine Jebb. Hon ville göra något för barnen efter kriget och trodde att det var en övergående hjälpinsats. Tyvärr fick hon inte rätt. Rädda Barnen kommer alltid att behövas. Också i Sverige bildades organisationen 1919. Det är en religiöst och partipolitiskt obunden organisation med idag drygt 92 000 medlemmar och anställd personal i tretton länder och fyra världsdelar. Våra 311 lokalföreningar arbetar på många olika sätt beroende på storlek och möjligheter.

Den 20 november 1989 är en historisk dag för världens 2 miljarder barn. Då antog FN en konvention om barnens rättigheter, som nu är internationell lag. Den består av 42 olika artiklar, som sammanfattat deklarerar alla barns och ungdomars fulla människovärde. Med barnens lag kommer världen på sikt att bli bättre för barn att leva i.

Det hoppas vi verkligen!

Barn far illa på många olika sätt i världen. Rädda Barnen går i frontlinjen mot barnsoldater, gatubarn, skadligt barnarbete, hjälper barn i krig och på flykt. En av Rädda Barnens framgångar under de senaste åren var det internationella stoppet av landminor. I minikampen har svenska RB spelat en viktig roll, något som vi också fick Nobels fredspris för.

I Sverige har personal från Rädda Barnen arbetat hårt med barn som är sexuellt utnyttjade både i vårt land genom pedofiler och s.k. sexresor till andra länder. Vi hoppas på att människor förstår värdet i detta arbete och hjälper till genom att skänka pengar och på annat sätt bidra.

Barn med funktionshinder måste få möjligheter att leva ett fullvärdigt liv, det arbetar vi i Rädda Barnen för.

Varför ska man engagera sig i Rädda Barnen? Varför engagera sig över huvud taget? Varje människa har sitt eget svar. Min erfarenhet är att man får något tillbaka av ett engagemang. För en del är det lättare att lägga en slant i bössan, för andra passar det bättre att avsätta tid.

Vi som var barn på 40 – 50 talet hade en väldig framtidstro, jag växte upp i frikyrkan med sång och musik, gick i en lagom stor skola med många vuxna som tog hand om oss barn, hade en meningsfull fritid, jag oroade mig inte mycket för framtiden.

Genom två av våra barn som är adopterade från Indien har ett starkt engagemang växt fram. En resa till Indien nu i jan.-99, till Emmas och Josefs barnhem och besök i Josefs hemby gjorde ett oförglömligt intryck på oss alla. Osborn , storebror, Curt, min man, och jag fick känna på hur det är att vara vita, när alla andra var mörka, det var nyttigt! I vår stad har barnen aldrig stött på någon rasism, vilket vi är glada för. Det var också väldigt tydligt att det är inte alltid det materiella som gör att barn är glada och lyckliga – det är kärlek och gemenskap och att du som barn blir sedd. I mitt dagliga arbete där jag spelar piano eller blockflöjt med någon elev i Kommunala Musikskolan, eller övar Musikal med Musikklass barnen, eller sjunger på avslutningen i S:t Laurentii kyrka med Nyströmska skolans kör ser jag hur viktigt det är att vi satsar på barn och ungdomar i Söderköping och överallt där det behövs.

Jag avslutar med en dikt av Siv Widerberg.

Språket avslöjar.

Förr kallades barn för barn
ungar, sötnosar, gryn, gullrumpor
Nu kallas de konsumenter

Förr kallades skolbarn skolbarn, lärjungar
förstgluttare, mellanstadiebarn, plughästar

Nu kallas de kunder och går i resultatenheter
där deras föräldrar påstås ha fritt val i skolbutiken.

Förr kallades jobbiga barn för jobbiga barn,
struliga barn, svåra barn, busfrön,
eller något senare: barn med särskilda behov.
Nu kallas de kostnadskrävande, rent av
konkurrensnackdelar.

Förr fanns det halta barn, lytta barn, blinda barn
barn från Ryssland, Finland, Afrika.
Så blev det invandrarbarn, flyktingbarn, andra
generationen.
Nu negativa konkurrensfaktorer.

Förr kallades sådant för cynism, svinaktigheter,
manipulation.
Nu kallas det realpolitik, kommunförvaltning, skolpeng,
den enda vägen.

Språket avslöjar. Men hos oss alla prasslar det inte av
sedlar när vi talar.

Så för oss gäller det att kämpa
för alla barns rätt att vara barn och inte marknadsandelar –
vare sig de är gullungar, sötnosar, illbattingar eller näbbgäddor.
Siv Widerberg

Barnen är framtiden. Morgondagen. Vårt hopp.

FÖR RÄDDA BARNEN I SÖDERKÖPING OCH VÄRLDEN

Carin Conning ordf.

Vecka 17- Gunnel Netz-Lundgren

Måndagen den 26/4

Två veckor har försvunnit ” i dimman ”. influensa! Den slog till sent i år och slog rejält! Men det har hänt stora saker medan jag låg i sängen!

BJÖRKARNA HAR SLAGIT UT !! Det har blivit vår och solen skiner när jag på darriga ben beger mig till skolan.

Så härligt det känns att få träffa ”ungarna” igen :(Tänk jag minns när man som lärare inte fick vara hemma och sjuk om man inte skaffade vikarie själv!).

Nog är det underbart att efter 40 år som lärare fortfarande känna en stor lycka i att få gå till skolan och arbetet där. Att känna sig hemma i klassrummet, att ha en ”egen” klass.

Fast visst känns det att veckan ibland börjar tryta när läroplanerna avlöser varandra, (jag tror jag har arbetat efter 5 läroplaner under mina lärår!) och arbetstiden ökas ut. Nu har ju vi lärare också s.k. reglerad arbetstid. Jobbet ska göras i skolan, heter det, 35 timmar, och så 10 timmar hemma, förtroendetid kallas det. 45 timmars arbetsvecka alltså därför att vi har ”så långt sommarlov”. Men man har naggat på det, så egentligen skiljer det inte så mycket på en normal semester och vårt sommarlov. Den tiden är förbi. När man skämtsamt sa, att de tre viktigaste anledningarna till att många blev lärare var juni, juli och augusti.

Trots alla förändringar har jag funnit mig väl till rätta och jag har hittat en hel del positiva saker med ”den nya skolan”.

Ett år har jag kvar, underligt. Jag kan inte förstå hur det blir sen. Skolan är ju mitt liv! Men det blir nog skönt nu, när jag ibland upplever, att åldern tar ut sin rätt. Ja, jag kan ju alltid vikariera om suget blir för stort!

Idag och resten av veckan har jag två praktikanter. De går ett s.k. basår, då de läser in en del ämnen och dessutom känner sig för om läraryrket är det rätta för dem. Barnen och jag har beslutat se till att de bestämmer sig i positiv riktning. De ska få se hur bra det kan vara i skolan och hur bra det är på vår gamla, lilla, trånga, omoderna Brobyskola, där vi har ett eget berg, där det växer gullvivor i backarna och där ”Brobyandan” råder. Där alla känner alla och bryr sig om varandra.

I kväll är det ett speciellt tillfälle. Jag skall auktoriseras som söderköpingsguide (ja, d.v.s. om jag klarar proven).

Det blir ju också något att syssla med om livet som pensionär blir för enahanda.

Tisdagen den 27/4

De gick vägen! Jag klarade proven tillsammans med mina fyra kurskamrater, och så har då Söderköping begåvats med fem (en sjätte är på gång) nya guider.

Vilken härlig stad vi lever i! Vilken historia den har!

Tänk, att redan på 1200-talet fanns här en viktig stad! En av landets mest betydelsefulla hamnar fanns här! Något som speciellt kittlar min fantasi är hamnar! 1522, när Gustav Vasa hade flytt från fångenskap i Danmark, hade han begett sig till Lübeck och fått låna pengar, vapen, skepp och soldater för att besegra Kristian Tyrann. På väg till Stockholm låg den tyska flottan i Söderköping innan den seglade iväg för att strida med danskarna. Dåtidens största fartyg med besättning på 1500 man låg här i Söderköping!

När jag går på stans gator och vet, att under mina fötter finns 4-5 m tjocka kulturlager med rester av gator och hus och människor, som levt här före mig, då

känner jag, att jag är en länk i en obruten kedja, som sträcker sig oändligt långt tillbaka i tiden och som inte har något slut.

Onsdagen den 28/4

Idag har vi haft elevråd på skolan två barn från varje klass, från ettan t.o.m. femman, och en lärare träffas och diskuterar aktuella saker på skolan, tar upp problem och kommer med förslag. Vi vuxna på Brobyskolan har lagt oss vinn om, att låta barnen vara med och säga sitt och bestämma, där det är möjligt. Vi har skrivit ner i vår skolplan, att elevmedverkan är en sak, som vi vill satsa extra mycket på.

Eleverna har representanter med på skydds ronderna och kommer med en hel del vettiga synpunkter, som vi vuxna inte tänker på, resultaten från förra skydds ronden blev, att Ramunderstaden fick komma och laga trappan vid rutschkanan och att Rune, vår vaktmästare, satte nya halkremsor på trappan inne i skolhuset.

När jag gick i skolan var ordet "elevmedverkan" inte uppfunnet. Och jag har en känsla av att för 40 år sen, när jag var ny lärare, var jag ganska maktfullkomlig. Men det kanske också berodde på osäkerhet.

Hur som helst, så känns det bättre nu och är mycket roligare att arbeta när barnen och jag tillsammans planerar arbetet.

Jag tycker också det är mycket viktigt att barnen, i möjligaste mån, får vara med och lösa de problem som uppstår. Att ta tag i problemen direkt när de uppstår och att försöka lösa dem genom att prata med varandra istället för att ta till nävarna. Det inte lätt, när smockan hänger i luften och hämndbegäret lyser i ögonen.

En klass för några år sen hade det väldigt svårt en period, det var hårda ord och många tårar. Det var särskilt två grabbar som av olika anledningar inte kunde dra jämt! Men barnen och jag hjältes åt att diskutera oss fram till en lösning.

Nu var det lugnt och skönt, det hårda orden var glömda, men tårarna hade knappt torkat och nån liten snyftning hördes. Då sa Annie, hon hade varit mycket aktiv i den här positiva processen och håret stod åt alla håll, och kinderna glödde:

- Aldrig visste jag, att det var så jobbigt att lösa problem!

En bra erfarenhet att bära med sig genom livet.

Torsdagen den 29/4

Barn är så oroliga nu för tiden, stökiga och bråkiga. De slår och sparkar varandra och mobbning är mera regel än undantag, och skolan gör ingenting!!!

Känns det igen?

Nu är det så, att varje skola måste ha en s.k. mobbningsplan, d.v.s. en slags beredskap, så man vet hur man ska handskas med situationen direkt när den uppstår och för mig är det helt omöjligt att tro annat än att varje lärare har viljan att hjälpa till, när man upptäcker mobbningsfall.

Men vad ska man göra?

Ja, jag tror, att det som jag skrev om igår är viktigt att träna barnen att vara raka och ärliga med varandra, att ta tag i problemet direkt, även om mattetimmen "ryker", att inte ge sig, att sätta "den gyllene regeln" i centrum från allra första början "allt vad ni vill om".

Gammalmodigt? Ok, då är jag gammal modig. Nå, men alla sparkar och slag allt våld mellan barn, var kommer det ifrån?

Nu ska jag vara gammalmodigt trist igen. Ja en liten titt på TV programstabiorna! Där finns rikligt med actionfilmer av olika slag, deckare, polisdramer m.m.

Dessutom finns det gott om våldsvideor som barn idag har tillgång till. Det är ställt utom allt tvivel att barnen påverkas. De blir likgiltiga för allt våld de ser. Det vore väl underligt annars?

Det vi ser och hör påverkar ju även oss vuxna! Ta bara reklamen, och om man dagligen och det gäller verkligen för många barn, ser bestialiska mord, grova slagsmål och grymheter av alla de slag, då är det väl klart att de avtrubbas!!

Fredag den 30/4 och lördag den 1/5

Man hade lovat regn i riklig mängd till Valborgsmässoafton. Men igår kväll lät det annorlunda, sol och varmt !!

Hur det blev? Kallt och blåsigt och litet sol.

Men Söderköping firade vallborg i traditionell stil med vårsånger och vårtal.

I år var det Barbro Tjernström som hälsade våren välkommen. Och eld förstås och ett praktfullt fyrverkeri från Ramunderberget.

1: a maj var som alltid socialdemokraternas dag med demonstration och tal och festligheter.

Det arbetades flitigt i alla trädgårdar, många gräsmattor klipptes för första gången i år. Det grävdes och planterades. Jo då, det är vår trots allt!

Söndagen den 2/5

Sista dagen med "årsboken", strålände sol på morgonen, fågelsången är intensiv. Spireahäcken skimrar i vitt. Körsbärsträdet likaså. Björkarna har den där ljuvliga, skira grönskan som vi bara ser några dagar i maj varje år. Och jag blir lätt i sinnet och lycklig över den underbara tid som väntar.

Men i DN läser jag

"23 civila dödades av Natomissil"

"Natoflyg angrep sydvästra Serbien"

"Hel stad tömd på Kosovoalbaner"

"Resultatlös medlarinsats"

Våren 1999 går till historien, som den vår då kriget kom tillbaka till Jugoslavien och då hundratusental människor är på flykt.

Så har jag då fått skriva om sådant, som ligger mig varmt om hjärtat.

Lösryckta sporadiska tankar kan tyckas, men viktiga för mig.

40 år som lärare – alldeles ny Söderköpingsguide. Det som varit och det som kommer.

Gunnel Netz - Lundgren

Vecka 18 – Elisabeth Ingvarsson

Sofie – ett underverk

Vecka 18. 99-05-08 av Elisabeth Ingvarsson

Att vänta ett barn är något av det största här i världen. Vi har ett uppbyggt system för kontroll på blivande mödrar. Som gravid kvinna tas vi om hand, kontrolleras, vägs och lyckönskas av vår omgivning. Det spelar ingen roll vad det blir för kön på barnet, det viktigaste är att allt går bra.

Att allt går bra!

När jag väntade vårt tredje barn 89 blev erbjuden att som vid dom tidigare graviditeterna ta ett s.k. AFP prov. Jag tackade ja till provtagningen och trodde att jag tänkt över konsekvenserna av detta. Provet skulle kunna ge ett besked ifall barnet som jag väntade på missbildningar.

Den 13 juni ringde telefonen hemma. Jag var på väg ut med våra två barn Robbin, sex år, och Linda, fyra år. Det var dr. NN som per telefon meddelade att mina värden på AFP provet ej var bra, dom var mycket låga och en hypotes fanns att även låga värden var s. k. riskvärden.

Vi erbjöds fostervattensprov och skulle lämna svar inom en kort tid. Allt snurrade... Vi som trodde att vi förberett oss inför dessa provtagningar hade i själva verket bara förberett oss på ett svar som passade oss: "att allt var ok". Vi vände ut och in på oss själva för att kunna ta ett beslut om vi ville gå vidare med fostervattensprov. Vårt beslut blev att vi avböjde.

Att allt går bra!

Det är huvudsaken! Dom orden hörde jag många gånger under resten av graviditeten. Jag mådde faktiskt ganska dåligt den sista tiden innan förlossningen och var sjukskriven en lång period. Den 27 november 89 föddes Sofie, hon vägde 2470 gram och var 49 cm lång. Det visade sej snabbt att hon var infektionskänslig. Hon hade svårt att hålla kroppsvärmen. Sofie var muskelsvag, vilket gjorde att hon ej orkade suga. Hon fick kolik. Vi for mellan hemmet och barnkliniken. Undersökningar hit och dit. Kaos. Under ca fyra års tid sökte vi efter förklaringar till Sofies "utvecklingsförseningar". Hon genomgick en mängd läkarundersökningar utan att för den skull få en klar diagnos. Vi människor söker ju hela tiden förklaringar. Vi tror kanske att om vi bara tar dom här proverna så ska underverkske.

Det viktigaste är att allt går bra!

Vi blev föräldrar till det barn som testerna egentligen är till för att "ta bort". Många gånger har jag funderat över alla dessa tester. Vem ger oss rätt att välja? Vem har rätt att sätta gränserna?

Idag är Sofie på sitt 10.e år. Hon är en pigg och glad tjej. Inte verbalt medveten om att hon är utvecklingsstörd men hon börjar mer och mer att förstå och känna av att hon är "annorlunda". Detta brev ska sparas och tas fram om 100 år. Idag 1999 pratar vi i termer som utvecklingsstörd, funktionshindrad. För ca 100 år sedan pratade vi om idioter, sinnesslöa.

Vad blir framtidens benämning?
Behöver vi någon?
Räcker det med att vara människa?

Vad innebär det att vara förälder till ett utvecklingsstört barn 1999? Jag kan förstås bara skriva utifrån vår familjs vardag men jag är övertygad att många andra familjer också känner igen sej.

Morgonpigg och kvällspigg, det är inte enkelt. Sofie vaknar mycket tidigt och kräver då att någon finns till hands. På kvällen ska man räcka till för syskonen. "Småbarnsförälder" i många år, att vara förälder till ett utvecklingsstört barn kräver pass som för ett litet barn i många år.

Att försöka vara "ett steg före" dels för att inga olyckor ska hända och dels för att det ofta krävs så mycket planering runt barnet.

Att vänja sej vid tanken att "blotta" sin familj. En mängd utredningar och planer görs kring familjen.

Att vara påläst och veta vad som händer kring ditt barn.

Att informera politiker om att utvecklingsstörda också ska ha samma rätt till vårt samhälle.

Att någonstans hinna med varann som vuxen.

Att se möjligheter istället för hinder.

Att försöka vara som en "vanlig" familj.

Att allt går bra!

Jag önskar självklart att allt går bra för alla våra barn. Men jag vet ju att Sofie inte har samma förutsättningar som sina syskon till att kunna påverka sin framtid.

Hon kommer hela tiden att vara oerhört beroende av andras beslut. Sofie kommer inte att som sina syskon kunna påverka sin framtid i lika stor grad.

Vem ska informera våra politiker som har Sofies framtid i "sina händer"?

Att allt går bra!

Jag lovar dig Sofie och alla andra som behöver stöd som du att alltid kämpa för er.

Att allt går bra!

Räcker det med att vara människa?

Elisabeth Ingvarsson

Vecka 19 – Linda Karlin

Aktuellt : Årsboken 1999 aktuell vecka.

Vecka nr 19 natten mellan lörd 15 och sönd 16 maj

1999

Panik – skrik!
Gömda lik.
Människoslakt på TV.
Se på,
låt gå,
men, kära nån, passera då!
Arbetslös.
Bostadslös.
Tankelös och galen,
Rastlös ibland kvalen.
Vems fel?
Vems ära?
Vem skall samhället förtära?
Du och jag?
Nu idag?
Nazism,
Rasism.
Fascism och övermakten,
Väntar nu på slakten ...
Livet här förgör mig,
förstör mig,
men mest av allt berör mig:
I väntan på en undergång
- en folksjukdom i tiden.
Jag vet,
likgiltighet.

Linda Karlin

-19 årig söderköpingsbo med hopp om bättring

Vecka 20 – Östen Johansson

En händelserik försommarvecka i Söderköping.

Veckan börjar med strålände solsken och varmt väder, efter en period med kallt, ruskigt och frostnätter, värmer det själen extra mycket. Som före detta lantbrukare lever jag fortfarande med naturen och vädrets skiftningar mycket nära. Många tycker att bönder bara klagar, men de glömmer att bonden och hans familj alltid varit väderberoende för sin försörjning.

För inte så länge sedan innebar missväxtår hungersnöd och kanske att något av barnen eller någon äldre anhörig inte klarade nödåret. Idag är det som väl är annorlunda i Sverige, ingen skall behöva lida brist på mat, för många av oss är problemet istället att göra av med de kalorier vi stoppar i oss.

Bondens beroende av vädret finns dock fortfarande kvar och dåliga skördeår kan äventyra företagens överlevnad, han kanske får gå från gård och grund. Här måste jag dra en rolig historia. En inte allt för insatt "sommargäst" ställde frågan till en bonde som klagade över att han inte ens fick utsädet tillbaka. Ja.,ja varför var du så dum att du sådde i våras då? Nu när solen strålar, allt i naturen grönskar och jorden ser ut att "reda sig" på den sista åkern, finns nog ingen bonde som är så pessimistisk att han låter bli att så, även om vädret kommer att ha många skiftningar innan skörden är bärgad.

För åtta år sedan, efter 30 år som mjölkbonde överlät jag och min hustru den gamla släktgården till en son (den åttonde generationen) och flyttade någon kilometer från själva brukningscentret till en "undantagsstuga".

När den förhoppningsvis nionde generationen på gården, 3-åriga sonsonen Oscar är ute och åker med farfar missar han aldrig traktormärket på traktorer som han ser, det kanske finns hopp om en fortsättning av släkttraditionen.

Den nuvarande bonden konstaterade häromdagen att jag var den första bonden som flyttat från själva gården på snart 300 år, alla andra har levt där till sin död. I vår "undantagsstuga" som egentligen är en ombyggd mangårdsbyggnad, lever jag och min fru fortfarande nära naturen, nästan varje morgon när vi kikar ut från sovrumsfönstret kommer råddjur ut ur skogsbrynet för att beta eller dricka i den lilla vattendammen utanför. Två kanadagäss betar stadigt där tillsammans med 8 tjurar och ett andpar som brukar häcka på en holme, ibland kommer några tranor på besök från en närbelägen våtmark. Allt det här är underbar "hjärnvila"

Den rekreationen behövs eftersom min fru driver ett eget företag och jag sedan lång tid tillbaka är politiskt engagerad. Sedan början av 1980-talet har jag haft förmånen att arbetat ganska nära de olika kommunalråden i Söderköping.

Åke Swanhed (c) var 1974-1976 Söderköpings kommuns första kommunstyrelseordförande som heltidsanställdes som kommunalråd.

Följd av Lennart Hanell (c) åren 1977-1982.

Under de båda kommunalrådets tid hade Söderköpings kommun en ganska lugn utveckling. Man tog fram nya planer för industrimark och för bostadsproduktion. För kommunledningen gällde det att som dåvarande vice ordförande i KS Arne Pettersson (m) uttryckte det "hålla i handbromsen".

Måndagen den här veckan hade kommunrevisionen kallat kommunledningen till slutrevision för 1998, vilket påminner mig om att jag varit ordinarie ledamot i

Kommunstyrelsen och kommunens budgetberedning sedan 1983, då Hans Mellström (c) valdes till kommunalråd.

Under "Hans tid" var de stora frågorna som debatterades byggandet av en utomhusbassäng samt ombyggnad och förbättring av nuvarande E-22ans genomfart, förbifarten diskuterades även då livligt. Dessutom påbörjades en byggnation av villor och hyreshus som gjorde att befolkningen ökade ganska mycket.

När Bengt Almkvist sedan tog över rodret 1986-1995 blev det en händelserik period i Söderköpings kommuns historia. Befolkningsexpansionen fortsatte i början av perioden, men avstannade under början av 1990-talet i samband med att Sveriges ekonomi blev sämre och sämre. Under denna tio-års perioden drog staten in statsbidrag eller lastade över verksamhet på kommunsektorn för när det gäller Söderköpings Kommuns del uppskattningsvis motsvarande en utdebitering av 5 till 6 kronor på kommunalskatten.

Det är konstigt att bland annat det gatuunderhåll som diskuterades i Tisdagens NT blivit eftersatt.

Under "Bengts tid" gjorde kommunen den största satsningen i historisk tid genom att bygga och starta ett eget gymnasium. En investering som jag tror ingen ifrågasätter idag. Genom att försäljningen av Söderköpings Elverk AB gav en reavinst på 40 miljoner behövde kommunen dessutom inte ta upp så mycket nya lån för att finansiera gymnasiebygget.

Planering för byggnation av det centralt belägna Stationsområdet som legat oanvänt under många år påbörjades. Där har kommunen nu även tecknat hyreskontrakt för ett nytt bibliotek som en fortsättning gymnasiesatsningen, kombinerat med ett infocenter för att utveckla turismen.

När Bengt sedan 1995 valde att trappa ned det politiska engagemanget till förmån för familjen och firman, fick jag erbjudandet att ta över. Efter moget övervägande och med stor ödmjukhet tackade jag ja, eftersom jag arbetat nära flera kommunalråd visste jag naturligtvis vilket stort ansvar det är att ha huvudansvaret för kommunal verksamhet, den berör väldigt många människor.

Arbetet är intensivt och mycket stimulerande, man följer det mesta som händer både i och utom kommunen. Kan man sedan ta vara på eldsjälar med nya idéer och kanske hjälpa till att förverkliga en del projekt känner man att man bidrar till en utveckling av samhället.

Ekonomi var efter statens åtstramningar kombinerat med kommunala kostnadsökningar i obalans. 1995 och 1996 gav därför stora resultatunderskott, framtiden såg mörk ut för kommunens ekonomi. 1997 blev därmed ett åtstramningarnas år, med bland annat uppsägning av fast personal. Detta blev ett mycket tungt år att vara ansvarigt kommunalråd. Med många samtal från ibland förtvivlade människor.

Kostnadsanpassningen tillsammans med ökade statsbidrag i takt med att statens ekonomi förbättrades gjorde att i 1998 års budget kunde den kommunala verksamheten försiktigt ökas. Årsbokslutet för 1998 som revisionen behandlade i måndags gav sedan ett bra resultat. Med de extra ordinära intäkterna på tre miljoner kronor inräknade är resultatet i balans.

De extraordinära intäkterna kommer från försäljning av Söderköpings Fjärrvärme AB. Försäljningen innebär förutom att kommunens låneskuld kan minskas, att det nya närvärmebolaget nu investerar i ny kraftvärmecentral samt ett fjärrvärmenät, utbyggt i hela staden, beräknad investering c:a 75 miljoner. Som "grädde på

moset" kommer enligt planerna företag och hyresvärdar att erbjudas förutom värmeleveranser, anslutning till ett fiberkabelnät för snabbare dataöverföring. Ett annat lite udda projekt senaste åren, är när några eldsjälar ville att kommunen skulle bygga ett fritidshem med en liten lantgård i anslutning till staden. Dessa driver sedan Sofies Gård, verksamheten har rönt stor framgång och uppmärksamhet.

Det känns att framtidstron har ökat i hela kommunen, inte minst i S:t Anna där det nu är aktivitet i snart sagt varje buske.

Söderköpings kommun var den enda kommunen i Östergötland där befolkningen ökade under 1998, en trend som håller i sig även i år enligt rapporter den här veckan. Måndagskvällen klarade jag två möten, kommunen kommer den 10 juni att tillsammans med de politiska partierna inbjuda till ett informationsmöte på Rådhusorget.

Björn Källström från EU-kommisionens informationskontor kommer att informera varför det är så viktigt att alla röstar i valet till EU-parlamentet.

Naturskyddsföreningen hade också kallat till ett möte om tänkta sträckningar för förbifart E-22 Söderköping.

Efter valet har vi nu ett nytt kommunalråd Barbro Tjernström (m).

Tisdagen var kommunalrådet tillsammans med nya kommunchefen till Mariestad för att diskutera Göta Kanalsamarbete.

Förutom att jag tisdag förmiddag diskuterat ett eventuellt EU-projekt med representanter för Länsarbetsnämnd och Arbetsförmedling, fick jag rycka in och avtacka 50 Lettiska ungdomar från vänorten Talsi som varit här på besök samt spelat och sjungit under tre dagar i samband med Nordenveckan som firas i Söderköping just nu. Rödbetssoppa med sur grädde stod på menyn vid avskedslunchen. Nordenveckan är en fantastisk satsning där Föreningen Norden tillsammans med ungdomsföreningar har ett späckat program hela veckan. Tisdagen gick i barnens tecken ettusentrehundra barn från kommunens förskolor samt låg och mellanstadium tågade genom staden med Lettiska musikkåren i spetsen.

Onsdag kväll diskuterade den borgerliga kommunfullmäktigegruppen budgetramar för år 2000, då och i framtiden måste kommunens ekonomi vara i balans enligt ny lag.

Detta kräver en stram budget, samtidigt som vi vet att vi pressar kommunens personal till det yttersta samt att stora skolklasser och överinskrivning i barnomsorg ger stora påfrestningar.

Torsdag förmiddag ägnades åt intern planering av ärendehantering i kommunhuset samt ett möte om "Återvinningens" eventuella återuppståndelse. På eftermiddagen tar jag emot 35 ungdomar samt ledare från Tysvaer i Norge och visar dem runt i staden. Kvällen ägnar jag åt att tillsammans med andra centerpartister packa valmaterial som sedan skall delas ut till alla hushåll inför EU-valet. Ungdomarna från Tysvaer kommer under slutet av veckan att medverka med sin ungdomsorkester. Nordenveckan avslutas med Storå-festival i Hamradalen.

Fredag är det så kallat P8 möte i Boxholm, de åtta mindre kommunerna i Östergötland träffas regelbundet för att samordna verksamheter och utbyta erfarenheter.

Lördag

Så står vi inför en lång härlig Pingsthelg, när den underbara Svenska naturen står som allra fagrast, gräset grönskar, slånbären blommar, nyvältade åkrar ligger släta och fina, här och var kan man se tidigt sådda fält börja spira med hopp om en bra skörd.

När björkarnas löv är som musöron då kan man tappa björksav och abborren leker, säger gamla bondepraktikan.

På Pingstafton skall vi fira äldsta barnbarnet Anna 11 år, som hon själv uttrycker det, "nästan tonåring".

Livet är härligt, jag har fått förmånen att för framtiden berätta litet om den händelserika och kanske vackraste veckan under det sista året inför tusenårsskiftet.

Vid pennan
Östen Johansson

Vecka 21 – Cecilia Ankarstrand

Östra Ryd v 21 1999

Cecilia Ankarstrand, 19 år i juli
Nyströmska student

En treas luddiga tankar

Sitter vid ett bord i cafeterian. Någon hälsar, jag hälsar tillbaka. Människor sitter vid soffan, vid bordet under TV. De skrattar, talar och viskar. Någon sitter och storm pluggar, bläddrar nervöst i sin bok med flackande ögon. Man borde känna sig ensam, vid ett bord i cafeterian.

Lutar mig tillbaka, tar min tekopp mot mina läppar. Funderar på hur det blir med betygen, har inte fått klarhet i alla än. Det är som vanligt, ingen vet, alla bara tror. Det är som när man försöker ta kontakt med någon i ledningen, men ingen har tid. Alla bara springer åt olika håll, till Linköping, på möte, på semester, är sjuk eller är bara upptagen. Upptagen av att göra skolan till ett gott ryckte?

Sprida ut att detta är en skola som har allt!

Bra kvalitet? Jo det är snyggt och trevligt. En bänk i korridoren, en papperskorg i ett hörn, gardiner i fönster och blommor utan en enda liten törn. På väggar hänger tavlor, ock så finns äpplet vid entrén. En ros skulle man sända till vår estetik. Toaletterna måste man nämna, de är bra att ha, när nöden kräver finns alltid någon att ta. Trevlig miljö!

Jo, ledningen är upptagen och borde skaffa sig glasögon. Om man nu vill göra en skola som har allt så får man även vissa problem på köpet. Det vill man inte se ibland på vår skola. "Blundar vi så finns det inte". Att det kom droger in på skolan, det visste alla men ingen ville se det. Man blundade eller som det så fint hette. "Arbetade i det tysta" vad då arbeta i det tysta? Om man är tyst så är det ju ingen som hör! En skola som skulle ha allt fick även problem som ingen ville se. Trots det så vill lärarna och skolledningen eleverna väl och man har sagt till eleverna. "Även om man lämnar in en uppgift försent så har man rätt i tid." Frågan är hur många av skolans lärare som efterlever det?

Livbojs märket skulle jag vilja ge till lärarna. När man är på väg att drunkna i skolans alla luntor, då är det skönt att veta att det finns lärare som slänger ut en livboj för att hjälpa oss elever att komma i land. På skolan har eleverna ett namn, inte bara ett nummer. Jag heter det namn som jag döptes till, inte nummer 3 på vår klasslista.

Något som jag inte kan förstå är att kampen mellan samhällsvetare och naturvetare inte finns bland eleverna, utan hos lärarna. Man kan bara tala om de lärare man själv har eller har haft, de andra vet man inte mycket om. Jag har nog inte fel om jag säger att de flesta lärarna ser till eleverna och inte lektionerna. De bryr sig hur vi mår, bryr sig över hur vi har det. Flertalet av lärarna sänder ut en trygghet till oss elever i all denna viller valla. Men det finns även de som är undantagen. Allt kan inte vara bra på en skola.

Man borde känna sig ensam, vid ett bord i Cafeterian. Men nej, känner stolthet att våga sitta här allena. En ensam trea i dess tankar. Rynkar lite på ögonbrynen för att visa de andra, de som sitter borta vid bordet under TV:n att jag inte känner mig ensam. Någon kommer, någon går. Man är aldrig ensam i Cafeterian.

En skola som inte är gammal och nersliten. Nej, mer en skola som bara har barnsjukdomar. Här har ingen egentligen någon större kontroll på hur det är. Det

är som när ett barn lär sig gå. Barnet vill gå, se och göra så mycket att barnet blir så ivrig. Att han/hon ramlar till marken till en salig röra. Ja, en röra är det. Man skulle kunna kalla skolan "när får alla plats" (Fast det egentligen är ganska trångt och ont om plats). Men det finns alla olika sorters människor. Snobbar, "hard corare", skatäre, punkare, pundare, "datanördar", komvuxare, vanliga och så jag. Ingen får skäll för att man ser ut som man gör. Alla får vara sig själva visst viskas det bakom ryggen ibland, men det görs det jämt var man än är någonstans. Det som imponerar är att ingen blir mobbad för den stil man har. "Här får alla plats" vi går på samma skola fast vi är så olika, vi går på samma fester. Förra året var Puben Verona Nyströmska elevernas mötesplats.

När man nu sitter här ensam trea i sina tankar så måste man ägna en tanke eller två åt våra första studenter, studenter –98. Det känns som om det är något som fattas, det är ni studenter –98. Om så Cafeterian vore full, full den är vid lunchtid, full av skolans alla elever så vore det tomt. Tomt på studenter –98. Det ekar fortfarande efter era fotsteg i stora trappan. Trots att det gått ett år sedan ni slutade. Det är tomt i Cafeterian, tomt på studenter –98 undrar om det nästa år kommer sitta en ensam trea i sina tankar, vid ett bord i cafeterian och sakna studenter –98?

Nu är det då dags att säga adjö till Nyströmska skolan. Det är jag som är student nu, student –99. Om en vecka ska jag stå ute på trappan till Nyströmska skolan och sjunga studentsången "...än klappar hjärtat med friska slag och den ljusnande framtid är vår..."

Det är nu min tur att pröva mina vingar. Sedan ska jag säga hej till världen på riktigt, utan att ha en skola att falla tillbaka till. Visst är man nyfiken att få stå på egna ben, men det känns som en del av tryggheten försvinner. Förr visste man att man skulle tillbaka till skolan till hösten, vad ska man till nu då? Många åker utomlands, andra börjar plugga, men vi andra som inte ska plugga eller vill åka utomlands?

Det har snurrat i mitt huvud sedan början på mars. Måste hitta något att göra i höst. Jag blir nervös, jag måste göra någonting. Gärna något som folk förundras över. Något speciellt.

"Vi är vilse i samma skog", som en klasskompis sa under ett tal, balen den 21 maj –99. Vilse i våra tankar och vilse i den framtid som ännu inte börjat. Kan man vara vilse i framtiden?

Jo, jag var det tills för två veckor sedan, då jag fick reda på att jag kanske fått en framtid. Jag ske börja arbeta i Lund till hösten, i en församling, under ett år. Jag kommer att få pröva mina vingar, jag kommer att få se något nytt, jag kommer att få flytta hem, från men inte utomlands och jag kommer inte längre vara vilse i framtiden.

Cecilia Ankarstrand

En elev på Nyströmska skolan med "hela livet framför sig".

Tack för ordet!

Mina vingar är flygklara
Står på grenen utanför mitt bo
Hålls kvar av ett starkt grepp runt min midja.
Greppet som måste släppa.
Jag får inte plats i mitt bo längre

Måste söka nu på egen hand.
För stor för att bli matad och värmd.
Jag måste lära mig söka egen mat.
Släpp greppet jag måste klara mig själv nu.
Låt mig pröva mina vingar.

Cecilia Ankarstrand

Vecka 22 – Carina Löfving Lundin

En vårvecka i höstens tecken..

Ja, livet som bokhandlare kan ibland tyckas upp och ned! Den här tiden på året reser nämligen förlagsrepresentanter landet runt för att sälja in sina höstböcker. Ja, böckerna finns ju inte färdiga ännu, men digra listor fyllda av härlig läsning – är vad man frestar oss med. Det gäller att ha tungan rätt i mun, vilka antal tror vi oss kunna sälja av just den titeln?

Vad vill söderköpingsborna (och våra inresande kunder) läsa i höst? Efter sex år i staden, tycker man sig kunna skönja ett slags mönster i läsandet i alla fall. Men visst blir det galet ibland, precis som för vilken inköpare som helst.

Visserligen har bokbranschen, i motsats till många andra, vissa fördelar när det gäller inköp. Vi kan – till viss del – returnera böcker som blivit liggande. Men eftersom hanteringen inte är helt gratis, vill man förstås få antalen att hamna så nära verkligheten som möjligt.

Året i bokhandeln är intensivt, med ständigt nya utmaningar.

I februari månad är arbetet i full gång inför den stora festen – BOKREAN. Många veckors förberedelser med prismärkning och sortering av titlar mynnar så småningom ut i riktig fest vecka åtta.

När rean är över ska ordinarie boksortiment plockas upp i butiken igen, och vi törs knappt tänka på hur många kilo böcker som bärs upp och ner i trapporna! April månad innebär skolboksarbete. Beställningar från skolorna tas emot, stansas och skickas vidare till bokförlagen.

I maj börjar sjökortssäsongen, och vi får en försmak av sommarens turistanstormning. När skolavslutningen närmar sig, ramlar också de beställda skolböckerna för nästa läsår in. De packas upp, sorteras och levereras till respektive skola. Bråttom, bråttom är det – böckerna måste ut innan all skolpersonal går på sommarlov!

Sommaren är så kommen och turisterna med den! Under juli och augusti månad känns benen tunga efter dagar med många glada kunder och små, snabba luncher på stående fot.

Efter sommaren väntar hösten, den stora utgivningstiden för böcker och när mängder av nya titlar strömmar in, blir det så där härligt trångt i hyllorna igen.

Under oktober och november laddar vi så upp inför julen, med allt från julklappstips i bokform till alla åldrar, tomtar och färgglada julpapper. Från skyltsöndagen och december igenom finns inte tid för lediga dagar och när julafton kommer känns det i kroppen!

Mellandagsrean följer så, dock i ganska liten skala om man jämför med klädesbranschen. Och sedan börjar vi förbereda oss inför bokrean... Som sagt, ett år i bokhandeln går snabbt och är intensivt.

Att vara bokhandlare är ett härligt yrke. Att få arbete för kulturlivet, och att försöka inspirera till läsning. Inte minst känns det viktigt att föra läslusten vidare till kommande generationer. Det finns så många människor som aldrig öppnar en bok – tänk vad de missar! Att för en stund få fly vardagen och resa i fantasin, mm.

Viss är det också en förmån att få arbeta med det som är ens stora intresse i livet, och för mig har det alltid varit böcker som hägrat. Från att i tidiga år varit en riktig bokslukare – till att i vuxen ålder lyckas få arbete i en bokhandel och sedermera äga en egen. Det är lycka det!

Vad tror jag då om framtiden? Jag är fullkomligt övertygad om att boken för alltid har en plats i våra hjärtan, vad kan slå den känslan man får när man som förste läsare öppnar en bok?

Till viss del ändras säkerligen sättet att inhandla böcker, redan nu ser vi nya boklådor dyka upp på nätet. Och kanske är det just vi små boklådor som främst är i farozonen.

Med en kundkrets som till stor del bor på landsbygden, ökar risken för konkurrens. Kanske väljer man att sitta hemma och beställa via datorn, istället för att ta turen in till staden? Eller fördrar man den personliga servicen, och kunskapen som bra boklådor kan erbjuda? Just nu är det ingen som vet.

Men jag vet att många med mig inget hellre önskar än att bevara alla dessa fina, gedigna boklådor som finns över hela landet.

Och jag hoppas givetvis att Söderköpings Bokhandel som redan funnits i över 150 år – med pompa och ståt ska kunna fira sitt 250-årsjubileum.

Länge leve det skrivna ordet!

Carina Löfving Lundin
Bokhandlare i Söderköping sedan 1993

Vecka 23 – Silva Karlsson

Nyss har hägg, syren, slånbar och mormorsrosen blommat färdigt, jasminen och rosenhagtorn står nu i sin fullaste blom. Juni månad med all förväntan inför sommaren och naturen som ofta är som en brudslöja i all sin prydnad.

I egenskap av borgerlig vigselförrättare ser jag inte brudslöjor men väl glädje och förväntan. När jag för fyra år sedan fick frågan om jag ville vara borgerlig vigselförrättare tillika partnerskapsregistrator, tackade jag självklart ja. Att få viga samman människor som bestämt sig för att leva livet tillsammans känns högtidligt.

I år har jag förrättat två vigslar utomhus och lördagen den 19/6 skall jag viga ett brudpar i Brunnsparken. Platsen för en vigsel bestämmer brudparet. Ofta används Rådhusets lokaler eller Söderköpings Brunn.

I vigselritualen står att äktenskapets ändamål är "enskildas väl och samhällets bestånd", en målsättning som är ganska självklar för de flesta. Åtminstone när det gäller heterosexuella förhållanden. Att homosexuella personer skulle vilja visa omvärlden och varandra samma respekt, och kärlek och ömhet har inte varit självklart så länge i Sverige, och är det kanske fortfarande inte. Innan den nya lagen om registrerat partnerskap kom 1994 föregicks den av långa debatter i riksdagen. Från en del reaktionära politiker har under årens lopp framförts tanken att homosexualitet är syndigt eller sjukligt och borde kunna "botas". Detta synsätt har jag ingen förståelse för och kan överhuvudtaget inte förstå hur något så privat som en persons sexualitet kan väcka så många andras tyckande.

Som liberal kan jag bara se en anledning till inskränkningar i en persons frihet och det är om den innebär skada eller ofrihet för någon annan.

En annan frihet som den gångna veckan varit av stor betydelse är den demokratiska rätten att rösta. I Sverige har vi just haft val till EU-parlamentet. Röstdeltagandet var 38 %. Man kan undra vad våra föregångare som kämpade för lika och allmän rösträtt skulle tyckt om detta. För folkpartiets del blev valet en framgång, vi fick tre platser i EU-parlamentet.

Det finns många frågor kring EU-medlemskapet som känns svårbegripliga. En farhåga jag har är att EU kan komma att fungera protektionistiskt i förhållande till tredje världen. Min förhoppning är att liberalerna skall hävda andra länders rätt till utveckling och handelsförbindelser även om de inte finns inom EU.

När jag tänker på rösträtten har även Syd Afrika varit aktuellt i veckan som gått. Där har landets innevånare gått till sitt andra fria val i historien och denna gång liksom förra gången röstat fram ANC till makten.

Genom sitt arbete i FPK (Folkpartiets kvinnoförbund) har jag haft förmånen att samarbeta med svarta och färgade kvinnor i Syd Afrika under några år i början av 90-talet. Vid den tiden för det första valet i mitten av 90-talet imponerades jag stort av den otroliga kraft dessa kvinnor visade i sitt arbete för frihet och demokrati.

Aldrig skall jag glömma den kvinna som tårögd berättade för mig att "jag kommer att kunna säga till mina barnbarn att jag var den första i vår familj någonsin som röstade och det betyder att jag är en medborgare att räkna med".

Inte heller kommer jag att glömma den lille 5-årige svarta kille som satt bredvid mig i Metodistkyrkan i Johannesburg. Han flyttade sig långsamt närmare tills våra armar låg mycket nära varandra. Detta var i början av 90-talet apartheidlagarna var avskaffade men det innebar inte självklart att små svarta barn någonsin träffat

en vit människa. Ett kort ögonblick där i kyrkan svindlade tanken för mig, tänk om jag är den första vita denne gosse träffat. För oss i Sverige är det så självklart att kunna resa och uppleva andra miljöer. För Sowetos befolkning var kampen för överlevnad under så många år en verklig kamp och det var den vita regimen som var motståndare och förvägrade svarta och färgade deras mänsklig rätt. Då känns det stort att bli oförbehållsamt accepterad av en aldrig så liten man. Han var dessutom otroligt söt när han tillsammans med några andra barn dansade i kyrkogången under psalmsången.

Sången i Syd Afrika är en otrolig upplevelse. Vid en kvinnokonferens i Johannesburg häromåret hade en del kvinnor svårt att hinna hit i tid. Avstånden är långa, kanske hade man inte tillgång till bil och väntan blev lång. I Sverige hade vi i det läget startat konferensen ändå och folk hade fått ramla in varefter. Så icke i Syd Afrika, 150 kvinnor sjöng och dansade, drack mer te och kaffe och se, till slut var alla på plats och konferensen kunde börja.

När 150 kvinnor dansar och sjunger i stämmor, iklädda sina vackra, färgstarka kläder är det en styrka som knappt går att beskriva, men det känns, långt in i hjärterötterna.

Vid förra valet i Syd Afrika kom Nelson Mandela, den store frihetskämpen att bli president och Syd Afrikas hopp. Hur det blir framöver med Tabo Mbeki som president vet ingen. Problemen där med tillräcklig undervisning, undermåliga bostäder och den allt växande AIDS-sjukan verkar oöverstigliga.

Det är i det perspektivet jag blir orolig över att EU endast skall ägna sig åt Europa och inte ta det globala ansvar som jag menar att vi svenskar och övriga i västvärlden skall ta.

Det globala ansvaret och solidaritet människor emellan inom Sverige och ute i världen verkar inte ha så stor plats i dagens samhälle. Det är något som oroar mig mycket och jag tror att vi gemensamt måste arbeta för detta.

Nu har sommarkvällen sakta lagt sig och i morgon skall jag viga brudparet jag började dessa rader med. Jag vill avsluta med en strof av Nils Ferlin, den passar bra vid bröllop.

"Mitt hjärta är ditt, ditt hjärta är mitt och aldrig jag lämnar det åter".

Söderköping i juni 1999

Silva Karlsson

vigselförrättare, partnerskapsregistrator och folkpartist.

Vecka 24 – PG Pålbäck

Fredagen den 18 juni

Tidigt morgondopp i Mariehovssjön

Kommentar: alldeles tyst och lugnt. En häger flyr.

Inspektion av trädgårdslandet

Kommentar: Massor med bönor har tittat upp sen igår. Grönsaksodlingen är roligt. En välfylld källare och frys med egna grönsaker är en skatt.

Ringer och ändrar tid på en bioföreläsning

Kommentar: Filmkonsten är viktig för mig. Plötsligt är jag bioföreläsare. Nu visar vi bra film för alla åldrar och har skaffat ny teknisk utrustning. Men var ska vi ställa den?

Stryker och lyssnar på P1

Kommentar: En oslagbar kombination. Strykning ger snabbt resultat och P1 är mitt universitet.

Bigårdsrunda

Kommentar: Klöverbörjan blommar, nya lådor på. Många samhällen har redan två fulla. Det är mycket svårare att handskas med bin än jag trodde. Dom gör lite som de vill. Jag måste lära mig att göra som dom vill. Det fina med honungsproduktion i liten skala är att kunna överblicka hela processen från snickeri av lådor till bokföring. Blicken förändras, förr såg jag en hage med vitklöver, nu ser jag en hage med honung.

Norrköpings Musikdagar

Kommentar: En av sommarens höjdpunkter. Norrköpingspianisten Mats Jansson samlar sina vänner till kammarmusik varje år på Arbetets museum fem dagar i sträck. När man bor ute i spenaten är det härligt att vandra på stadsgator. Norrköping är min stad.

Barbro ringde och frågade om jag ville skriva i millennieboken

Kommentar: Millennieskiftet och andra högtider betyder särskilt för mig. Vardagen är bäst. Men man ska alltid säga ja. Då jag var lärare bestämde jag att alltid utan undantag säga ja när barnen önskade något. Det fungerar utmärkt. Eleverna gör saker som är viktiga för dem och jag kan fråga vad de gör och tänker istället för att fråga om det som jag redan vet svaret på.

PG

PG Pålbäck

Mariehov, Mejeriet

Vecka 25 – Anette Hagman-Johansson

Att leva är inte nog.
Solsken, frihet och en liten blomma måste man ha.

HC Andersen

Hej!

Det är jag, Anette Hagman-Johansson som håller i pennan den här veckan.
Midsommar står för dörren och naturen har slagit ut i full blom.

Det är lätt att bli lyrisk inför den där sinnligheten vi hade som barn. Känsligheten som bara fanns där då, så naturlig att man inte visste om den.

Kommer du ihåg det härligt knastrande ljudet när du, som barn, trampade sönder nattgammal is på vattenpölar?
Minns du hur det kändes att fånga stora kalla snöflingor på tungan när det snöade?

Hur det kittlade i magen när man tog mycket fart på gungan och nästan snuddade himlen med fötterna?
Den skräckblandade förtjusning när man i mörkret berättade spökhistorier för varandra.

Eller det bubblande skrattet som bara inte gick att hålla tillbaka, när du och bästisen kommit på något roligt.

Minns du hur det var att ligga på rygg i gräset och fantisera om molntussarnas spännande formationer?

Jag kommer att tänka på vad biskop Ingemar Ström skriver i sin bok "Bibelljus".

"- Vi glider fram genom enkla vardagssysslor och är knappt medvetna om att livet pågår. Vi borde ibland söka stillhet och tystnad och liksom ta in positionen. Var är jag just nu, vart är jag på väg? Vad är viktigt till sist?
Gud hjälp mig att inte gå miste om livet medan jag sysslar med annat".

Det är lätt att som vuxen tappa bort sig i alla vardagens grå bekymmer och "måsten".

Vågar du stanna upp, känna efter, lyssna och se?

Vågar du leva, eller sysslar du med annat?

Vecka 26 – Lennart Persson

Veckan som var nr 26 i almanackan känns som avspark för efterlängtat semester. Samtidigt är det halvlek för idrottsklubben Ramunder (IKR) som just avslutat den s.k. vårsången som började med is och snö och slutade i högsommar.

Tänker på hur viktigt det är för Söderköpings ungdomar i en tid som präglas av förhoppningar men även oro och osäkerhet i en alltmer Europa inriktad tillvaro med öppna gränser och många kulturella verksamheter. Den svenska modellen känns avslagen. Ungdomar söker nya livsstilar i ett IT-samhälle. Möjligheter och svårigheter i en skön blandning.

Där står den svenska idrotten- den folkrörelse som klarat förändringarna bäst. Målmedvetet men ändå flexibelt har man mött ungdomarna. IK Ramunder är en del av detta med handboll och fotboll på programmet. En riktig svensk kombination.

Klubben har mer än 60 år på nacken. Startades 1936 och hette då Drothems IK som ändrades till IK Ramunder 1966. Den lilla landsortsklubben flyttade därmed till "stan" och Vikingavallen. Bra ungdomsverksamhet var melodin och idén, och har så förblivit.

Hur ser då en lokal klubb ut i nådens år 1999. Profilen är bred ungdomsverksamhet och en positiv stämning bland ledare, föräldrar och ungdomar. De vuxna vet vad fysisk aktivitet och social fostran betyder. Idrottsledaren är viktig för barn och ungdomar. Studier visar att han eller hon näst föräldrarna är det ungdomarna har förtroende för.

300 barn och ungdomar utövar fotboll i 10 pojklag och 6 flicklag. Dessutom bollek för de allra minsta. Ett ungdomligt A-lag spelar i division 3. 150 pojkar och flickor utövar handboll med ett talangfyllt junior- och seniorlag i spetsen. Denna stora mängd är endast möjlig med entusiastiska och välutbildade ledare. Därför är kraftsamlingen kring ungdomssidan en nyckel till framgångar.

80 välutbildade ledare svarar 2-3 ggr/vecka för träning, bollek, matcher osv. Utan ersättning gör man denna insats vecka efter vecka. Belöningen är den glädje och uppskattning som barn och ungdomar visar. Är inte säker på att samhället till fullo förstår värdet av detta? Ungdomarna har stort behov av fysisk aktivitet och att tillsammans uttrycka sig. Var skulle den kraften ta vägen om inte idrotten fanns.

Problemet i IK Ramunder och alla andra klubbar är brist på resurser. Pengar och planer är en bristvara. Kanske det händer något nu? Glädjande nog behandlas just nu en proposition som behandlar den svenska idrotten. Det är 30 år sedan senast. Det konstateras att idrotten lever upp till samhällets förväntningar men saknar en del resurser och stöd. Därför föreslås nya satsningar på barn och ungdomsidrotten. Uppenbart uppskattar riksdagen idéarbeten och frivilligheten.

Vikingavallen har i många år varit tummelplatsen för klubbarna. Nu är den i stort behov av upprustning. IK Ramunder, Söderköpings IS och UK Sprint svarar för den dagliga driften med begränsade resurser. Kommunen äger anläggningen och

svarar för investeringarna. Vi har tillskrivit kommunstyrelsen om en översyn och hoppas på snara åtgärder. Svenska Fotbollsförbundet har anmodat oss att vidta åtgärder till spelåret 2000. En allvarlig uppmaning.

Denna vecka stänger vi vårt kansli och Susanne Lembke och medhjälpare kan ta en välbehövlig julisemester. Sen blir det härliga stunder igen "Härliga stunder med IK Ramunder" – vår slogan.

1999-07-01

IK Ramunder

Lennart Persson
ordförande

Vecka 27 – Hans Hansson

Kyrkplan Skällvik vecka 27, 5-11 / 7-99

När vi drar upp rullgardinen på morgonen kan vi från vårt sovrumsfönster se tornet på Stegeborgs Slottsruin på holmen intill farleden in mot Söderköping.

Det är måndag morgon +13⁰C. Sol, svag vind från väst. Kl. är 06.15 jag har hämtat in morgontidningen läst den, med en kopp kaffe på bordet. Haft fönstret öppet, lyssnat till fågelsången från buskarna utanför. Ina fått morgonsilverthé. Frukost. Jag förbereder mig för att åka ut till hembygdsgården som ägs av hembygdsföreningen Vikingarna och idrottsföreningen Österviking i Bottna. Gården är byggd 1932. Vi ställer upp frivilligt några medlemmar med att rödfärga och måla de vita ytorna med linoljefärg. Idrottsföreningen bildades 1938.

Tisdag 6 / 7 +12⁰C. Sol. Något moln syns i horisonten. Frisk vind från väst. 05.30 hämtat tidningen och läst den till morgonkaffet. Mycket torrt, vi längtar efter det livgivande regnet på våra potatis- och grönsaksland. Jag åker cykel varje morgon med tidningen och post till min äldre bror och svägerska som bor alldeles nere vid slätbakens strand ca. 15 m från vattnet, mitt emot Stegeborgs slottsruin, där i Skrivarudden som även mina föräldrar bott. Åker med bilen ut till bygdegården, fortsatt med färgmålning och vitmålning till 12-tiden.

Åker med bilen till Söderköping, talat med färghandlaren om lån av maskiner för slipning av golvet i bygdegården, samt lämplig olja eller fernissa till färdigbehandling.

Hemkommen cyklade jag ner till sjön ca. 600 m. Drar upp min båt (roddbåt) och tvättade den. Utvändigt. På kvällen åkte Ina och jag på safari i vår hembygd, vi såg flera rådjur, samt en stor älgdjur med skovelhorn. Sist på kvällen vattnade jag mina grönsaker och blomplantor.

Underbar sommarkväll men torrt i markerna.

7 / 7kl. 05.45 + 13⁰C. Sol, svag vind från väst. Morgonkaffe, läst tidningen, cyklat ner till Udden med tidningen och post. Pratade en stund med Birger o Ebba. Slipade min plastbåt. Åkte ut till S:t Anna kyrkogård. Var inne i kyrkskolan, där byggs in ny luftkonditionering till skolsalarna. Åkte ut till Lagnö, besökte Gretas Café, träffade Eva Strömbäck, lämnade två foton på den gamla källarstugan från 1741 som rivits bort. Hämtat glasfiber och plast med härdare hos Ingemar som driver S:t Anna Marin. Jag köpte även bottenfärg till min båt. När jag kom hem hjälpte Birger mig att plasta kölen på min båt, som jag sedan bottenmålade. Ina och jag satt i Trädgårdsmöbeln och intog kvällsmålet, då fick vi besök av en granne samt våran kyrkoherde Ingemar Johansson. Sedan åkte jag ner till sjön, provade ett kast med min nya robbler, och fick en gädda på 6 hg, som vi rensade och stekte.

8 / 7 kl. 05.15 + 14⁰C. Äntligen regndugg, men det slutade snart. Svag vind från väst. Kaffe, läst tidningen, frukost, åkte till sjön. Birger hjälpte mig att sjösätta, den var nu färdig.

Cyklat upp till Ekbacken där min syster har sitt sommarboende. Bo och jag beslöt att fara ut på sjön och fiska. Vi besökte öarna Högholmen – Fläsket, Lindholmen grundet innanför Eknön samt Kvarnholmen, trots våra många kast så fick vi inte någon fisk, men fisken kanske var störd och slö av värmen som var +25⁰C. Vi kom

hem vid 13 tiden. 16.30 åkte jag till Vrångö brygga och följde med båten Lindskär till Aspöja på friluftsgudstjänst vid den gamla skolan, vi var ett 30-tal som deltog. En underbar natur, med utsikt ut mot Östersjön och in mot väst den vackra ö-arkipelagen. Sjöfågelfamiljer visade sig under båtfärden till och från Aspöja.

9 / 7 kl. 06.15 + 12°C. Sol, svag vind från väst, morgonkaffe, Ina fått silverthé. Läst tidningen, åkt ner till Udden med post och tidning. Varit upp till pastorsexp i Mogata där jag tillsammans med Ingemar sammanställt affischer att anslå om våra kyrkliga aktiviteter i pastoratets församlingar Mogata, S:t Anna- Skällvik och Börrum.

Ina och jag var upp till Ekbaken och uppvaktade en 70-åring.

Framåt kvällen for jag med min båt ned till Stegeborgsströmmen och fiskade löjor som jag betade långrevens krokarna med. Lade sedan ut reven i sjön med förhoppning om god fångst. Jag vattnade grönsaker och blommor vid hemkomsten från sjön. Nysådd och skörd av rädisor i drivbänken.

Senare åker Ina och jag på safari Spjutkärr – Össby – Hösterrum – Bottna – Stegeborg: Vi såg flera rådjur med sina nyfödda kid som var ute och åt kvällsmålet i havre, vete och rapsåkrarna. Vi har haft + 27°C idag. På badstränderna är det livlig verksamhet i vattnet både med vuxna och barn.

I farleden vid Stegeborg passerar många segel- och motorbåtar, som ibland får vänta medan den lindrivna färjan över sundet passerar över segelrännan. Många turister både bilburna och båtburna stannar till vid Slottsholmens hamnkrog som drivs av familjen Casimir Danielsson på Stegeborg. Turistbåtarnas flaggor vittnar om många långväga gäster.

10 / 7 kl. 06.00 + 14°C. Sol, svag vind från väst. Kaffe, tidningen försenad på grund av elavbrott på tryckeriet, vi fick den på förmiddagen. Cyklat ner till sjön, fart ut med båten som jag har, en 4-takts Hondasnurra fastsatt i aktern, och den underlättar sjöfärden ut till fiskeplatserna. Jag tog upp långreven och fick 2 gösar, 10-tal aborrar, varav Birger fick 4 st. En underbar skön morgon, varmt, fiskmåsarungar är flygfärdiga och skrånar för fullt. På öarna stoltserar kanadagäss, vitkindade gäss, gräsänder, dopping, vigg, skarv, fisktärnor, skrântärnor, alla dessa fåglar håller området med kontaktlåten i hög decibel. Allt detta är en nåd att ha omkring sig. Att helt gratis få uppleva.

Fisken i Slätbaken och i vår skärgård visar många tecken i form av sjukliga utslag. Vi undrar vad som är orsaken till detta, men forskning pågår om bottnar och vattenkvalitet. Ina och jag var till Valdemarsvik där det var karneval, massor med knallar och fritidsbåtar, vi hade + 28°C i skuggan, vilket syntes på alla besökarens lätta kläder. Flera sökte skugga under solparasoll. Det var glassförsäljarnas väder. I Skällviks kyrka var KFUM Breviks konfirmation kl. 11.00, 20 konfirmander och Kjell Mazetti var präst. Semestervikarierande kyrkväktare Sara Andersson.

11 / 7 Söndagsmorgon kl. 05.30, sol, lugnt, +11°C varmt. Kaffe. Jag sitter och skriver några rader i dagboken med en skön natur omkring mig. Nere på sjön har turistbåtarna ankrat upp intill Slottsholmen. Själv skall jag fara ut en sväng med båten och ta till vara dessa timmar av sommar.

I kväll ska jag besöka kyrkan där det är musikgudstjänst "Sommarklanger".

En vecka har nu gått och endast minnena är kvar inför framtiden. Jag funderar ofta på vad våra förfäder ordnade med inför det första årtusendet efter Kristi födelse.

Jag har upplevt många förändringar i vår hembygd under de 74 år som jag bott här vid Stegeborg. Jag är född i dåvarande Småland. Några av minnen som jag här vill nämna:

Herrborumstämmorna som hembygdsföreningens ordförande Hilding Bielkhammar var eldsjäl för. Han fick Cloetta choklad besöka Herrborum med en autogiro som från luften släppte ner massor med godis i fallskärmar till festbesökarna.

När zeppelinaren Hindenburg flög över Stegeborg upp till Bromma flygplats när den invigdes 1936.

När lantarbetarna bildade fackförening och arbetarkommun i ett vägskäl.

När stall-ladgård-loge-svinhus brann ner vid Stegeborg dymmelsonsdagen 1943. Hästar och kor räddades men får och en kviga brann inne. Det var hård västlig vind.

När en av de stora tjurarna stångade Karl-Gustav, där min far kom till räddning och gårdschuffören förde Karl-Gustav till Söderköpings lasarett för vård. Lasarettet är idag Nyströmska skolan (gymnasieskolan).

Jag är tacksam att ha fått uppleva så mycket i vår hembygd. Under åren 1959-1990 var jag anställd som kyrkväktare i Skällviks vackra kyrka, där jag efterträdde min svärfar som haft tjänsten 1931-1958 efter hans far från slutet av 1800-talet. Tre biskopar har besökt vår församling, flera präster, både kvinnliga och manliga har varit och tjänstgjort, även musiker. Under dessa år som jag haft i kyrkans tjänst har givits mig många tillfällen till kontakter och samtal inför olika förrättningar, dop, vigslar, jordfästningar, sång- och familjegudstjänster. Vi står inför en stor förändring inom kyrkan med skiljande från staten där kyrkan blir ett eget samfund. Jag tror på en god framtid för vårt land och vår svenska kyrka. Jag vill sluta mina rader med den Helige Franciskus ord "Mening var att acceptera det jag inte kan ändra på, ge mig kraft att ändra det jag kan, ge mig förstånd att förstå förändringen".

Kyrkplan, Skällvik i nådens år 1999
Hans Hansson

SÖDERKÖPING I GÅR – IDAG – I MORGON!

Söderköping igår!

Denna stad grundades som en handelsplats för ca 800 år sedan. Läget var mycket lämpligt, dels vad gäller för sjöfarten, som gick fram till staden på ån och dels för handeln på vägnätet, som gick till de större befolkningscentrerna i väster och norr. Resultatet av handeln gjorde att staden växte och blomstrade med den välmående befolkning. Staden kom också att bli centralt för Sverige. Här kröntes en drottning och här hölls riksdag. I staden byggdes kyrkor och kloster, vilka bidrog till att sjukvård och jordbruk utvecklades och att bildningen och den kulturella utvecklingen främjades.

Söderköping idag !

I dag är Söderköping en liten pärla, som besöks av turister från många länder. Här finns en unik miljö, som genomkorsas av ån och Göta kanal. Under senare år har staden fått en försköning, framför allt genom att många av de äldre husen renoverats. Söderköpings kanske mest kända verksamhet är Söderköpings Brunn, som är ett konferenscenter som besöks av turister från många länder. Hit förlägger också många företag utbildningsdagar för sina anställda. I centrum av staden har också byggts ett fint bibliotek. Här finns också den populära Glassrestaurangen "Smultronstället".

Söderköping i morgon!

Det som gjorde Söderköping till en stor välmående stad var som ovan nämnt, framförallt den stora hamnen, som skapade kontakter med handelspartners i många länder. När det gäller framtiden, vill vi se att Söderköping får utvecklas till en stor och välmående stad. I Kommunfullmäktige har Kristdemokraterna motionerat om att göra staden till en ekonomisk frizon. I andra länder där man har gjort detta, har städerna växt och välståndet ökat. Vi ser fram mot att Söderköping skall få dessa möjligheter, så att många företag skall etablera sig här och att staden skall kunna utvecklas till allas glädje, som bor i Söderköping och denna del av Östergötland.

För Kristdemokraterna i Söderköping 1999-07-12

Jan Forselius

Vecka 29 – Karl-Erik Hertzman

Vecka 29. 19-25/7.

Mitt torp var ett enkelt viste
här hade många torpare tidigare bott
när jag flyttat som den siste
var snart torpet ett minne blott.
Så nu efter 50 år växer skogen hög
På den mark som mina föräldrar odlat
men det här var bara början
det blir värre nu när vi EU på halsen fått.

När jag fick förfrågan om jag ville skriva en vecka i årsboken så funderade jag ett bra tag innan det var dags att säga ja.
Men jag tänkte att jag har ju varit med om en del på min vandring. När jag gick i skolan mötte vi en argsint tant som alltid sa om vi inte lyfte på mössan när vi hälsade: har ni ägg i mössan eller har era föräldrar inte lärt er att ni ska hälsa. Man kan undra vad dagens skolbarn skulle svara om någon äldre person skulle agera så idag, som denna kvinna gjorde för 64 år sedan.
Man får vara glad att attityderna generationerna emellan har förändrats så att man kan mötas på en mer jämlik nivå.
Tiderna förändras och vi måste följa med, det känns skönt.

Eftersom jag haft och har många kontakter med den äldre generationen, så kommer en annan händelse fram i minnet, det var ett par i 80 årsåldern som bodde helt omodernt ute i skogen, en dag kom en socialassistent på besök. Hon konstaterade att så kunde de ju inte få bo, hon föreslog att de skulle flytta till Servicehuset i centralorten.
Aldrig säger både tanten och farbrodern, vi bor kvar här.
Alla gubbar är lika envisa säger socialassistenten men förr eller senare ger de med sej.
Inte alle, inte alle säger mannen och det blev så båda fick sluta sina dagar i sin stuga.
Hoppas att dagens socialtjänstemän går lite försiktigare tillväga när man försöker flytta den äldre generationen från eget boende till institutionsboende.

Som lantarbetare i hela mitt produktiva liv har jag också jobbat fackligt. Började redan 1947 då jag valdes in i avdelningsstyrelsen som sekreterare.
I slutet av 50-talet blev det ordförandeposten några år, men med rationaliseringen som drog genom även jordbruket så försvann många anställda (medlemmar) vilket betydde att avd gick samman med övriga avdelningar inom kommunen.
På 70-talet var det dags igen, då fick jag ta över ordförandeposten några år, i avd 43 Söderköping fram till 1985 då samtliga lantarbetare i länet gick samman i en avdelning.

Attityden mot fackligt engagemang inom lantbruket har väl i alla tider varit blandat bland arbetsgivarna, medan många tidigt sa, det är klart att ni ska ha en förening. Det har ju vi.

Men så sent som på 1980-talet fanns det arbetsgivare som försökte trakassera de som jobbade fackligt, men det var nog bara de som växt upp med den feodala läran.

Det här var lite funderingar kring vad som hänt i samhället under min tid.

Numera är det pensionärsrörelsen (PRO) som tar den mesta tiden.

Men även arkivet som finns i Bibliotekets Lagerlokal tar också en del tid. Hoppas att vi får nya utrymmen i Nybygget som lovat, för i de nuvarande är inte lätt att jobba.

Men nu är det vecka 29 som är på gång, tisdag kväll ett åskväder drar fram över bygden och ger ifrån sig ca 20 mm. Det känns friskt efteråt och för allt som växer ute på marken är regnet välkommet.

Som avslutning på den här veckobetraktelsen hoppas jag att inte bara de grupper som jag företräder ska få ha det bra när vi går in i ett nytt sekel (århundrade), utan alla samhällsgrupper ska få sin beskärda del av kakan.

Karl-Erik Hertzman

Aktiv i Pro o Arkivföreningen

Vecka 30 – Ewa Strömbäck

Sankt Anna 99.07.26.

Vecka 30, sista veckan i juli, man kan ju bara undra vart tog tiden vägen? Jag har arbetat hela sommaren i den lilla Turist och Datastugan på Gränsö i Sankt Annas skärgård.

Många turister har sökt sig hit denna varma och torra sommar. Många är frågorna som ställs: var ligger Sankt Anna? Hur kommer jag ut till badklipporna på vykortet? Var kan jag bo i natt? Osv.

Denna lilla turiststuga som startades 1998 fyller verkligen ett behov, många är de besökare som kommer och hämtar den lilla lokala evenemangslistan, frågar om något eller använder den dator som finns till att surfa på Internet, läsa eller skicka e-post.

Miljön här på Gränsö är fantastisk lövskog, klippor, vattenblänk inom synhåll. Vi befinner oss på den gamla bygatan till "Öfra Gränsö" by. Så här kan man känna historiens vingslag, många gamla husgrunder som vittnar om tidigare bebyggelse. Min uppgift i denna turiststuga är inte bara att svara på frågor utan även att förmedla lite historia till våra turister, kunskap ökar förståelsen om varför skärgården och bebyggelsen ser ut som den gör.

Det är oerhört roligt att få träffa alla dessa trevliga människor och kunna ge dem lite "mera" utav sin vistelse i Sankt Anna även om man nu i sluttampen av sommaren känner sig en aning sliten.

Men nu är det hög tid att anteckna alla tankar och idéer man haft, för att kunna utvärdera sommaren och eventuellt kunna göra ett bättre arbete nästa år.

Vi här ute på Norra Finnö (som hela ögruppen, Vrångö, Yxnö, Lagnö, Gränsö, Ekö, samt Norra Finnö idag kallas) har en ekonomisk förening som heter "Navet i Havet", där jag är kassör. Föreningen arbetar med att stimulera och underlätta för näringsliv, föreningsverksamhet och service. Vårt centrum är Mattisstugan här på Gränsö. Vi har årligen en sommarfest kallad kajfesten i Tyrislöt, som är mycket uppskattad och välbesökt. Många var de besökare som i år förlustade sig en stund på Tyrislöts kaj i underbart sommarväder. Pengarna vi får in på denna fest används på olika sätt bl a har vi i år satt upp flaggstänger vid Lagnöbron, där även enskilda personer här ute kan flagga vid familjens bemarkedsdagar.

Tyrislöts kaj har blivit utsmyckad med en anslagstavla, blomgrupper samt några sittmöbler.

Föreningen har även köpt en egen domän "sanktanna.com", där vi gjort en hemsida. Ambitionen är att alla företag och näringar här ska vara länkade till denna sida, för att kunna ge en heltäckande bild av vad vi har att erbjuda våra turister. I skrivande stund är det 16 företag som finns med, men med 400 besökare per dag mitt i sommaren på vår sida, kommer antalet deltagare att öka under hösten.

Vi sysslar även med kompetensutveckling av ortens företag med hjälp av Växtkraft Mål 4 pengar. Såsom guide utbildning, data- samt språkkurser.

Jag är en småländska som hamnat i Östergötlands skärgård, inte direkt av en slump men nästan. Jag och min man seglade under många år här i omgivningarna, att hans farmor var född på Espholm visst vi inte då. Men vi tyckte om skärgården och ville bosätta oss här, så våra tre barn blev S:t Anna bor.

Jag och min familj är som sagt bosatta på Lagnö sedan 20 år tillbaka, då vi först drev lanthandel under 10 år sedan dess har vi ett Elektronikföretag Sankt Anna Elektronik. Vi utvecklar, konstruerar och tillverkar våra egna produkter, bl.a. handikappshjälpmedel såsom svensktalande termometrar och klockor.

Att bo nära naturen är viktigt för mig, att kunna gå ut i skogen med hunden och uppleva naturens alla skiftningar det är en förmån, alla årstiderna har sin tjusning fast på olika sätt. En regnig hösteftermiddag, en kall vinterdag, en strålande sommarkväll eller att sitta på Lergravens brygga en tidig vårmorgon, se solen gå upp över Vänsö, och lyssna på alla sjöfåglarna, det är oslagbart.

I Sankt Annas Skärgård
Ewa Strömbäck

Vecka 31 – Kjell Jonasson

Ja, som sagt, nu ska jag berätta om mina tre förhållanden. Och för att göra läsaren mera nyfiken skall jag tala om att all tre börjar på bokstaven M.

Det första förhållandet heter MAT.

Tio minuters cykelfärd från Drothems kvarteren där familjen Jonasson bor, ligger kolonilotten. I maj, när värmen infunnit sig, sätts all frön, sättlökar, potatis m.m. och sen är det bara att vänta. Dom som tittar upp först är dom fina lökarna med sina gröna stänglar.

Juni går snart och kolonilotten börjar nu så sakta att tala om vad som väntar. "Ge oss vatten", tycker jag mig höra potatisen ropa. – "Oss också", hör jag rödbetorna, mangolden, och de gula och röda lökarna, charlottenlöken, jordgubbarna, salladen, persiljan och de nyss utsatta tomat och gurkplantorna. Ja, jag vet att grönsaker inte pratar, men lite fantasi får man väl ha. Förresten pratar jag med tomaterna också., dom svarar inte, men gissa om de växer!

Nu är det början av augusti och läckerheterna har börjat avsmakas. Härom kvällen Inhämtades: färskpotatis några fina rödbetor, salladslök, röd mangold (en ny sort). Jag menar, att få avnjuta dessa naturliga produkter är stora ögonblick här i livet. Visst krävdes lite arbete för att nå hit, ogräsrensning, vattning, och lite småprat, inte bara med tomaterna, utan också med humlorna, bina, maskarna och fåglarna runt omkring. Men allt arbete var det värt! Inte att förakta är också en god köttbit, en fröjdefull fiskrätt, därtill ett friskt vin. Att fröjda en vardagskväll med hederlig blodpudding och lingonsylt är inte fy skam heller. Nej nu måste jag byta ämne här eljest blir jag hungrig.

Nu blir det MUSIK.

Mitt förhållande till musik är konstant.

Det jag utför i mitt yrke vill jag kalla musikkommunikation. Musiken innebär en oerhörd betydelse för de människor jag träffar dagligen.

Att se glädjen hos en gravt förståndshandikappad människa då sång och musik utföres skänker mig stor glädje och tillfredsställelse.

Att se gamla, en del med demensdiagnoser, i musikstunder som fylls av både glädje och vemod stärker min övertygelse att musik har en enormt stor betydelse. Det fina med att syssla med musik, dels som yrke dels även på fritiden, är att alla, med vissa undantag, blir glada!

Och just det här med att få sprida glädje måste väl vara bland det finaste och roligaste en människa är satt till. I Söderköping finns det en orkester som heter Söderköpings Gatumusik Orkester. Bara namnet säger ju läsaren att det handlar om gatumusik. Tänk dig ett gäng galna grabbar som älskar att spela.

Och då skall det ske på gatan. I den orkestern har jag den stora äran att få vara med i. Där kommer ett äldre par smådansande längs Storgatan, och där kommer unga familjen med barnen som strålar av glädje när sången om Pippi Långstrump spelas upp. Minsann dansar inte den lilla flickan! Där bakåt lutad står den ensamma damen och minns 40-talet, en kväll vid dansbanan när melodin Ramona spelas upp.

Mitt sista förhållande är MÄNNISKOR.

När man bor så nära allt som man gör i Söderköping, kommer man ju väldigt nära människor man möter i livet. Tänk att efter 25 år i staden kan man fortfarande göra nya bekanskskaper! Och just det här att möta människor är något som tilltalar mig. Att ge sig tid med att stanna upp en stund med någon man möter kan vara väldigt uppfriskande. Ibland när mjölken ska inhandlas på ICA Trollet, jag menar, det tar ju bara några minuter, så upptäcker man att det faktiskt tog en halvtimme. När jag kommer hem säger jag att jag bara träffade Kåge, eller Bokhandlar flickorna eller Christina på Banken eller Anders Nyhlén, ja du förstår att ett samtal inleddes och detta samtal måste genomföras och avslutas.

Samtal med äldre människor kan också vara väldigt intressanta. För ett tag sedan talade jag med en kvinna som var långt över 90 år, tänk att vara född i början på seklet, vilka minnen, vilka omvälvningar.

Men hon var trött nu, och det får man respektera och förstå.

Jag vill gärna avsluta mina förhållanden med att ge min familj, Carina och Joel, en eloge för att dom respekterar och förstår det sätt som jag vill leva, i maten, i musiken, i människornas och i min värld.

Söderköping den 3 augusti 1999 (28 grader varmt).

Kjell Jonasson

Vecka 32 – Roland Arvidsson

11/8 kl.17.00. Den riktiga kräftfiskepremiären och därmed min årliga lilla amatörfilosofiska betraktelse som kom att sammanfalla med uppdraget att skriva i denna bok:

Första moseboken kap. 11

Vers 4. Och de sade: ” Kom, låt oss bygga en stad åt oss och ett torn vars spets räcker upp till himmelen, och så göra oss ett namn; vi kunde eljest bli kringspridda över hela jorden.”

5. Då steg Herren ned för att se staden och tornet som människobarnen byggde.

6. Och Herren sade: ”Se, detta är deras första tilltag: härefter skall intet bli dem omöjligt, vad de än besluta att göra.

7. Välan, låt oss stiga dit ned och förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres tungomål.”

Detta citat syftar inte på kvarteret stinsen...! Utan på vad som ordagrant återges där: Språkförbistring. Redan långt före vår tideräkning fick människan, enligt min tolkning av historien, klart för sej att det inte går att skapa ett kunskapssamhälle endast genom att bygga ett informationssamhälle. Ändå håller vi på att göra det. Informationsflöden försvinner bara ut i en termodynamisk värmedöd om mottagarna inte har tillgång till informationen, alltså det innehåll som informationen är förpackningen till. ”Det intressanta i en utsaga är det som händer innan den formuleras och efter att den har uppfattats”. Ett bra exempel på denna värmedöd är alla dessa hyllmeter av information om den biologiska och kemiska krisen i våra skärgårdsvatten. Det är en egendomlig upplevelse att se de politiska organisationerna göra om detta mycket konkreta problem till futtig retorik som bara ältas år ut och år in, medan havet dör mitt framför näsan på befolkningen.

Om informationen skall bli meningsfull, så tror jag att vi människor måste ha en gemensam värdegrund. Inte tycka likadant, men vi måste veta vad som sägs och skrivs. Jag tycker mig ana en uppdelning i två riktningar beträffande värdegrunder i västvärlden i allmänhet och i små kommuner av lite ”Grönköpings karaktär” i synnerhet det jag gärna hänför Söderköping, med tanke på hur de utvecklas under 90-talet. Man skulle kanske kunna kalla dessa riktningar för, en ”ägar- kultur” och en ”varande-kultur”. Den förra använder helst substantiv och den senare verb.” ” Jag har kunskap” eller ”Jag kan” . Det vore väl orimligt att försöka jämk ihop dess kulturer, men vi måste nog vara medvetna om dem för att komma ur den ”andefattigdom” som, i alla fall jag tycker, Söderköping har hamnat i.

Millennieskiftet.

År 2000 är bara ett tal som råkar infalla just nu, i en del av vår världs många kalendrar, i en tid då boktryckarkonsten och därefter påföljande utveckling möjliggjort att tillkännage detta tal för de stora massorna. Vad som kanske torde

vara viktigare att uppmärksamma är väl det paradigmskifte som kanske blir mer omvälvande än sist, då vi gick från ett jordbrukssamhälle till ett industrisamhälle. Nyårsdagen år 2000 kommer nog –förhoppningsvis – att te sig väldigt lik alla föregående. Möjligen lite värre baksmälla för en del och kanske lite mer städning och så vidare. – Fy, vad jag är tråkig!

Om vår samtid präglas av en gemensam värdegrund eller åtminstone en gemensam definition av saker och ting, så kanske vi kan räkna ut, på ett ungefär hur vi kan skapa en hygglig framtid. Eller åtminstone hur vi kan undvika tråkigheter. Men vi äger inte framtiden och har heller inte kontroll över den. Vi är i den. Varje dag. Och är vi ärliga mot oss själva, kan vi ändra på saker och ting för att samtiden skall bli en mer komfortabel framtid. Då måste generationerna samarbeta. Detta verkar de äldre förstå, liksom många ungdomar som söker en sådan kontakt idag. Vi medelålders, tror jag, löper en stor risk att bli något av en "förlorad generation", eftersom många av oss finner mening i livet genom att ha i större grad än genom att vara. Dessa människor tror jag kommer att bli isolerade, eftersom deras livsstil bygger på segregation. Detta krymper handlingsutrymmet för kommande generationer.

Däremot tror jag mycket på våra fina ungdomar, som alltför många duktiga tanter, i alltför duktiga folkdräkter, från alltför duktiga gårdar, alltför duktigt gnäller, alltför mycket över. Jag tror snarare att det är vi vuxna, inklusive – och kanske i synnerhet – de duktiga tanterna, som inte har skött oss och inte sköter oss något vidare. Men vi är så upptagna av oss själva och våra ting, att vi inte klarar av att se det. Denna självupptagenhet kan leda till att våra ungdomar kommer att ställas inför svåra prioriteringssituationer inom ett par decennier. Jag tror att det är viktigt att vi vuxna ställer oss bredvid oss själva och det vi håller på med. Och att vi startar en dialog kring vad vi ser. Personligen tror jag att detta pionjärarbete, så som just pionjärarbete, är svårt i Söderköping. För en tid sedan, efter rådgivning från kompetenta människor från flera verksamheter inom samhället, och efter moget övervägande, fattade jag beslutet att kasta in handduken när det gäller miljö- och framtidsengagemang i Söderköping. Det som fick mig att tappa tron på en fortsättning, var att jag fick vetskap om att ett litet antal herrar representerande Söderköpings kommunledning, sedan ett par år misstänkliggjort och smutskastat det arbete jag företräder, i samhällsorgan och näringsliv. Naturligtvis var det en lättnad att få klarhet i varför det varit så svårt att finansiera t o m sådana miljöåtgärder som går lätt på andra orter. Om detta finns bara en sak att säga: "Man blir så trött". Det som emellertid fick mig att fatta det avgörande beslutet var den vetskap jag fick en kort tid senare om att kommunledningen, oppositionen och lokala media känner till att det är ett problem. Vad gör man?

Kulturgröning

Vi kan inte sitta i stugorna och tro att det här med framtiden ordnar sig. För det gör det inte – om vi sitter i stugorna och tycker. Gammal som ung. En liten gnista som kunde ha blivit starten på en kultur- och generations överskridande framtids bejakande utveckling i Söderköping var en process på Vidar Janssons initiativ under våren –99. Ett initiativ som gick ut på att Söderköpingsborna gemensamt skulle förvärva den gamla auktionskammaren och skapa ett all kultur centrum. Jag fick förmånen att delta och det var fantastiskt att uppleva hur allt ifrån barn- och

ungdomsverksamhet till pensionärsorganisationer kämpade för att uppnå ett gemensamt mål. Tyvärr gick inte detta mål att nå, av olika skäl. Men alla de duktiga människor som deltog i detta, tidvis dramatiska, arbete skall ha en eloge. Först och främst för att det genom detta initiativ läckte fram att det finns engagemang och en stor framtidsvilja i Söderköping. Jag tror att kommunledningens inställning till medborgarna är avgörande om på vilket sätt denna enorma kraft skall komma till uttryck på det nya seklet. Vi kanske rent av får förtroendevalda som är inställda på att vara framför att ha. Att kunna och styra istället för att ha kunskap och makt. Eller som Goethe uttrycker det hela.

Funnen
Jag gick i skogen
Helt för mig själv.
Men sökte intet,
Gick utan mål.

Jag såg i skugga
En blomma stå,
Så klar som stjärnan
Som ögat skön.

Jag ville ta den.
Då sa´ den lågt
Skall jag nu brytas
Blott för att dö?

Jag grävde upp den
Med oskadd rot,
Bar den till trädgården
Invid mitt hus.

Jag satte plantan
På skyddad plats.
Nu står den åter
I växt och blom.

Sammanfattningsvis har jag ett förslag till en frågeställning som, enligt min mening, förvandlar allt jag här skrivit till exformation, nu när du läsare är färdig:

Vill vi ha ett grönt Söderköping,
Eller ett Grönköping i söder?

M V H Roland Arvidsson

Vecka 33 – Mia Roselius

Kära årsboksläsare!

Vecka 33 är här, skolstartsveckan, och med den en viss känsla av höst i luften. Turisterna droppar av och lämnar oss kvar med varandra. Endast några få båtar kvar vid kanalkanten. Efter den varma, hektiska sommaren går vi en ny tid till mötes. Jag, Mia Roselius, är 32 år och bosatt i Söderköping sedan våren 1995. Trivs här. Tack vare många varma människor. Tex. I musikföreningen Suarn, där kulturen verkligen kommer underifrån. Videungen – min dotters dagis – ett föräldrakooperativ med Waldorfinriktning, som gett mig en positiv syn på människan som helhet och som visar vad föräldrars engagemang kan åstadkomma.

Miljöpartiet – som när mitt hopp om en framtid där människorna och naturen är viktigare än materialism och kortsiktig ekonomisk vinning. Det är ju som bekant ont om jordklot!

Söderköping. Vissa säger att det tar tre generationer att bli Söderköpingsbo, men jag börjar så smått känna mig hemma.

Genom Miljöpartiet de gröna har jag fått chansen att skriva dessa sidor. Jag vill gärna använda dem till att skriva något om demokrati. Folkstyre. Något som vi har, eller påstår oss ha, i Sverige.

Mitt intresse för folkstyret, den kommunala versionen, fick näring i samband med att min dotter började på dagis. (då Solrosen) Samtidigt som jag fick insyn i hur barnomsorgen gick på knä föreslog de borgerliga partierna skattesänkningar.

Företagen behövde ett gynnsamt skatteklimat menade man. Intagningsstopp till barnomsorgen. Barnfamiljerna, och därmed företagens arbetskraft, flyttade till andra kommuner där omsorg fanns att få.

Jag började fundera över vilka Söderköpings folkvalda var och hur de resonerade i de olika partierna.

Att leva i en demokrati innebär ju inte bara fri – och rättigheter. Det innebär också skyldigheter. Man kan inte bara stå bredvid och klaga. Man måste försöka argumentera för alternativt handlande.

Den politiska formen är dock inte den lättaste att förstå sig på. Byråkratins kvarnar mal irriterande långsamt ibland.

Tänk om alla kommuninnevånare kunde ges motionsrätt i kommunfullmäktige!

Jag tror också att vi måste se över vår syn på politikerrollen. Politikerna måste ned till människorna. Allt är ju nämligen politik.

Politikerna, då tänker jag främst på de rikspolitiker vi ser på TV, måste våga visa att de är människor. Och vi måste tillåta dem att vara just människor. Människor som inte vet och kan allt. Jag är i alla fall urtrött på politiker som agerar som om de vet allt, kan allt!

Jag önskar att vi, och inte minst media, tillät politikerna att vara människor. Att låta dem säga: - Jag vet inte! Men jag skall svara när jag är bättre informerad.

Våga berätta att det inte finns färdiga lösningar. Då kanske vi vanliga (finns det vanliga människor?) människor också vågar ta del i politiken. Ta vår del av ansvaret!

Att bara ca. 35% av svenskarna röstade i EU – valet måste ju ses som en parodi på demokrati. Ut och kämpa – vi får de ledare vi förtjänar – alla måste ta sitt ansvar.

En speciell händelse, denna svenska högsommar, har gjort mig upprörd. Den har fått mig att fundera mycket över demokratin. Denna händelse har också gjort mig förbannad, förtvivlad och sorgsen.

Händelsen jag talar om är bilbombsattentatet mot den journalist som kartlagt den svenska nynazismen. Ett attentat som skadade, och mycket väl kunde ha dödat, både journalisten och dennas 8 - årige son.

Ynkryggar!

Vi måste återerövra demokratin. Säg ifrån! Inte låta fega kräk skrämja oss till tystnad. Vi måste kämpa för demokratin!

Med dessa ord vill jag överlämna årsboken till nästa veckas författare. Jag kan konstatera att denna vecka har präglats mycket av eftertanke för mig på det personliga planet. Både jag och Lasse, min man, har varsin förälder på sjukhus. Veckan har varit jobbig. Hur lever vi våra liv? Vad är det som styr oss? Hinner vi med varandra innan det är för sent?

Mina tankar går till min pappa på sjukhuset i Örebro. Jag hoppas att han får ta ett stort, friskt, kliv in i det nya årtusendet.

Mia Roselius

Vecka 34 – Ragni Wätz

EN DAG PÅ MIN CYKEL - det enda och riktiga fortskaffningsmedlet i denna lilla stad. Inga problem med parkering, man kan köra mot köriktningen, över trottoar, snedda över torget och köra slalom mellan barnvagnar och hundar på Å promenaden, som går längs ån. Detta vattendrag som kallas Storån, Rio Grande, men som idag inte gör skäl för namnet ett enda dugg. Annat var det förr då stora segelfartyg kom med fulla segel upp till Rådhusorget.

Det är i slutet av augusti 1999. I Hagaparken sitter en baskerprydd man och läser "Norpan", vårt lokala organ. Han sitter där i höstsolen och Ramunderberget lyser som en guldklimp i bakgrunden. Strax intill har stensättaren, börjat att knacka, hugga och skovla. Jag är full av beundran – han lägger vackra bågmönster av fyrkantig gatsten samt vackra kanter av rullsten. Och hur kan karl'n gå dubbelvikt hela dagarna? Ryggen borde vara av vid det här laget. Kanske beror det på att han en gång i tiden var svensk mästare i boxning och heter Stig Walthersson?

Sneddar över torget, det ena, mot Storgatan. Den gör inte heller skäl för namnet. Trafiken har effektivt stoppats av blompottor som för tillfället inte vandaliserats av "natliga vandrare". Där ligger bokhandeln, med nya ägare vars ettårige son bär namnet Georg. Nog så gott för en blivande bokhandlare – jag tänker på bokhandlare Georg Kalén – annars har den funnits där i mer än hundra år. Polisen har en gång bott i huset bredvid men nu finns de i brandförsvarets hus på Ågatan. Nya tider har kommit till Söderköping med ganska mycket bråk och stölder, särskilt fredag- och lördagskvällar. Innan dess vilade friden här med en polisman Runar, som i ensamt majestät regerade och styrde över oss. Snällheten och godheten själv, men Gud nåde den som råkade ut för hans vakande öga. En del felparkerare kunde väl också bli vänligt men bestämt bortmötade. För övrigt så är vi lyckligt befriade från både Domus och parkeringsautomater men i år 1999, har det varit vissa problem att bli av med bilen. Dels beroende av fler turister men också att vår stora parkeringsplats på Stationsgården nu är byggplats för det nya biblioteket.

Utanför Systemet på nästa torg, Rådhusorget, har åtminstone en av A-lagarna fått lite innanför västen. Han förklarar sin kärlek till en dam, som verkar måttligt intresserad. Rådhusorget har genomgått en fantastisk förvandling och de gamla kullerstenar, som i decennier har legat under asfalt, har nu tagits fram igen.

Cyklar vidare på Munkbrogatan, stenbelagd och som får min gamla hoj att knirra och knarra. Drar den över en av de vita spängerna över Storån och kommer in i kyrkparken, där vår "röda kyrka" ligger, Sankt Laurentii. Där i höstsolen, man tror inte att det är sant, hänger prästens "kläder" på vädring, dvs mässhakar, albor, skrudar och stolor. På ett helt vanligt klädsträck, makten och härligheten i all sin glans. Man tror knappt sina ögon! Egentligen var jag på väg upp till Märta på Museet, men en hel skolklass var på väg in så besöket får skjutas upp till i morgon. Parkerar cykeln utanför ICA-trollet och förser mig med frukt och annat för livets uppehälle. Det tar nästan en timme att komma därifrån. Inte så att det beror på köbildning, men man träffar ju så många och några ord här och där, några ord blir snart en lång stund. Köer är det däremot på banken, det är ju i slutet på månaden. Nej dit går jag i morgon. Vänder cykeln mot Astlinds varuhus, ett

begrepp här i sta´n. Det du inte hittar någon annanstans finns här. Garanterat! En salig röra av allt – här kan man köpa leksaker, stekspadar, nålar, vackra band, handarbeten – ja, till och med prinsesskronor! Någon har vänt på mitt sadelskydd märker jag. Måste vara någon bekant eller ett ohängt barnbarn som passerat och känt igen min gamla cykel.

Sätter mig en stund på biblioteket, där jag har beställt en bok. Den bok finns inte som de inte kan fixa fram. Vänligt bemötande gör att man gärna tar en paus här.

Någon bostadsförmedling existerar inte, men däremot djungeltelegraf. Alla vet om någon är på jakt efter ny bostad, och vips så har man ett bra tips. En annan liten egenhet, vi har många, är att vi ofta kallar folk med anknytning till deras sysselsättning. Vad sägs om Ögonsten, vår optiker som faktiskt heter Sten, och vad blir då naturligareRoffa Grävare.....Sko-Lotta.....Bygg-Lasse.....

Kanalfarare och turister är tillbaka till sin egen vardag och Kanalplan ligger ganska öde. Men där står dansbanan kvar, Göta källare är fortfarande öppen, Smultronstället har stängt för i år. Men vem bryr sig om glass när luften blir kallare och Ramunder lyser i höstsolen med sina starka färger. Det är något att minnas under vinterns mörka dagar.

Ragni Wåtz

- sjätte generationen i Söderköping

Vecka 35 – Inga-May och Gunnar Qvist

Måndag 30 aug. 1999

Hänt och timat under en bokhandelstid 1956 – 1993.

Känslan och intresset för böcker började som 15 åring i Eksjö bokhandel. Upplevde för varje dag, att jag ville fortsätta min bana inom bokhandeln. Fortsatte min utbildning i flera "boklådor" såsom Jönköping, Linköping, Nyköping och till slut i Oskarshamn. Den senare för att få inblick i nautisk litteratur, sjökort mm.

Nu hägrade ett för mig stort mål, nämligen att få övertaga en egen bokhandel. Genom annons i vår egen facktidning kunde jag läsa att just Söderköpings bokhandel m. fl. var till salu. Fastnade ganska snart för Söderköpings bokhandel vars ägare då var bokhandlarparet Mary & Bengt Kalén, som med ålderns rätt nu ville sälja. Efter godkännande av Svenska Bokförläggareföreningen blev bokhandeln vår. Detta skedde i juni 1956. Vi skulle nu bosätta oss i denna lilla vackra och charmiga kulturstad. Bokhandeln låg vid Storgatan då med huvudledstrafik och finns ännu kvar på samma plats. Grundades år 1848. Flera affärer låg vid denna tid på den trånga gatan såsom: Nilssons Konditor, Blombergs Blomsteraffär, Östgötabanken, Svenssons Charkuteri, Erikssons Speceri, Wallbergs skor, Djurbergs Järnhandel, Löfbergs Manufaktur, Högbergs Speceri och Parfymboden.

När vi smält in i den lilla staden kom frågan. Vad finns att läsa om staden? Vi fann 2 böcker. Den ena av Sven Ljung: Söderköpings historia omfattande tiden intill 1568. Så fanns även Sparbankens jubileumsbok som gällde tiden 1851 – 1951. Då slog mig tanken att få fram en ny bok om Söderköping i nutid och historia. Jag tog kontakt med Åke Andersson, red. på dåvarande Östergötlands Dagblad. Efter intensiva studier och sakförståndigas skrifter var snart tryckningen av boken klar med Söderköpings bokhandel som förläggare och Åke Andersson som författare. Ytterligare en bok utgav bokhandeln av Calle Granström, signaturen "Fänkål" med bokens namn Krumelurer. Den innehöll glada historier från en liten stad. Calle Granström visste mycket om original som funnits och fanns i staden. Goda och minnesrika kontakter fick vi genom vår leverans av skolböcker till skolorna inom Stegeborg, Aspveden, Ringarum och Söderköpings stad. Så småningom även till Vikbolandet och Valdemarsviks kommuner. Alla böcker sorterades klassvis ut till varje skola. Detta tog en hel del tid men det skedde med stor glädje.

Under några år arrangerades "bokens dag" med bl a Astrid Lindgren, Cello med flera kända författare. Detta hände i slutet av 50-talet och början av 60-talet. TV hade då inte gjort sitt intrång, varför läslusten var stor bland både barn och vuxna.

Sagostunder anordnades på Biblioteket, likaså teckningstävlingar i skolan.

En specialsouvenir för vår lilla stad togs fram med hjälp av Maja Hambe, nämligen Ramundertrollet. Guldsmeden Wikström lät också tillverka ett litet hängsmycke av Ramundertrollet i guld och silver. Ytterligare en souvenir, ett medeltida sigill från slutet av 1200-talet i form av ett hängsmycke togs fram. Säkerligen det äldsta sigillet, stadssigill i Sverige. Ur Söderköpingsrätten lät vi också göra stentavlor

med lagtext från en av våra tidigaste stadslagar. Språket i den gamla rätten är mustigt och målande. Här ett axplock: "Nu sticker någon in eld i annans hus och skall honom innebränna. Den som så gör, han hette Hase-Varg".

Stor händelse i vår lilla stad, där även bokhandeln fick vara med, var inspelningen av filmen Madicken.

Mycket hände under våra glädjerika 39 år som vi ägde den gamla bokhandeln. Visst kändes stort vemod att lämna den och inte minst våra underbara kunder som för oss blev till en enda stor familj. Numera gläder vi oss oerhört av att träffa många av dem, då vi promenerar i vår lilla kulturstad. Detta hjälper oss att minnas allt från våra bokhandelsår.

Ps. En liten glad historia ur Calle Granströms bok "Krumelurer":

"Hjälp i Nöden"

De båda vännerna och ordensbröderna färghandlare Djenfer och mjölkhandlare Syrén sitter en kväll och språkar om livets svårigheter. Då utbrister Syrén: - Jag börjar få litet trassliga affärer, så ja blir nog tvungen att försöka få mig ett banklån. Djenfer avbryter: Du behöver inte va orolig, kära vän. Du kan få ett av mig för jag har två stycken.

Inga-May Qvist och Gunnar Qvist

Vecka 36 – Barbro Hammar

Vecka 36 6-12 sep. 1999

Kära Dagbok!

Fortfarande lyser solen från en klarblå himmel och temperaturen når högsommarhöjder, denna fantastiska sommar, som är min första i Söderköping efter 3 år i exil. Tre år som lärt mig vad hembygd och hemkänsla vill säga. Samt fått mig att inse att man inte kan plantera om sig hur som helst på gamla da'r.

Det är ganska lätt att bli nostalgisk när man vill förmedla känslor och upplevelser från sin hemstad. Allt var ju bättre förr! Eller! Mina dagboksblad kommer därför att handla om både då och nu och den förändring jag upplever efter tre års bortavaro.

Söderköping har alltid funnits i mitt medvetande eftersom min far var född här och hans släkt på fädernet funnits i många generationer. Farmor var den fasta klippan och Lilla Kohlstad stenarna där barn jag lekt. Efter skolår i Stockholm återvände jag som nygift och slog mig ned med familjen på Eriksvik. Ungarna började så småningom skolan och mitt allt överskuggande bokintresse gjorde att jag sökte tjänsten som deltidsbibliotekarie 1960. Efter utbildning under våren och sommaren samma år, tillträdde jag tjänsten 1 januari 1961.

Biblioteket låg då i nuvarande stadsmuséets lokaler i Kyrkparken. Och sen var jag fast. Det blev trettio år i litteraturens tjänst. Ett underbart arbete som innebar kontakt med många läshungriga Söderköpingsbor. Under de första tio åren var det inte några problem med bokanslagen. Det fanns fortfarande ett visst statligt stöd som gjorde att pengarna räckte till för våra behov.

Det som fallerade var lokalerna. Vi höll helt enkelt på att spränga väggarna i det lilla gula huset. Jakten på andra, större och ändamålsenliga lokaler bedrevs med stor intensitet.

När Försäkringskassan också behövde större lokaler fick biblioteket möjlighet att hysa in sig på övervåningen. Inte särskilt lyckat, men bättre än ingenting. 1977 var det inflyttningsklart, och nu, hösten -99 har äntligen ett, rymligt och förhoppningsvis ändamålsenligt bibliotek och kulturhus rest sig på Stationsområdet. Och det är ju gott och väl. Men som gammal Söderköpings bo har jag lite svårt med att hålla med om dess centrala placering. Och en sån hiskelig röd färg, man får väl hoppas att den bleknar med åren. Emellertid önskar jag mina kollegor Lycka Till i det nya huset!

På tal om lokaler. Jag hann knappt slå ner mina bopålar i Söderköping igen, förrän jag engagerades i kampen för att rädda gamla arbetarföreningens hus på Ågatan. Det skulle säljas på exekutiv auktion och ett gäng eldsjälar representerade förenings- och kulturlivet i Söderköping försökte förmå stadens fäder att inköpa detsamma. Men nej! En förening för "Söderköpings fria kulturhus" och jag åtog mig att bli dess ordförande. Bankgarantier ordnades och jag glömmer aldrig torsdagen 6 maj när valda delar ur styrelsen åkte till Kronofogdemyndigheten i Norrköping för att försöka ropa in huset för föreningens räkning. Men icke, en privatperson med mycket pengar på fickan bjöd över oss och så var den sagan all. Tyvärr har den nya ägaren inte riktigt förstått att även tomten, som hör till huset, måste skötas. Nu ser den ut som en ödetomt i ett slumområde någonstans i en öststat. Inga

gamla bilvrak ännu, men vem vet. Sen är det faktiskt så att många av stadens gator och trottoarer ser vildvuxna och ovårdade ut också. Sorgligt nog. Denna sommar har jag lagt märke till att turistströmmen till vår lilla vackra stad ökat väsentligt. Även så aktiviteter och arrangemang för både turister och infödingar. Kanalen och Slussen är ett härligt sommarcentrum, Lilla Kanalmagasinet med konsthantverkare och bedårande café tar priset. Märta och Åke har gjort ett fantastiskt arbete. Tack för att jag fick delta i sommarens utställningar!

Det känns underbart att vara tillbaka i Söderköping igen,. Hemma med alla trogna vänner som verkligen välkomnade mig. Tänk så skönt det är att känna sig hemma, en sådan trygghet att känna igen och vara igenkänd.

Det sociala skydds nätet fungerar perfekt. Var någonstans, utom i en liten stad, finns fortfarande omtanken om nästan? Visst, det har hänt fruktansvärda ting även i vår lilla stad, men trots det är nog tryggheten den dominerande känslan. Den ska vi ta med oss in i nästa millenium hoppas

Barbro Hammar.

Vecka 37 – Barbro Tjernström

13 – 19 sept. Barbro Tjernström, KS-ordf o kommunalråd

Veckan inleder med ett underbart varmt väder och hösten känns långt borta. När jag blickar ut över fälten här på Össby så är säden skördad och harvningen är i full gång för sådd, och inte sedan 50-talet minns jag en så tidig skörd.

Min arbetsplats är i kommunhuset (Storängen) men på KS-sammanträden då sitter vi i det gamla fina Rådhuset som byggdes först på 1200-talet, men det nuvarande är från 1773 och det har suttit många herrar där och "regerat" under årens lopp och så kommer jag en kvinna och bryter mönstret och därtill moderat. Det är många beslut stora som små som tas under en vecka både på och utanför sammanträdesrummen.

Nu väntar tre herrar från kyrkan i Östra Ryd för att förhandla om köp av mark för utökning av kyrkogården.

Fullmäktige ordförande Bengt Almqvist knackar på dörren och vill samtala om uppvaktningar och invigningen av Bibliotek & Infocenter 13 november samt kommande millennieskiftet.

Det är snart dags att träffa samtliga nämnd- och styrelseordförande därefter följer gruppmöten med Moderata fullmäktigegruppen och senare alla fyra borgerliga fullmäktigegrupperna för information och frågor inför kommande KS- och KF-möten. Det är oerhört viktigt att diskutera och förankra vad som sker i kommunen, en ständigt pågående process. Vägverket informerar om de fyra förslagen till dragningar av E22 i en framtid och under nästa år skall vi ha ett underlag så alla i kommunen kan "tycka till" och lämna ett förslag från oss, för det är vägverket, som till slut bestämmer vilket förslag som skall gälla och det är staden som i sin plan bestämmer när man har pengar att bygga vägen. Högbro, lågbro eller tunnel är frågan!

Landshövdingen har kallat till möte med länets KS – ordförande och Landstingsråd på slottet i Linköping. Det är ett möte där mycket information ges vad som gäller hela länet och berör oss alla, som vägar, tillväxtprogrammet där

Landsbygdsprogrammet berör oss mycket i Söderköping. Det handlar också om Ötsam, ett nytt regionalt organ. Vi diskuterar också mycket sådant som händer i våra kommuner.

Idag fick vi besök av Landstinget och representanter från kommunförbundet för att diskutera upplägget för att gemensamt göra ett folkhälsoprogram med främst inriktning på barn och ungdom. Det är oerhört viktigt för oss i Söderköping som har så många ungdomar. 29% är under 20 år så det kommer vi att arbeta med i år.

Skärgårdsrådet sammanträder och där är Länsstyrelsen, Norrköping, Valdemarsvik och Söderköping representerade. Vi diskuterar hur vi skall bevara skärgården samtidigt som att göra den levande med möjligheter för nästa generation att kunna arbeta och leva där. Det är viktigt att samarbeta och göra det över kommungränsen och även länsgränserna. En sådan fråga är Göta Kanal där vi i veckan träffade alla berörda kommuner i Karlsborg för att bestämma hur vi med gemensamma krafter får kanalen mer attraktiv för de grupper som idag inte har så mycket att göra mer än åka båt! I Barnens kanal skall finnas upplevelsepaket anpassade till barn t e x. Vi skall vara klara att presentera hela kanalen lagom till båtmässorna.

Fullmäktige hade sammanträde med få ärenden men en livlig diskussion bröt ut om en motion, som handlade om ekonomisk frizon i Söderköping. Vilket är en

sådan fråga som ej kan hanteras av en liten kommun med 14 000 invånare, så det blev avslag på motionen. Övriga frågor denna vecka är IT och bredband för att kunna läsa in t ex högskolekurser på distans och ha ett mer utvecklat samarbete med universitetet.

Kvalitetsfrågorna diskuteras nu mer över hela kommunen och vi börjar nu ett arbete med politiker i KF och KS så Kvalitetssäkring – Kvalitetsutveckling blir som jag skrev i min motion ett begrepp för hela kommunen uppifrån och ned i verksamheterna.

På fredagarna försöker jag regelbundet att vara på vårt vackra Rådhus för dom som önskar, skall kunna träffa mig för att framföra en åsikt eller fråga, samtidigt som jag får ovärderlig information.

Bergaskolans årskurs 8 bad mig komma och berätta och dom ställde frågor om vad som kommer att hända i Söderköping och framföra sina åsikter till mig ett bra initiativ – elever – lärare.

Det är viktigt för mig att kunna vara rak och konsekvent samt arbeta med samförståndslösningar som är bäst för hela kommunen.

Nu har hösten kommit det blåser kallt och solen är borta.

För moderaterna
Barbro Tjernström

1999-09-21

Blir 2000-talet barnens millennium?

År 1901 utkom Ellen Key med skriften Barnens århundrade. Hon skrev vid ett sekelskifte som innebar stora samhällsförändringar och hon såg framför sig en framtid som skulle förändra barns möjligheter och villkor förbättrats. Barndomstiden har förändrats och barns juridiska rättigheter har utökats. Redan 1948 när FN:s generalförsamling skrev under Deklarationen om de mänskliga rättigheterna insåg man att barn är särskilt utsatta och behöver mer långtgående rättigheter, men det skulle dröja ända till 1989 innan den särskilda konventionen om barns rättigheter antogs. Det har nu gått tio år och vi kan konstatera att många av världens barn fortfarande lever under villkor som varken är acceptabla eller förenliga med Barnkonventionens forskrifter. Juridiska förändringar medför inte automatiskt att attityder och värderingar förändras.

I många av de stater som undertecknat konventionen förekommer fortfarande barnarbete. Barn tvingas arbeta för att deras föräldrar är satta i skuld hos arbetsgivaren. En form av skuldslaveri som är förbjuden enligt internationell lag sedan 1956. Många stater rekryterar barn till sina väpnade styrkor och under de tio år som gått sedan Barnkonventionen trädde i kraft har över en halv miljon barn dödats i olika krig. Ett ännu större antal har förlorat sina hem och familjer och blivit psykiskt och fysiskt handikappade. Många av världens barn utsätts för sexuell exploatering. De tvingas ha sex med vuxna och skickas mellan länder som handelsvaror. Dess barn har berövats rätten att själva bestämma över sina liv, de är offer för vuxna människors avvikande sexualitet och brist på förståelse och respekt för barns känslor. En annan grupp av utsatta barn är de som lever i flykt från sitt hemland. Av världens flyktingar är hälften barn. Som en följd av föräldrarnas beslut har de tvingats lämna sitt hemland för en oviss framtid i ett nytt land. Att anpassa sig till ett liv i flyktingläger och ett nytt hemland, ett nytt språk och en ny kulturtradition tar lång tid. Kanske möts de av rasism och brist på förståelse i det nya landet. Barn på flykt är särskilt sårbara då de många gånger lämnas utanför den beslutsprocess som resulterat i flykten. Även i Sverige växer barn upp under mycket svåra villkor. Barn åsidosätts och far illa av att de vuxna brister i sina omsorger. Det förekommer att barn och ungdomar försöker ta sitt liv för att de inte ser någon annan utväg.

Så fråntas barn sina möjligheter att själva skapa sin framtid. I Barnkonventionen framhålls att barnet är en enskild individ som har rätt att uttrycka sin egen åsikt eller uppfattning och kan kräva att bli respekterad för den. Om vi inte har lyckats att under 1900-talet ge barnen möjlighet att bli det "framtidens hopp" som de faktiskt är blir det en av våra största utmaningar att under 2000-talet ge dem verkliga förutsättningar att påverka sin situation. Livet måste bli acceptabelt för alla världens barn. Om inte det 19:e århundradet blev barnens så måste det 20:e bli det.

Lenah Skärstrand
Söderköpings FN-förening

Vecka 39 – Johannes Lindgren

27.9.99. Ingenting men värt en tanke!

Jag heter Johannes Lindgren och jag bor strax utanför Söderköping. Jag har bott runt Söderköping i hela mitt liv, ett avbrott på två år då jag bodde i Schweiz. Eftersom mina föräldrar jobbar som lärare i Söderköpings Waldorfskola har det varit ganska naturligt att jag gått min skolgång där. Jag har alltså gått ända sedan ettan på Waldorfskolan i Söderköping och nu går jag första året på gymnasiet på Ståthöga, Norrköpings Waldorfskola. Jag fick förfrågan om att skriva i Söderköpings årsbok under en fikarast när jag jobbade som sommar värd på turistbyrån, då jag uttalade mig kritiskt om flytten av turistbyrån till det nya biblioteket på Stinsen området. Men det är inte om det jag skriver, utan jag skriver helt enkelt lite funderingar.... Som jag haft!.
Ingenting!

Ett flygplan susar förbi genom mörkret utanför mitt fönster, det låter mycket. Detta får mig genast att fundera över det jag som liten pojke alltid frågade min pappa om, nämligen hur fantastiskt det egentligen är att vi kan flyga, smaka på de orden en gång till, vi kan flyga, vi kan röra oss över marken i något som vi uppfattar som ingenting, jo det är klart det är någonting, luft, o₂ och n₂, men jag uppfattar det som ingenting.

Över till något annat ingenting. De första människorna kom till jorden utan varken mobil dator eller andra tekniska prylar, de började med ingenting, de började från noll. Nu har det gått en himla massa år, vi har upplevt romarrikets blomstran och dess fall, Jesus Kristus, vi har upplevt vikingarna och dess barbariska resor, medeltiden, 1600-, 1700- och 1800-talet och därtill två stora världskrig. Allt detta har inte passerat oss som ett flygplan utanför mitt fönster, visserligen har flygplanet också satt sina spår, men då har allt detta gjort stora diken i oss, i vissa fall positivt i andra negativt.

Ibland frågar jag mig hur långt vi egentligen kommit när t.ex. 90 % av alla besökare på Internet söker sig till sexsidorna, en hockeyspelare tjänar 500 gånger mer än normalt avlönad eller när vi människor bryr oss mer om en politikers privatliv än om hans åsikter, detta låter ju helt absurt, ja menar folk har väl annat däruppe. Det tycks vara så att alla dessa decenniernas slit för att skapa välfärd är inte värt ett dugg.

Inte någonting!

Häng med nu, om vi inte fanns, levde eller inte ens existerade på denna jord vart vore vi då? Vi finns inte på någon annan planet heller inte i det här eller något annat universum, vi vet inte ens om jorden existerar, vi har inga armar och ben, ingen fysisk eller psykisk kropp över huvud taget, vore vi då ingenstans, men kan man vara ingenstans och samtidigt vara någonstans? Är detta det tillståndet man är i om man är död? Jag hoppas inte det för det känns så tomt. Alltid när man kommit så långt säger min hjärna ifrån att då kan jag inte tänka på det här mer, jag hoppas ni förstod.

Allt detta jag nu har skrivit låter ganska negativt (det måste jag medge själv) men det är bara det att man reflekterar mer över det som är dåligt än det som är bra, lite dumt faktiskt, men trots allt så finns det stunder t.ex. när man en morgon cyklar ut till bussen och solen har precis tagit steget över horisonten då man kan känna att livet ändå är jäkligt underbart!

Johannes Lindgren

Vecka 40 – Gerd Aronsson

Vallby

Vecka 40, 4-10 oktober 1999

Fortfarande är det ganska varmt för årstiden. Ingen nattfrost ännu. Det finns många blommor kvar i trädgården här ute på landet. Från fönstret ser jag höstens alla vackra färger,

Jag och min man Lars bor i ett rött hus med vita knutar, fjorton kilometer utanför Söderköpings tätort. De tre barnen, två döttrar och en son, är utflugna så det är ganska tyst i huset numera. Men äldsta dottern med familj bor bara 1 kilometer här ifrån, så det är nära till barnbarnen Martin 11 år och Daniel 7 år.

Mitt ordinarie arbete har jag, som undersköterska, på Barnkliniken avd 15 Vrinnevisjukhuset i Norrköping. Jag vårdar för tidigt födda och andra sjuka spädbarn. Sedan årsskiftet jobbar jag halvtid, eftersom jag också har ett politiskt uppdrag på halvtid som oppositionsråd i Söderköpings kommun.

Socialdemokraterna och väljarna har utsett mig till att vara deras företrädare i kommunens högsta ledning. Det känns hedrande men också ansvarsfullt. Skönt att veta att det finns många S-kamrater runt omkring som kan ge stöd när det känns tungt ibland. Karl-Evert Bevemyr och partikamraten i Ksau Elsy Persson, båda med lång erfarenhet i politiken.

Varför, blir man politiker? En slump, kanske! Jag blev för 17 år sedan tillfrågad att ställa upp som sista namn på en kyrkofullmäktige lista. Sade, efter stor tvekan, ja till det. Jag hade vid det tillfället nyligen flyttat med man och barn från Norrköping till mitt föräldrahem Vallby samt lagt 3,5 års studier vid Komvux och Thapperska skolan bakom mig. När jag blev tillfrågad om medlemskap i Socialdemokraterna så sade jag ja av nyfikenhet på hur samhället egentligen fungerade. Jag hade alltid röstat på "sossarna" så det var inte svårt. Partiets ideologi överensstämde med min syn på samhälle och människor. Men det var tack vare dåvarande ordföranden i soc.dem. kvinnoklubben, Greta Andersson, som jag fortsatte att engagera mig. Hon såg till att jag kom med i klubbens styrelse, som sekreterare. Greta ordnade med den utbildning som jag behövde för att våga att ta tyngre uppdrag. Blev klubbens ordförande under 10 år och även ordförande för kvinnodistriktet i 4 år. Numera är jag ordförande för Arbetarkommunen, men har för avsikt att lämna det uppdraget för att orka med uppgiften som oppositionsråd i kombination med arbetet på Barnkliniken. Jag älskar mina jobb men det kan vara tufft tidsmässigt ibland.

Här följer en redovisning över hur vecka 40 –99 i mitt liv såg ut.

Måndag 4 oktober

Idag började budgetberedningen sitt arbete med att få ihop en budget för kommunen år 2000 – 2002. Ordinarie ledamöter i BB är förutom jag själv, s-kamraten Elsy Persson som har jobbat i kontorsbranschen men för närvarande är arbetslös. Magnus Berge (c), bonde från Bleckstad. Ingemar Persson (m), ägare

till den populära glassrestaurangen Smultronstället. Kommunalrådet Barbro Tjernström (m) f.d. fastighetsmäklare.

Idag skrev Barn- och utbildningsnämnden konsekvenserna av det ramförslag som utdelades i maj. Fattades ca 11 miljoner föra att hålla en dräglig nivå i skola och barnomsorg. Ramunderstaden var mer optimistisk eftersom nästan alla lägenheter är uthyrda, till skillnad mot för ca 1-2 år då 100-talet stod tomma. Mera pengar för skötsel av kommunens fastigheter behövdes.

Bygg- och miljönämnden var nöjda med ramförslaget.

På kvällen, kl.18.00 deltog Elsy och jag tillsammans med övriga s-ledamöter och ersättare i Kommunstyrelsen i en studiecirkel i ABF:s regi kallad "Uppdraget". Vi samtalade om hur vi ska bli bättre i vårt uppdrag som politiker.

Efter en tretton timmars dag var jag åter hemma hos maken, ca 21.00.

Tisdag 5 oktober

Sotaren var här för att sota skorstenen eftersom vi eldar med ved.

Klockan 10 for jag med bil de 3,2 milen till arbetet i Norrköping för att delta i medbestämmande gruppens möte. Som facklig representant för kommunal. Vi antog bl.a. ett psykosocialt handlingsprogram för kliniken. Jag hann med att plantera blommor och lökar på anhörigas gravar på Skönberga kyrkogård samt köpa en ny kamera innan det var dags att kl.15.00 sätta sig i möte med Förenings Sparbankens styrelse. Vi fick veta att bankens högsta ledning bytt ut verkställande direktören mot en tillförordnad VD i avvaktan på en ny. Så lätt kan man bli av med jobbet. Men han behöver inte vara orolig för framtiden för han fick 12 miljoner i avgångsvederlag.

På kvällen var jag, tillsammans med representanter från övriga partier, kallad till Arvodeskommittén för att kommentera nya arvodesreglementet.

Hemma igen efter 12 timmar.

Onsdag 6 oktober

Återigen, budgetberedning Socialnämndens tur att lägga fram sin konsekvensbeskrivning. De behövde minst 2 miljoner utöver ram.

Personalsituationen i åldringsvården är ansträngd.

Idag var jag hemma redan kl 18.00. Läste handlingar inför torsdagens möte samt tvättade. Det måste finnas rena kläder att ta på sig också.

Torsdag 7 oktober

Kommunstyrelsens arbetsutskott har haft sammanträde idag. Kommunalrådet Barbro hade förhinder att delta så Magnus Berge, vise ordf. fick hålla i klubban för första gången i år. Förutom Elsy och jag deltog våra partikamrater och ersättare Anne Giertz och Pia Dingsten. Enbart kvinnor från s i detta utskott. Det har aldrig hänt tidigare. På dagordningen fanns bl.a. en s-motion om att öka tillgängligheten för handikappade vid friluftsbadets bassänger. Vi tillsatte också en grupp som skall hålla i vänortsbesöket 4-7 juni 2000. Det är vänorterna Kangasniemi, Tysvaer, Tommerup och Söderköping som ska träffas i vår kommun denna gång.

Innan vi gick från Kommunhuset, hade vi fått information om GIS, geografiskt informationssystem av representanter från Länsstyrelsen och Kommunförbundet.

Hann och klippa håret innan jag åkte hem. Tur att man begåvats med lättskött hår!

Fredag 8 oktober

Äntligen ledig efter att ha jobbat i kommun eller barnklinik, i 18 dagar i streck utan någon dags ledighet. Det politiska tar mer tid än 20 timmar varje vecka, har jag konstaterat. Försöker att prioritera, som jag ideligen blir uppmanad till, men det är lättare att säga än att göra.

Under förmiddagen var en elektriker här för att koppla in el till en radonavskiljare. Vi har druckit vattnet regelbundet i 20 år utan att veta att det egentligen är otjänligt på grund av alldeles för stor radonhalt.

Vilka skador har vi fått? Ingen vet!

Lördag 9 oktober

Socialdemokraterna har haft förtroendemannautbildning. S- ledamöter och ersättare i nämnder och styrelser fick information om vad Samverkansgruppen är och gör, budgetförutsättningar för kommunen. Östergötlands nyaste s- riksdagsledamot och soc.dem. kvinnodistriktets ordförande Anne Ludvigsson berättade om regeringens budgetproposition. Och vad det innebär för kommuner och landsting och Sveriges befolkning.

Kuriosa: En upplaga gamla affischer har överlämnats till partiet. Det är kopior av original från 1907 och fram till 40-talet. Förmodligen tryckta till något jubileum på 50-talet. Idag fanns de att beskåda för kursdeltagarna.

När jag kom hem tog dotter Anki (Anne-Christine) och jag en stärkande promenad. Sedan tittade "gubben" och jag på Bingolotto, tog ett glas vin och en ostbit.

Söndag 10 oktober

Äntligen en lång härlig sovmorgon. Underbart höstväder. Kort besök av dotter Anki med make Peter. Tyvärr så var inte barnbarnen med för de lekte med kompisar. Tog även idag en stärkande promenad denna gång tillsammans med make Lars. Framåt kvällen var det dags att packa resväskan för en kurs på måndagen, med övernattnig.

Avslutningsvis, en reflektion över mina drygt 50 år på denna jord.

Jag föddes i mitten av 40-talet, just när kriget var slut och industrisamhället satte fart. Är inte så lastgammal, men tycker att jag har upplevt många framåtskridande i vår vardag. Allt ifrån fotoskenlampans tid till att elektriciteten kom till vårt hus. Med den kom en riktig radio och senare transistorn, TV i varje hem, video och nu datorer med e. post. Utvecklingen på telefonsidan är ett annat exempel, från svart klumpig telefon till dagens små mobiler...

Jag har upplevt den stora solförmörkelsen 1954 och månlandningen 1969. Det senare gav en otrolig känsla. Tänk att gå omkring på, den för mej ouppnåeliga, månen.

Och till och med se det på TV.

När jag var liten var cykeln det enda fortskaffningsmedlet i familjen och nu har alla en eller kanske två bilar. Och att ha ett körkort tillhör allmänbildningen.

Vid 15-års ålder började jag som springschas. Sådana jobb finns inte idag.

Det stora som har hänt från 60-talet och framåt är kvinnornas frigörelse. När kvinnorna kom ut på arbetsmarknaden blev de jämställda männen. Sverige är det mest jämställda landet i världen. Mycket tack vare påtryckningar från de socialdemokratiska kvinnorna.

Kommer utvecklingen att gå lika snabbt nästa 50 år ?????

Gerd Aronsson

Oppositionsråd, socialdemokraterna

Vecka 41 – Katarina Kronqvist

Tankar från en tjej, kvinna, mamma, lärare nedtecknade vid ett köksbord, ståendes i ett kök, i ett litet hus i en småstad, oktober 1999.

Fick förfrågan för några veckor sedan om att skriva i den här boken.

Val? Jag? Varför? Vad har jag att komma med?

Många frågor snärjde hit och dit. Men efter att ha vänt och vridit dessa frågeställningar antog jag erbjudandet. Jag kom nämligen fram till att jag just skriver som representant för oss tjejer, mammor, kvinnor som befinner sig i min situation.

Var är de flesta av oss nu? (de flesta födda på 60-talet). Jo, mitt uppe i det, livet alltså, härligt, händelserikt, hiskligt, häftigt, hisnande och häktiskt är det.

Många är vi nog som önskar att vi hade ett "tidstrollspö".

Tiden! Tiden! Tiden!!

Går för fort, räcker inte till är för kort, tid är pengar, tidsnöd, var sak har sin tid.

Uttrycken är många och många av dem har samma innebörd. Detta ska inte bli en gnällig historia, men jag kan försäkra, det är häktiskt (härligt). Så här ser mitt liv som mamma, lärare, tjej, kvinna ut, anno 1999.

Mannen och jag har tillsammans fyra barn. Mannen har två jobb, dels på Nyströmska skolan och dels som deltids brandman. Barnen befinner sig från förskoleklass, årskurs 3, årskurs 5 och på väg in på högskola. Själv jobbar jag för närvarande på Ramunderskolan, inom grundsärskolan, med de äldsta barnen där.

Hur får man nu till ett liv som detta? Jo, vi lever i agendornas tid. I dessa skriver vi ner alla viktiga datum och tider. Det är möten, födelsedagar, jourveckor, övningskvällar, utvecklingssamtal (x 3), tjej träffar, ridning, dans, gympa, discon, blodgivning, tandläkarbesök, bilbesiktning, föräldramöten (x 4), föreläsningar, pubkvällar, fixardagar, släktträffar m.m.

Tänk, så mycket vi får ut av livet, trots allt är vi nog tidskonstnärer. (pssst! Vi har lite fusk. Vi har en farmor och farfar, utan dem hade vi aldrig rett ut våra liv så bra som vi hittills lyckats med. Ett fång rosor till er, Eva och Ivar!).

Men som sagt så här är det vecka för vecka, dag för dag och ibland timme för timme (när det är som mest).

Lärare!

Tänk er att vara lärare idag. Mitt jobb är otroligt stimulerande, händelserikt, viktigt och roligt. Samtidigt är det nu fruktansvärt att bevittna alla barn som far så illa av alla, sedan många år tillbaka, neddragningar som skett inom barnomsorg och skola.

Det måste börja satsas igen och våra barn måste få kosta. Vi får inte blunda för att vi då investerar i framtiden. Det är ju tyvärr så att det endast är det ekonomiska språket dagens politiker talar och förstår.

Utan att påstå att jag är national ekonom påstår jag ändå (kalla mig gärna human ekonom) att : Tidiga investeringar / satsningar på sikt ger utdelning / avkastning! Visst håller den teorin?

Nu till Nätverk och social kompetens.

Ord och uttryck som används högfrekvent i detta århundradets sista minut. Vad betyder dessa för mig?

Att ha växt upp här, leva här och verka här har naturligtvis påverkat mig och mitt liv. Jag ser idag tillbaka på min uppväxt här i Söderköping som nästan enbart positiv. (Detta trots att jag i mångt och mycket kände igen mig i filmen Fucking Åmål!)

Jag värdesätter det som den lilla staden står för. Närheten till människorna, att inte vara anonym. Idag är också glädjen stor över vår vackra stad med sin betydelsefulla historia.

Jag är lokalpatriot när det gäller!

Att här ingå i olika nätverk är inte svårt. Staden är liten och tillfällena många. Mina och familjens nätverk är många. Vi har talrik och nära släkt, många vänner och bor i ett område som kan liknas vid ett nätverk. Men nu vill jag delge er det kooperativa nätverket.

Det är och var föräldrakooperativet musikanten.

Vi började aktivt arbeta med det i februari 1990. Januari ett år senare slogs portarna upp för vårt, då lilla, kooperativ musikanten. Vilken känsla och glädje att få vara med om detta tillsammans med många andra föräldrar.

Det var en så samlad och kraft, vilja, kreativitet, mångfald och kompetens. Och alla hade vi gemensamma mål, vi ville aktivt få vara med och ge, våra barn en bra barnomsorg – det var det övergripande!

Nu har vår familj precis avslutat vårt medlemskap i kooperativet. Det var många och blandade känslor som sattes i omlopp då vill jag lova. (som sagt: var sak har sin tid). Men i falla fall.

I kooperativet kan man tala om nätverk på många olika plan. Det är mellan familjer och barnomsorg, kvinnor och kvinnor, män och män, vuxna och barn och förstås barn och barn.

Här finns massor med samlade resurser och här görs stora investeringar för framtiden – d.v.s. våra barn. (se human ekonomens teori föregående sida).

Genom detta nätverk har vi förstås fått vänner för livet. Vi har också sett hur ett nätverk av det här slaget kunnat stötta på många olika vis. Ett oerhört starkt minne är när en familjs hus brann ner till grunden. Då fanns en otrolig kapacitet och vilja att hjälpa och stötta. Det viktigaste var nog att så många ”bara fanns till” för familjen, men också viljan att skänka, låna ut och hjälpa till med alla möjliga och omöjliga saker.

Detta med olika nätverk ger en sådan grundtrygghet som (nog) alla människor behöver. Genom nätverk får vi automatiskt högre social kompetens. Ensam är stark!? Det tror jag inte alls på. Det är berikande att möta många olika människor. Det växer vi av. Oj, så allvarligt det blev nu, måste få tillägga att vansinnigt och roligt också som varit under åren med kooperativet. Barnens ”säganden och göranden”, alla fester, läger och trevlig samvaro.

Tack för mig
Katarina Kronqvist

P.S. I mitt yrke arbetar vi med tydliggörande pedagogik. Därför har den röda tråden satts ut så att alla ska se och förstå! D.S.

Vecka 42 – Torsten Sahlin

Fastighetsföretagare och Söderköpingsbo.

Skrivet av Torsten Sahlin för årsboken v. 42 1999.

Varför skriver han fastighetsföretagare när det heter fastighetsägare undrar du säkert nu. Dels för att banker i olika omfattning nästan alltid är inblandade och dels för att markera att i dag är inte fastighetsägaren en tjock farbror med cigarr och frack som på nåder låter folk ur en lång bostadskö få en lägenhet. Idag är det professionellt yrkesfolk, anställda eller egna företagare, som konkurrerar med varandra för att få kunderna, hyresgästerna, att flytta till just sina tomma lägenheter. Vilket drömläge för en hyresgäst mot för bara tio år sedan. Då fick man vänta flera år för att få tag på en lägenhet. Nu kan man välja var man vill bo, vilken storlek och standard på lägenhet samt utförande och hyresnivå. Bli trevligt bemött av uthyraren, bli bjuden på kaffe, få se på lägenheter när det passar kunden även om det är på kvällen eller i helgen. Kanske till och med få välja tapeter och golvmattor själv! En för fastighetsägaren hemsk och för hyresgästen otänkbar situation på det överhettade 80-talet! Visst är det bra med fri marknad och konkurrens!

Varför var det då så tokigt på bostadsmarknaden förr? Jo, på 60 och 70-talet när det gick framåt för Sverige på rätt sätt, vi var en duktig industrination med bra och motiverad arbetskraft samt rimliga skatter, ökade naturligtvis standard och behov av bland annat bostäder. I stället för att låta efterfrågan och tillgången sköta sig själva med en naturlig balans, började maktlystna och klåfingriga politiker styra och ställa. Höjde skatterna och använde pengarna till räntesubventioner. I stället för att betala 13% ränta på bostadslånen betalade man 3% och det var ju toppen när inflationen var 10%. En värdestegring på 7% som i sista änden skattebetalarna fick betala till de som ägde husen. Och vilka ägde husen? I stället för att normalt få låna 70% och lägga resten själv för att täcka risk och värdeminskning, fick man låna 90% och "allmän - nyttan" (kommunägda bolag och till regeringspartiet närstående typ HSB och Riksbyggen) fick låna 100%! Och vilka privata byggde under de här åren med 90% belåning? Självklart byggnadsföretag som prioriterade stora områden med låg byggkostnad och i stället för att lägga till 10% i riskpengar, fick 10-20% i likvida medel över på lånen eftersom statliga låneunderlaget var så högt. Dessutom i vissa fall "Klippare" som köpte äldre hus och "ROT- ade" (byggde om) dessa med stora lån och för överskotten på lånen köpte nästa hus o.s.v.

80-talet kom och Sverige levde över sina intäkter. Stat, kommun och gemene man började låna för att kunna leva som förr. Men räntor och lån måste betalas och efterfrågan på det mesta började sjunka i början av 90-talet. Fastighetsbranschen och bankerna samt staten som lånat ut pengarna konstaterade yrvaket att det stod en massa tomma lägenheter, att inte hyrorna steg längre. Staten kunde inte längre subventionera räntorna utan höjde dessa med mer än reglerna var från början. "Klipparna" gjorde konkurs liksom många överbelånade bostadsrättsföreningar. Bankerna fick skriva ner massor med lån och hamnade själva i trångmål. Staten, dvs vi skattebetalare lär få " beska" med den notan i många år. De flesta

kommunala bostadsbolag måste hållas under armarna av kommunerna, dvs återigen vi skattebetalare, direkt genom kommunalskatt eller via statliga bostadsakuten.

Var står branschen i dag, vilka förändringar pågår i samhället?

En markant **utflyttning** från mindre orter till i synnerhet de tre största städerna med åtföljande överhettad bostadsmarknad. Kan ni förstå hur någon kan betala 6-700.000:- för en etta i Bromma? Eller betala en massa svart för en hyresrätt? Varför vill så många, i synnerhet ungdomar, flytta dit med dom förutsättningarna? Är det publiket eller arbetsmarknaden som drar? Varför finns det så många jobb just där?

Pendlingen ökar, både dagliga och vecko. Man väljer en bra bostadsort eller bor kvar där man trivs och reser till arbetet. Tar det 1,5 timme att resa till jobbet inom Stockholm kan man lika gärna resa till Strängnäs, Eskilstuna eller Norrköping. Eller från Söderköping till Norrköping, Linköping eller Valdemarsvik. En sak är dock klar, den mindre kommun som inte ser till att den är attraktiv som bostadsort kommer att bli förlorare med stora konsekvensen för alla invånare.

Vilka äger fastigheterna? Tittar vi på Söderköping är det 25-30 olika med det kommunägda Ramunderstaden som största aktör med över 600 av totalt 1.700 lägenheter. Ett välskött företag som med ökad inflyttning i stan de två senaste åren, och mindre vakanser, klarat sig ekonomiskt. Om utflyttningen börjar igen som på andra orter i Östergötland finns risker kvar så länge kommunen är ägare. Tänk på det ni politiker, som omdömeslöst står i tidningen med rubriker om skattehöjning. Då flyttar folk bort från stan igen, vilket ger mindre skatteintäkter från löntagare, fastighetsägare och handel samt förluster för Ramunderstaden.

En annan stor aktör är Mandamus, från början en banks dotterbolag, som använts för att sälja ut problemfastigheter som banken fått lösa in, typ Fix - området. Ett rikstäckande börsbolag som backas upp av de i dag överlikvida bankerna. Expansivt. En typ av aktörer jag tror blir fler. I stället för att äga ett fastighetsbolag direkt, går placerarna in med kapital i stora fastighetsbolag. Med dagens högljudda krav på löneökning från en del grupper, blir det inflation samt därmed hyreshöjningar och placerarna får en automatisk värdestegring på sitt kapital.

Resterande ägare är från att ha hus "vid sidan av jobbet" familjeföretag, ofta med bakgrund inom bygg - branschen. Från 1 till 250 lägenheter. Många är små entreprenörer, som med djupt engagemang och nära relationer till sina hyresgäster, gnetar med allt från trädgårdsskötsel, snöskottning och målning, till bokföring och uthyrning av lägenheter. Han kan hjälpa den höjdrädda pensionären att byta en lampa i taket, kan säga till en högljudd diggare att dra ner på volymen eller skaffa hörlurar så grannarna ej störs, ger trygghet och omtanke till sina hyresgäster.

Vem är då den där Torsten Sahlin, han säljer väl lastbilar?

Bakgrund: 40-talist, singel med dottern Therese 8 år (det bästa jag har här i livet), Mia och Björn med familj som flugit ur boet men ofta glädes farsan och lillsyrran med besök och gemensamma resor. Uppvuxen i Åtvidaberg men bott här sedan – 70.

Maskiningenjör som sålt lastbilar i många år varav tolv som egen återförsäljare för Mercedes i Östergötland. Sålde den rörelsen för två år sedan.

Intressen: Haft förmånen med ett intressant och engagerande arbete vilket gör att gränsen mellan arbete och fritid flyter ihop. Var rallyförare med 180 tävlingar att minnas, bl. a. RAC – rallyt, eller "Den där gången vi körde av och landade på taket av en SAAB", "När vi voltade ner i en grusgrop och bilen blev som en banan men ändå fortsatte och vi bara förlorade 20 sekunder". –Kör fortfarande en gång om året för det så "himla" kul.

Och visst är det härligt att dra en "repa" med motorcykeln en varm sommardag! Har haft "hoj" sedan jag var tretton år och kavde runt i skogen.

Trivs bra med:

Tillvaron, känner både arbetslust, livslust och leklust.

Mina barn och andra jag umgås med.

Fritiden. Det andra lägger på att "röka och kröka" det reser jag för. Har fantastiska minnen från olika länder.

Båten och skärgården. Djup harmoni och livskvalitet känner jag sittande på klippa med hav och öar omkring mig, känner solvärmens tränga in i huden, varm tallskogsdoft blandas med frisk havsbris och småfåglarnas kvittrande med vågornas kluckande. Aaah!

Spisa jazz. Går på Crescendo med Therese ett par gånger i månaden. Vi blir alltid så upprymda och spralliga.

Söderköping. Ett bättre ställe kan man inte bo på.

Arbetet. Omväxlande, intressant, både praktiskt och teoretiskt, blandat ute och inne.

55 av mina 56 kunder, hyresgästerna.

Kollegorna och det samarbete vi har för att göra stan till en populär bostadsort.

Utmaningar. Som 16-åring åkte jag ensam till Paris på en Vespa.

Köpte ett rivningshus för 3.000:- i Stockholm när jag "lumpade", plockade ner det och byggde upp det i Linköping.

Byggde om och renoverade fem hyreshus nästan själv på Eriksvik mellan 1977 och -87.

Drog igång agenturen för Mercedes lastbilar i konkurrens med drakarna. "Dödfött" sade folk men vi fick ut 400 nya bilar på 12 år.

Köpte husen på Finnögatan för två år sedan. 50% tomma lägenheter och värsta ryktet i stan. I samarbete med hyresgästerna rättades allt till och nu är det kölista dit.

Till och med vädret. Även förra året lyckades vi hitta solglimtarna och hade det fint. Och förresten, mänskligheten är ju en ganska kortvarig gäst på den här planeten, så vi får väl ta det som det är.

Kloka ord som jag läst och har som livsfilosofi.

1. Lev som du vill och lev lycklig. Tänker inte sitta i gungstolen på hemmet en gång och tänka på allt som jag skulle vilja gjort. Skall med ett leende på läpparna minnas allt jag gjort i stället.
2. Var nöjd över det du upplevt i stället för att vara missnöjd över det du inte upplevt.
3. Behandla andra som du själv vill bli behandlad.

4. Räkna aldrig med att turen, högre makter eller spekulationer skall servera dig något lättförtjänt. Eget arbete ger tillfredsställelse och resurser att förverkliga det du drömmer om. (Den sista punkten har jag hittat på själv.)

Söderköping är en trevlig stad
att bo där gör mig nöjd och glad.
Dessutom nära till hetluften i två större städer
där man kan jobba eller nöjeslystna göra sina räder.
Tio minuter till tåg, flygplats eller hamn
ändå ligger vår stad i lansbygdens famn.

Två timmar till Stockholm, alla kändisar och kungen
men dit åker man ju bara om man är tvungen.
Nej, ut med båten i skärgården, där finner jag harmoni och ro
efter att under veckan med hyreshus och bokföring fått gno.
Från en bergknalle se ut över hav, öar och skär
Jag njuter så obeskrivligt när jag befinner mig där.

Torsten Sahlin

Vecka 43 – Oskar Lissheim

En vanlig dag i herr Svenssons vardagliga liv, den 25 oktober 1999:

”Klockan ringer. Halv sju. Det är dags att gå upp. Upp och jobba. Usch vad tråkigt att behöva släpa sig till jobbet varenda jävla dag. Nä... jag ligger nog kvar ett tag. Du ska vara glad du som har ett jobb överhuvudtaget. Du vet mycket väl hur det går annars. Leva på socialbidrag resten av livet. Tänk bara på Johan Lundgren. Han och hans familj lever i en tvåa på 20 kvadrat. Både han och hans fru är arbetslösa. Två barn har han också. Nä, du ska vara glad som har ett jobb. Dessutom skulle du sakna jobbet om du inte hade något.

Han sätter sig i köket och slår upp tidningen. DN heter den. Dagens Nyheter. Sveriges största morgontidning. Framsidan präglas som vanligt av katastrofer, krig och nedskärningar. Det borde vara bättre, tänker han. Vi går snart ju in i nästa millennium. Men den tekniska revolutionen har knappt börjat. Den lilla mängd tekniska framsteg människan har frambringat hittills har ofta använts till att tillverka nya vapen. Fruktansvärda vapen. Ta Albert Einstein till exempel. Han var en tysk forskare och tänkare i början av 1900- talet. Han har varit orsaken till några av historiens mest betydelsefulla landvinningar inom fysiken. Men tyvärr har hans forskning även lett till det mest idiotiska, fruktansvärda vapen som människan skådat. Endast tillverkad för att förgöra. Jag talar förstås om Atombomben. Kapabel till att förstöra en hel stad. Nu idag finns det miljontals vapen. Vart och ett tiotusentals gånger kraftigare än det första. De flesta atomvapen byggdes av Ryssland (Sovjetunionen) och USA under kalla kriget. Först nu har man börjat montera ned alla atombomber. Ett arbete som kommer att ta ofantligt lång tid och kosta väldiga summor pengar. Man kan undra om inte människan har en inbyggd förstörelse mekanism. Kanske tycker naturen att vi har haft vår tid. Haft vår chans. För vi utvecklar ju dessa vapen i ett enda syfte, att förgöra vår egen art. Om vi ska kunna fortleva måste vi lära oss att älska och respektera varandra, som djuren gör. Visserligen dödar de andra djur. Men inte sin egen art, och inte för nöjes skull, utan för artens fortlevnad.

Han vänder blad. Stor rubrik på debattsidan: 500 000 svenskar utan jobb. 500 000 av 9 miljoner invånare. Efter lite snabb huvudräkning kommer han fram till att mer än var 20:e svensk är utan jobb. Förskräckligt. Inte undra på att Sverige har dålig ekonomi. Tyvärr är det till stor del teknikens fel, även här. Tekniken har till stor del tagit över gamla industrijobb. Istället för en montör som ska ha lön och fasta arbetstider, står där istället en robot. Helt utan krav vars lön består av elektricitet och smörjmedel. Ojdå. Är klockan så mycket. Redan halv åtta. Nu måste han skynda sig till jobbet.

Han tar tunnelbanan till kungsträdgården. Ute är det grått och trist. Men det blir nog bättre på sommaren år 2000. År 2000. En återkommande tanke. År 2000 – problemet. Kan det vara anledning till någon större oro? Själv jobbar han som konsult på ett stort, välkänt IT- företag. Han har jobbat med år 2000 –problemet åtskilliga gånger.

Den första januari år 2000. Dagen då bankomaterna ska spotta ut pengar, dagen då flygplanen störtar, bankkonton töms, krig utbryter osv. Allt på grund av att datortillverkarna inte hade förstånd nog att låta datorerna känna igen år 2000. Och detta för att spara pengar?! Mest av allt är nog folk rädda för alla atomvapen som ligger i beredskap. Att det ska bli fel någonstans så att alla atomvapen avfyras och en gång för alla löser frågan om människans fortlevnad. Själv tycker

han att problemet är uppförstorat. Livet kommer nog att fortgå som vanligt efter årsskiftet. Men riktigt säker kan man ju aldrig vara. Hans sekreterare haffar honom på vägen till sitt kontor. Han har fått ett nytt uppdrag. År 2000 – problemet spökar igen. Nu är det en bank som vill ha sina system dubbel – och trippel kollade för att ingen skandal ska inträffa. Den bank som får sina kunders bankkonton tömda får så klart inga flera kunder.

När han kommer tillbaka är klockan 12. Lunch tid. Alla är ute på uppdrag så det blir att äta själv på någon restaurang. Valet faller snabbt på Mc Donalds. Denna extremt välbesökta hamburger restaurang är proppfull med folk. Här har vi det nya Sverige i ett nötskal, tänker han. Ingen orkar laga egen mat längre. Ingen orkar vänta på maten i en vanlig restaurang. Vad gör man då? Jo, då går man till Mc Donalds, beställer en Big Mac & Co med coca cola, väntar 40 sekunder och går därifrån. Maten består av en slafsigt köttbit, lite sallad, tomater, ost och ketchup. Allt ihopslängt på ett par sekunder. Till hamburgaren får man pommes frites, som består av mer fett än potatis, och coca cola, den mest sålda drycken i universum. Det smakar väldigt gott, men efter en halv timme är man lika hungrig igen. Sveriges folk blir allt mer överviktiga på grund av tre saker : Mc Donalds, bilen och TV:n/ datorn. Dålig mat och ingen motion. Nä... det var nog bättre förr. Fast inte lika gott. Mums.

Sent på kvällen kommer han hem. Ingen fest förrän på fredag. Och nu är det bara måndag. Suck. Inga brudar att gå ut med. Han känner ett oemotståndligt begär av sex. Vad gör man då om man är ensamstående untkarl på 1990-talet?

Man tar fram en porrfilm och tillfredsställer sig själv. Han somnar framför TV:n”.

Den här historien kan nog ge en bra inblick i det sociala livet i Sverige i slutet av 1900-talet. Hög arbetslöshet, krig och katastrofer präglar vår vardag. Giftermålet, den en gång så heliga ceremonin, håller sakta på att försvinna. Nu är man hellre sambo (samboende) med den man älskar. Det gör det mycket enklare att separera när man inte älskar varandra längre. Enkelhet är nog ett ord som sammanfattar 90-talet ganska bra.

Men allt är inte dåligt. Den tekniska revolutionen har knappt startat och vi har ännu inte förstått en bråkdel av de möjligheter som ligger fram för oss.

Jag själv är mycket intresserad av tekniken och hur den kan förändra vårt samhälle. Ta Internet till exempel. Detta globala media som har gjort det möjligt för alla (förutom mer än hälften av jordens befolkning som lever i u-länderna) att uttrycka sina egna åsikter och idéer. Detta kan revolutionera forskandet och tänkandet som fram till nu endast har kunnat utvecklats av folk med extremt hög och svår utbildning. Om alla kan uttrycka sina egna tankar så att andra kan få ta del av dem så kan världen utveckla sig mycket annorlunda, och till det bättre. Men då måste alla få vara med. Även de fattiga u-länderna. Endast genom att förstå och respektera varandra kan vi få fred på vår jord.

Man kan kalla mig före min tid. Jag trivs bättre med ordet filosof. Många kallar mig även nörd. T.ex. datanörd är ett begrepp som mycket kunniga inom data och teknik får utstå. Egentligen är vi före vår tid. Fler och fler kommer att använda tekniken och så småningom kommer den stämpeln att försvinna. Samma sak gäller för en person som är väldigt duktig i skolan. Han kallas ofta för nörd, för att han kan mer än alla andra. Man kan tro att hans fritid går åt till att läsa. Det kanske är ovanligt för ungdomar idag, där de flesta barn är ute och leker med de andra barnen. Kunskap är på frammarsch. Nörd stämpeln kommer även den att

försvinna i sinom tid. Kunskap är faktiskt vårt enda vapen vi har mot vår egen utplåning.

När nörd – stämpeln försvinner kommer möjligen dagens idrottsfantaster att klassas som nördar. Idrotts – nörd. Idag finns det inget som heter idrotts – nördar. Missförstå mig inte. Idrott är bra. Vi måste ha motion för att leva bra. Men kunskap är ännu viktigare. Det kommer ni att förstå. Om vi lär oss att älska varandra kommer människosläktet att leva vidare och vi kommer säkerligen att utträta fantastiska saker. Jag tänker nu avsluta med att sjunga en sång som är skriven av G. D Weiss och G – Douglas. För att understryka vilken underbar värld vi lever i. Vi måste ta hand om den på bästa sätt. Tack för mig.

Vilken underbar värld

Jag ser gröna träd, varenda vår då varje äng, i blomning står och då tänker jag tyst; vilken underbar värld!

Jag ser vita moln, mot himlen blå. Jag ser varje dag, mot skymningen gå och då tänker jag tyst; vilken underbar värld!

Och färgerna i regnbågen, som jag ser ibland finns överallt runt om oss, i havet som på land. Jag ser vänner som mötas, och ler mot varann. Jag ser en kvinna och en man.

Jag hör barnens gråt, de växer fort och lär sig mer än jag nånsin gjort och då tänker jag tyst; vilken underbar värld!

Ja, då tänker jag tyst, vilken underbar värld!

Oskar Lissheim, Söderköping
1999-10-25

Veckan – Ulrika Lindvall

Jag hade tänkt att skriva om vänskap för det verkade vara ett bra ämne att ta upp så här i slutet av två årtusenden.

Men efter att jag skrivit rubriken blev det totalstopp på uppslag om vad jag egentligen skulle skriva om. Visst kunde jag skriva att med vänner delar man allt man har och tänker på, och för vänner har man inga hemligheter. Men när jag väl tänkt färdigt den tanken så slog det mig att man visst har hemligheter för näst intill alla sina vänner och att man absolut inte delar allt. Jag menar visst kan man dela på en läsk, men vem skulle egentligen dela sin pojkvän eller make med sin bästa vän? Jaha, där föll det, typiskt!!

Nästa tanke jag fick var att man alltid kan stödja sig på sina vänner, men innan den meningen var färdigskriven slog det mig att så inte alls är fallet. Visst, det ska absolut inte förnekas, finns det vänner som hela tiden finns bakom en och hjälper en genom livet och dessa de bästa vänner som finns, tro mig. Men de flesta viker undan som en ridå och lämnar en ensam kvar med sina problem, och eftersom detta skulle handla om vänskap i generella ordalag så höll tyvärr inte det argumentet heller så långt.

Vi får försöka nysta upp härvan genom att börja i en annan ände av tråden. Varför är man vänner? Jo, därför att man har en eller flera saker gemensamt samtidigt som man kompletterar varandra med en egenskap som den andra inte har och tvärtom. Precis som två pusselbitar, de är nästan helt olika men passar perfekt ihop till en helhet. Detta gör att man väljer sina vänner utifrån hur man själv är. Så de riktiga vännerna är de som kompletterar en själv så som man verkligen är, och efter kompletteringen så blir man bättre som person och på att vara sig själv.

Är det någon som inte hänger med nu så beklagar jag detta, men p.g.a. utrymmersbrist så måste jag fortsätta utan att kunna förklara närmare.

Någon vis person har sagt att: slakten får man på köpet när man föds, men sina vänner måste man finna själv på väg genom livet. Detta tycker jag är mycket klokt sagt eftersom om vännerna redan var utvalda och du sedan inte alls hade samma intressen eller egenskaper som dem så vare de ju totalt meningslösa som vänner eller hur?

En annan sak som är bra med vänner är att man kan ha hur många som helst bara man inte försummar någon av dem utan hinner med alla. Så på så vis är vänskap mycket, mycket bättre än kärlek då man bara kan älska och vara trogen en i taget enligt seden.

Trots min unga ålder på bara 16 år så har jag redan upptäckt vilka som verkligen är mina vänner, som jag kommer att ha som vänner länge, och vilka jag bara har för tillfället och som kommer att lämna mig om något förändras. Ofta tar det mycket hårt då vänner lämnar en eftersom vänner, i alla fall för mig, är en av de viktigaste byggstenarna i mitt liv. Om man inte hade vänner så skulle livet vara meningslöst att leva.

Men vänskapen måste man vara otroligt varsam med, den går att laga, men efter för många gånger så spricker den för alltid och oftast mycket smärtsamt. Vänskap är som en vas, efter för många spricker går den inte att laga längre, inte ens med "Karlssons klister", och faller till slut sönder i tusen bitar.

För att nu ta upp frågan igen vad är vänskap? Så tror jag att jag har svaret nu.

Vänskap är en ömsesidig känsla mellan två personer. Man litar stenhårt på varandra och vet att man alltid har den andre bakom sig vad som än händer.

Oftast har man även mycket kul ihop, skrattar åt samma saker och gör roliga saker

ihop. Man har många gånger gråtit ut hos sina vänner och de har fått en att se positivt på livet igen trots att man nyss sett allt i moll.

Till slut en liten erfarenhet från mig, var försiktig med vänskapen och sätt den inte på prov, det kan sluta illa. Ge mer än du tar från dina vänner, det lönar sig, och ge dina vänner all den tid de behöver, och var inte en sådan som viker undan när dina vänner har bekymmer.

Jag har ingen erfarenhet av om vänner är lika viktiga när man blir vuxen och äldre, men för tonåringar och ungdomar finns det nog nästan inget viktigare i livet.

De saker man gör tillsammans kommer att finnas i ens minne hela livet, man kommer att gråta åt saker som blev fel, men mest av allt kommer man att skratta gott åt alla galna saker man hittade på tillsammans.

För mig är det så och kommer att förbli så och då har jag knappt ens börjat leva än.

Ulrika Lindvall
Östra Ryds prästgård
den 4 november 1999

(Ursäkta den spretiga stilen. Men detta får jag skylla på att jag är vänsterhänt och inte ser vad jag skrivit då jag väl skrivit det. Detta därför att handen skymmer).

Vecka 45 – Carl-Erik Reidler

Kära medborgare i Söderköping!

Jag har smickrats med att bli ombedd att skriva några rader i denna dagbok. Förslagsvis om hur det är att vara kulturutövare i Söderköping....

Nå det är lätt gjort - det vet jag inte. Jag arbetar inte här, jag bara bor här. Därmed skulle uppdraget vara utfört! Tack för mig.

Å andra sidan kan man naturligtvis gå vidare och fråga sig vad det beror på och om man ska göra ett väldigt långt resonemang väldigt kort kan man lätt konstatera att möjligheten att få någon som helst anständig utkomst i Söderköping är märkbart mindre om man arbetar med kultur än om man säljer glass till sommarturister.

Ändå tycker jag mig ha sett hoppfulla glimtar med tilltagande frekvens under den senaste tiden. Exempelvis var det på relativt lätta fötter som jag nyss kom hem från invigningen av Stinsen, vårt nya kulturhus. Jag måste säga att det är ett lyft för Söderköping att vi till slut lyckades besegra sovstads mentaliteten och gav oss på detta projekt. Jag tror att till och med de värsta skattekerulanterna kommer att känna åtminstone en liten strimma värme fara genom kroppen när de vandrar genom huset. Det är bara att gratulera!

Själv är jag förstås av åsikten att det ändå är lite försiktigt, lite väl lagom, alldeles för defensivt. Men ingen är profet i sin egen stad, sägs det, så jag har nog inte räknat med att någon av våra beslutsförfattare skulle dela min åsikt! (Särskilt med tanke på att jag aldrig framfört den till någon av dem...)

Egentligen är jag storstadsmänniska. Efter att ha blivit till och vuxit upp i en tiomiljoners metropol i Latinamerika tillbringade jag nästan trettio år i pluttiga Linköping innan jag för några år sedan hamnade här (...undrar var det ska sluta!). Och som storstadsmänniska har jag förmodligen ett annat perspektiv på tillvaron än (för att ta ett exempel) en femte generationens godsägare från S:t Anna – det må sen gälla finansieringen av barnomsorg eller vilka mål vi ska ha för kommunens kulturpolitik.

Som jag ser det står Söderköping idag vid ett vägskäl. I och med att Sverige hakat på globaliseringståget har vi samtidigt försatt oss i en ny konkurrenssituation som ställer helt nya krav på oss alla, på alla nivåer i samhället. Förr, då Sverige var ett tämligen skyddat samhälle, var det lättare att fatta politiska beslut utifrån våra egna önskemål och värderingar. I en öppen konkurrenssituation tvingas man till en ständig kamp inte bara för det man vill åstadkomma men även för att försvara de landvinningar som man redan gjort.

Sveriges medlemskap i EU innebär exempelvis att det finns tusentals kommuner i Söderköpings storlek över hela Europa som alla tävlar om en plats i solen. Alla måste profilera sig – för att locka dit företag och därmed arbetstillfällen, för att få besökare som lämnar kvar sina slantar hos de lokala handlarna, för att få nya människor att flytta dit (med skatteintäkter som följd). ...

Självfallet kommer alla dessa kommuner att göra allt för att synas och höras i bruset. De som inte gör det riskerar att förtvina med minskad befolkning, minskade skatteintäkter och minskad social service som följd. Grovt finns det här två vägar att gå: den defensiva och den offensiva.

En är således att sjunka in i en sovstads tillvaro och följaktligen parasitera på en större ort i närheten. I Söderköping kan vi exempelvis låta grannkommunen stå för alla förmåner till företag och låta våra innevånare åka dit för att arbeta och ta hem inkomsterna. Sedan kan vi ta hand om deras skatter. Därtill kan vi låta grannen stå för alla för kultur, fritidsanläggningar och så mycket av samhällsservicen som vi kan undslippa. Det innebär att innevånarna måste åka dit för att ta del av det, men vi slipper i alla fall kostnaderna. Därmed kan vi hålla låga skatter. Effekten på den lokala handeln behöver väl jag inte gå in på... Frågan är hur länge grannkommunen går med på att vi åker snålskjuts på dem. Och hur länge man är värdig att få vara en självständig kommun.

Visserligen kan vi skicka en tiggardelegation till EU och söka glesbygdskompensation, men när tusentals kommuner i Europa är i samma situation, varför skulle vi få extra stöd, när EU till och med ifrågasätter glesbygdsstödet till Norrland?

Den andra vägen är att ge sig ut i hetluften. Det innebär att vi måste profilera oss, söka efter en nisch där vi kan skilja oss från mängden och etsa oss fast i människors medvetande.

Låt oss i fantasin göra en snabbenkät runtom i länet med frågan "vad tänker du på när jag säger Söderköping?" En del skulle svara "fin liten stad vid Göta Kanal där man kan fika, äta glass och titta på båtarna." Några få skulle kanske nämna medeltida rötter, Alltför många skulle dock svara att "där blir man stående i evigheter varje gång man ska till landet"...

Men sedan är det inte mycket mer. Skulle man ställa frågan ute i Europa skulle man kanske möta blanka ansiktsuttryck utom hos några få tyska båtägare som kanske minns att det stannat till vid ett gammalt hamnmagasin med utställda akvareller från S:t Anna.

Vi väljer en annan kommun i länet som är jämförbar med Söderköping - Vadstena, också en liten kommun en bit från Europavägarna, intill Göta Kanal. Och som lever upp under sommaren. Vad skulle hända om vi gjorde samma enkätundersökning i Vadstena?

Om vi bortser från slottet (det är svårt att konkurrera med ett slott) har Vadstena verkligen lyckats etablera sig som en liten kulturkommun: där spelas opera, där ges konserter, där spelas Shakespeare, där ställs ut kvalitetskonst... Utanför Sverige då? I musikkretsar i Europa är Vadstena akademien legendarisk, mer berömda än både länsteatern och symfoniorkestern.

Det finns andra små orter som har lyckats skaffa sig ett rykte utanför landets gränser. Vem har hört talas om Louisiana konsthall i Danmark? Eller Hostebro? Det finns fler.

Detta är dock resultatet av en mångårig ihärdig satsning, ofta av någon driftig, envis, visionär eldsjäl. Ingen av dessa "dårar" har varit profet i sin egen stad. Det är först när de nått internationellt erkännande som man så småningom fått erkännande även hemma.

Så bollen ligger hos oss. Ska vi sova oss in i nästa millennium? Eller ska vi vaska fram dårarna som kan blåsa sömnen ur våra ögon och leda Söderköping mot en plats på världskartan?

Undrar således en inflyttad storstadsmänniska vid namn Carl-Erik Reidler.

Vecka 46 – Shahia Narimisa

Jag, Shahla Narimisa, kom till Sverige, från Iran, som flykting den 22 december 1986. Jag är gift och har fyra barn, det yngsta barnet är fött här i Sverige. När vi kom hit blev vi väl mottagna av både polis och andra människor som fanns omkring oss. Första veckan blev vi kvar i Stockholm, men sedan hamnade vi i Motala.

Där "bodde" vi på en flyktingförläggning. Vi hade bara ett rum att leva i och vi var då fem personer i familjen. På förläggningen bodde många olika nationaliteter. Vi blev kvar i tre månader. Från Motala gick flytten sedan till Valdemarsviks flyktingförläggning. Där hade vi i alla fall en egen lägenhet att bo i. Vi kom att bo där i fyra månader. Under tiden i Valdemarsvik var det en sjuksköterska som undrade vad min man hade för utbildning. Och vad han arbetade med i Iran. Tack vare henne fick han arbete i Norrköping. Idag är han kvar i samma företag. Skyways. Men företaget har expanderat och finns nu i Linköping där min man arbetar.

Hösten –87 kom vi till Söderköping. Vi hyr nu en egen lägenhet av Ramunderstaden. Skönt med en egen lägenhet även om den är i minsta laget. Barnen, de två äldsta, som då är 7 och 6 år gamla får nu börja skolan. Vår äldsta flicka, som i Valdemarsvik fått lära sig svenska alfabetet, börjar i andra klass. 6-åringen placeras i första klass. De får alltså börja skolan, men utan tolk och framförallt utan hemspråk. Att lära sig ett nytt språk kräver att man har känsla för och kan sitt hemspråk. Barnen hade ändå tur, de fick två mycket bra lärare som gjorde vad de kunde för att hjälpa våra barn på bästa sätt. De fick så småningom hemspråklärare. Det är så viktigt att invandrabarnen får ha svenska 2 (svenska som andra språk). Här på Ramunderskolan fanns då flera kompetenta och ambitiösa svenska 2 lärare.

Nu till mig själv.

Efter ett och ett halvt år fick jag börja jobba som hemspråkstränare (lärare) på Kullborgs förskola. Senare utbildade jag mig också till barnskötare. Det gjorde jag på kvällstid. Idag arbetar jag på Ramunder fritidshem, Raketen. Där trivs jag. Jag har nu varit här i två och ett halvt år och hoppas få fortsätta. Det är så viktigt att invandrare/flyktingar kommer ut i arbetslivet och samhället. Där finns mycket att lära. Det gäller förstås kultur, normer och värderingar som finns i det svenska samhället. Idag när jag själv, i mitt yrke, möter barn från andra länder, förstår jag hur svårt de har att "komma in" i gruppen/samhället. Jag träffar nu t.ex. barn från Syrien. Deras språk är helt främmande och kulturen är också olik. Barnen ställer frågor, men jag kan inte alltid ge svaren. Det känns otillfredsställande, men jag vill ändå påstå att personalen tar hand om och lär dessa barn saker på ett mycket professionellt sätt.

Nu är det november 1999 och jag och min familj trivs i vårt hus här i Söderköping, Sverige. Trots det saknar jag/vi vår släkt och våra vänner som finns kvar i vårt hemland. Det känns tungt att varken få dela glädje eller sorg med dem när saker händer och sker.

Här i Sverige har vi vänner som vi firar Iranska högtider och festligheter tillsammans med. Det gäller till exempel vårt nyår. Vi firar också "lång natt", en fest som varar hela natten och som är någon gång i december månad. Då umgås vi,

äter, dricker och har trevligt. Vi och våra vänner är spridda över landet. Många finns i Göteborg och några bor i Stockholm. Detta hindrar som tur är inte att vi träffas när är det högtid eller fest.

Tack för mig!

Vecka 47 – Ingegerd Zetterholm Ankarstrand

Jag har alltid varit tidsoptimist och trots vetenskapen om det och mina 71 år, har jag inte kunnat ändra på att alltid arbeta under tidspress. Är det en medfödd egenskap eller förvärvad under tidigare år? En hel dag ligger framför mig, vad allt skall jag inte hinna med att göra; det här och det där och så detta också. Och så helt plötsligt är det kväll – och vad hann jag med? Ja, lång ifrån allt jag hade tänkt mig.

När jag någon dag under september månad blev tillfrågad om jag ville skriva i årsboken i slutet av november blev jag både glad och fundersam. Glad över att jag, trots att jag snart varit pensionerad som förvaltningschef för barnomsorg och skola under hela sex år inte var bortglömd, fundersam över om vad jag skulle kunna åstadkomma av allmänt intresse, men jag svarade ja och tänkte att det är långt dit och jag hinner tänka ut vad som skulle kunna vara intressant att läsa. Dagarna gick och det blev till veckor, månader – men inte tänkte jag, inte satte jag mig ner och försökte åstadkomma något – det är långt till slutet av november. Så helt plötsligt ett telefonsamtal: ”Du har inte hämtat årsboken, du ska skriva den här veckan”, Det var i torsdags. Och inte är har jag gjort något, och det är redan lördag. Men nu till verket!

Det är 1:a advent i morgon – redan! Dagarna har blivit kortare, solen gömmer sig bakom molnen och mörkret lägrar sig över oss små människor som behöver ljuset för att kunna leva. Men advent – ankomst – betyder att något är i annalkande, ja inte bara ljuset utan även julen, då vi får fira Kristus ankomst med ljus och värme i kyrkor och våra hus. Må vi inte glömma alla omkring oss som behöver vår närhet och vår omtanke!

Just i dagarna står jag inför ett uppbrott, att byta bostad, att ändra mitt leverne som jag under närmare 30 år haft tillsammans med min älskade man, som avled den 16 september i år. Det är smärtsamt att nalkas julen utan att kunna göra det tillsammans som vi gjort så många gånger tidigare; nu i advent, med ljusstakarna i fönstren, adventsgran, adventsstjärnorna och firandet av det nya kyrkoåret i kyrkan med sång och musik.

Men livet måste gå vidare. Jag har ju mina barn och barnbarn och vi behöver varandra både emotionellt och praktiskt. Så egentligen har jag mycket att vara tacksam för trots sorgen och saknaden.

Under den här veckan har det varit stor uppmärksamhet, många artiklar och inslag i TV om statsminister Göran Perssons besök i Sydafrika tillsammans med en stor delegation bestående av bl. a. företagare, PR –folk och artister av olika slag. Det vi fått del av här hemma har varit allt som gått snett med inställda konserter, obetalda hotellräkningar, hemresande artister osv. Säkert har en hel del varit lyckat, men det har det hörts mindre om. Det är alltid intressantast att skriva om skandaler. Förhoppningsvis får jag en bättre bild av resan när min dotterdotter, som också är med på Sydafrika -resan som deltagare i gospelkör, kommer hem nästa vecka. Nu skall ju allt utredas; vem som har ansvaret, hur kunde det gå så snett osv. Av det mesta som händer kan man lära sig något, som man kan ha

nytta av i andra sammanhang. Det som man bestämt sig för att genomföra måste föregås av en ordentlig planering – i god tid – tidsoptimister göra sig ej besvär! Det är många frågor som behöver besvaras inför ett projekt; varför skall man göra det man tänkt sig, vad är syftet, vilket resultat hoppas man på, när skall det hända, vilka är inblandade, vem har ansvaret för vad, inom vilka ekonomiska ramar måste man hålla sig, vem har huvudansvaret, hur och av vem skall det utvärderas osv. Detta är några frågor som måste ställas inför det man som enskild eller institution företar sig. Sist men inte minst: hur tänker de som på ett eller annat sätt är inblandade i det tänkta företaget? Vad har det för föreställningar om det som skall genomföras? Jag kommer osökt att tänka på Sören Kierkegaards ord: ”om jag vill lyckas med att föra en människa mot ett bestämt mål, måste jag först finna henne där hon är och börja just där”. Så viktigt det är att försöka, att ha ambitionen att sätta sig in i andra människors situation, sätt att tänka, deras föreställningar och förutsättningar.

Så till sist en önskan: må vi alla rätt bereda oss inför den annalkande julen och försöka att undvika jäkt och stress. Måtte vi hitta stunder då vi kan sätta oss ner och tänka igenom vad det innebär att fira jul, så det blir en högtid till minne av Jesus födelse.

Vecka 48 – Karl-Gustaf Hildebrand

(ett stukat finger förvärrar handstilen)

Det blåser hårt under några dagar, styv kuling med stormbyar. Söderköping har dock förskonats från elavbrott och olyckor. Snart kläs vår idylliska stad i vitt och den bistra kylan får näsorna att droppa.

Annat var det i somras! Värmerekord, lata dagar på däckat, solglitter över fjärden och småfilosofiskt prat med min, sedan 30 år, gode vän fiskaren på hans ö. Jag har ofta avundats hans, i mina ögon paradisiska miljö. Hans livsföring är fjärran från den jäktade storstadsmänniskans, på gott och ont.

Han, vars släkt bott på samma ö under många generationer, i Gryts skärgård, sköter sina dagliga sysslor så som hans föräldrar gjort. Slit med garnen när kulingen fräser över vågtopparna, klafsas genom snön till det dragiga utedasset och tändkulemotorn som måste trassla just när det ösregnar!

Trots att han i jämförelse med oss stadsbor lever "omodernt", finns EU – regler och kvoteringar även på de yttersta skären. Men honom är det förunnat att vid islossningen höra den säregna klangen från issjok som lösgörs från varandra och om våren lyssna till sjöfågelns långtansrop.

De bägge bönder som brukade jorden, är borta, men min vän minns ännu det knäppande ljudet från stubben på åkrarna när han tidigt, i soluppgången, gick för att hjälpa till med höbärgningen. Doften av mjölken som slog hårt mot plåthinkens sidor när han som pojke var med och mjölkade, glömmer han aldrig.

Många av dessa dofter och ljud har aldrig träffat nutidens unga människor. Os från grillbaren, discodunk och plippande från datorer är däremot välbekanta. Vår generation ger i arv till dina far –och morföräldrar, kära sentida läsare, terrorism, drogmisbruk, pedofili, överbefolkning och resistenta bakteriestammar. Elände, elände säger du. Men du får även mängder av det som är gott; du kan ha glädje av och utnyttja allt vi utforskat och uppfunnit. Jag håller inte med de gamla visa som sa att allt var bättre förr. Elände i alla former har alltid funnits, och det gäller att använda sina krafter till att förbättra livsvillkoren. Din potential är enorm! Du har ansvar för kommande generationer!

Bland allt som är betydelsefullt för framtiden vill jag framhålla tre saker.

Det mest primära anser jag vara att stödja arbetet för fred, men tyvärr lär min förhoppning om att krig ej existerar om hundra år, komma på skam. Vår mångtusenåriga historia visar något annat.

Viktigt är också att var och en skaffar sig kunskap om äldre tider, inte endast om vad som skett i vårt land, utan även globalt. Att söka svar på varför man tänker, känner och agerar på olika sätt bör vara en självklar uppgift.

Betydelsen av sammanhang gick upp för mig ett par veckor innan jag tog studenten. Paniken grep mig när det stod klart att jag "skulle upp" i bl. a. historia! Undervisningen hade varit "styckevis och delt" och mina kunskaper bestod av regentlängder och årtal, det enda raka var att skriva ett kompendium omfattande svenska och allmän historia. Först då insåg jag att allt hängde ihop. Vilken uppenbarelse!

Nödvändigt är även att människan odlar sin kreativitet, ger sig tid att njuta av skönhetsupplevelser och utvecklar sitt estetiska sinne. "Ars longa, vita brevis" jo, livet är kort i jämförelse med konsten. Bildkonst, dans, musik och litteratur skapades under våra äldsta civilisationer och utgör ovärderliga tillgångar. Att förädla och njuta av olika konstformer allt framgent gör oss "större" och mognare,

mera medvetna. Konsten utmanar till dialog, vidgar våra sinnen, lär oss att förstå oss själva bättre, ger oss andningshål i en stressad vardag.

Som ordförande i Söderköpings konstförening önskar jag, trots dess knappa resurser, söka medverka till att sprida intresset för konst i vår lilla stad. Högst på önskelistan står ändamålsenliga lokaler! Tänk att ha ett ställe, ett konstens Hus, dit människor kunde gå för att lära, njuta och finna vederkvickelse. Ack ja! "En får göra så gott en kan".

När jag var tonåring hörde jag i radio, under rubriken Dagens dikt, en dikt som följt mig hela livet, en dikt som inspirerade mig till eget skrivande. Jag skulle vilja ge den till efterkommande, som en påminnelse om vårt ansvar för varandra, som en liten "propp" i vår egocentrerade tid. Läs och känn:

Karl-Gustaf Hildebrand

BÖN

Herre, förbarma dig
över alla varelser,
men särskilt över dem som blev över i räkningen
och aldrig kom riktig till användning.
Människor som blev dödade av förlupna kulor
eller därför att man tagit miste på person.
Pratsjuka kvinnor
som aldrig kom ut ur sig själva.

Misslyckade älskare
med sneda höfter och förvirrade drömmar.
och skökor utan fallenhet för yrket.
Sjuka och skabbiga hundar
och människor om vilka man ingenting minns
mer än att de var ovårdade och luktade illa.
Sjömän som blev smittade i den första hamnen
och aldrig kom till sjöss mera,
trosvissa unga soldater,
som sjuknade på vägen och dog utan att ha sett fienden.

Alla som är larviga och förkomna
som inte har betydelse för någon.
Sådana som dör unga
utan att det väcker särskilt uppseende
- innan de hunnit med någonting annat
än att växa en smula
och bli fulare än de var som barn.
Och sådana gamla,
som bara är stenade kroppar
eller redan påbörjad förruttnelse
och som når en otrolig ålder
för att förarga sina anhöriga.

Förbarma dig över dessa, Herre,

som du en gång skall förbarma dig på den yttersta dagen,
då du skall glömma stridsmän och predikanter
och gå som en broder bland dessa
och klä dem i purpur och guld och öppna himmelens portar
och låta dem eskorteras av gyllene härskaror
före alla helgon, martyrer och vördade gudsmän.

Ty alla som verkligen levat
ha redan fått ut något av sin lön,
men dessa blev ingenting givet.
Såsom på örnvingar
skall de bäras inför ditt ansikte.
Och ängeln Gabriel skall buga sig,
när de gå in över himmelens tröskel.
Och liksom de förbarmar dig,
måtte du ge oss ett nytt hjärta.
Ty din ande frågar inte
efter bekvämlighet och romantiska utsikter.

Och i löjliga och motbjudande kroppar
är du närvarande.
För dem som gör ingen annan nytta
än att finnas och vittna om din dårskap
- att du kan fatta behag till en sådan ynkedom-
för dem må vi böja oss djupt och känna stor vördnad.

Herre, vi har orena läppar
och vi har ingen rätt till det stora ordet kärlek,
förrän vi kan älska alla vidriga och obetydliga människor,
som man älskar nedsmutsade relikgömmor
med stycken av ditt kors.

Ge oss trogna ögon, Herre,
så att vi ser det skröpliga i allting
och inte böjer oss för människor
men i allt skapat tillbeder sitt ansikte.
Herre förbarma dig,
nu och i evighet. Amen

Monica Hytting

Vecka 49 – Ulla Nilsson

Kanalhyddan vecka 49

När jag blev ombedd att skriva i Söderköpingsboken känns det onekligen ganska spännande. Jag har under större delen av mitt vuxna liv fört dagbok som det heter. Ibland mera detaljrikt, ibland bara med några rader. Därför föredrar jag att skriva i dagboksform.

Måndag 6 dec.

Det har snöat och känns kallt när jag går ut och hämtar tidningen. Idag får vi inte "lusräsa" tidningen. Det är en jobbig dag som väntar. Efter frukost tar vi cykeln, grötkastrullen (10 l.) och de andra pinalerna och beger oss iväg till Drothems Församlingshem där Spf- S:t Ragnhild skall ha gröttfest. Ingrid har redan kommit, och efter ett tag kommer de andra i laget också, Ingrid W, Maj, Barbro och Britta. Det blir full fart från början. Cirka 150 personer. Vi ska duka, värma gröt och plocka fram allt. Skinkorna ska skäras. Det hedersuppdraget har f.d. slaktare Holger med assistans av Artur. Tiden är satt till kl. 15.00, men redan kl. 14.00 anländer några. Och sedan kommer dom i en strid ström. Klockan 15.00 kan ordföranden hälsa alla välkomna. Ljusen är tända, S:t Ragnhildskören sjunger. Britt läser en liten novell. Sedan är det dags att "hugga" in på skinka, gröt, kaffe och kakor. Kökspersonalen avtackas med blommor. Nationalsången avslutar det hela. Nu återstår för kökspersonalen att diska och plocka undan och själva avnjuta gröten och skinkan och kaffet.

Det otroligt hala väglaget gjorde hemfärden att vara "ute på hal is". Vilken förmån att bo i en så liten fin stad som Söderköping med gång och cykelavstånd till det mesta.

Tisdag 7 dec.

Nu har snön försvunnit. Termometern visar plus 7. Efter morgonkaffet och tidningen går jag ut på min härliga morgontur. Jag går Slussen-Färjestugan-Petersburg. En vandring på cirka 1 timma. Trots att jag alltid går samma väg är det ändå inte riktigt samma. Väder och vind växlar, precis som årstiderna. Det är inte ofta jag möter någon. Jag tycker om att gå ensam och fundera på saker och ting. Jag har arbetat här i Söderköping som hemsamarit i 15 år. Många gamla fina människor har jag lärt känna. Som pensionär har jag "gott om tid" att besöka några. Tid är ett kapitel för sig. Jag tycker att det bästa man kan ge en annan människa det är tid. Tid att lyssna. Framför allt, särskilt när det gäller gamla människor. Tid att läsa eller berätta när det gäller barn. Ja, så går mina tankar och snart är jag åter hemma i Kanalhyddan.

Frukosten är klar och min sambo och jag äter och njuter. En av mina vänner, synskadade Iris som bor med sin ledarhund i Nartorp, ringer. Jag ska gå några ärenden åt henne. Det blir per cykel. Gatorna är fria från is. Bokhandeln, Djurbergs och konditoriet. Kommer lagom hem när posten har kommit. Högtidsstund på dagen. Brev från min syster i Östersund, en fin almanacka från vännerna i Hamburg.

Middag med efterföljande middagslur. En lyx man kan kosta på sig som pensionär. Dagen avslutas med studiecirkel på Vuxenskolan. Vi läser om Island.

Mycket intressant. En dröm för mig att efter kursens slut , få tillfälle att besöka Island.

Onsdag 8 dec.

Ännu en fin morgon. Promenaden stärkande och fin på alla sätt. Träffade mina vänner Eivor och Helga. De brukar ofta vara ute tidigare än jag. Idag hann jag ifatt dom och fick en liten pratstund. Väl hemma på Skepparevägen ser jag att grannen, som håller på att bygga har fått tegelpannorna på taket. En elevator forslar upp pannorna, bekvämt och smidigt. Min vän Iris kommer med färdtjänst bil. Jag hjälper henne att handla. Inköpet är skrivet med blindskrift.

Nyss hemkommen får vi besök av dotter Karin från Fredriksnäs. Besöket är kort men det blir en kaffepaus.

S:t Ragnhilds Gille har höstmöte. Har lovat hjälpa till med dukning och servering. När jag kommer till S:t Laurentii församlingshem har de andra medhjälparna kommit. Anna-Greta kokar kaffe, fyller på termos. Barbro, Britta och jag dukar under överinseende av Ebba. Undrar hur många som kommer? Vi dukar i alla fall för 60. Nu kommer Bodell och Svante med brödet från Norrköping. Lussekatte, pepparkakor och hallongrottor. Mötet blev fint med Luciatåg, musik och kaffeservering. Ett föredrag om Östgöta-mat. Många villiga hjälpare klarar snart av disken m.m. Sedan tar jag min cykel och kör genom vår lugna stad. Adventsljusstakarna lyser från många fönster. Från Ramunderberget lyser den fina julgranen.

Torsdagen den 9 dec.

Strax efter kl 9.00 hämtar Anna-Karin, diakonen. Vi ska till Norrköping, där Landstinget har inbjudit till en heldag under mottot "Hälsa och livskraft på gamla dagar". Det hela tilldrar sig i Hörsalen. Det blir verkligen en heldag. Intressanta föredrag. Bland annan av Gerda Antti, Barbro Beck Friis.

Musikterapeut Birgitta Andersson kunde verkligen entusiasmera oss alla. Efter all denna "andliga spis" , smakade det bra med en god måltid på trattorian "Pappa Grappa" , tillsammans med sambo Stig och vår goda vän Anita. Före hemresan går vi till Kristina skolan och lyssnar till musik av elever från musikskolan. Jag tänker på Hasse Alfredsson, när han i en monolog säger "Livet är som en påse. Tom och innehållslös om man inte fyller den med något". "Torsdagspåsen" är full !

Fredag 10 dec.

Nobeldagen! Under min morgonvandring, far mina tankar år-91. Då var jag och mina syskon bjudna till Nobelprisutdelningen i Globen. Inbjudan kom från Stig Ramel. Nobelstiftelsens dåvarande ordförande. Han var vår barndomsvän och lekkamrat. Vilken upplevelse. Jag hade inköpt en fin klänning i "Min lilla bod" i Söderköping. Tillbaka i nuet. Efter frukost och fm. kaffe genomgång av post. Brev från Jämtland och Skåne. Dags att gå till Blå Porten. Där är det Spf-S:t Ragnhild som svarar för fredagskaffe med underhållning. S:t Ragnhilds kören med Lucia och stjärngossar. Kören framför vackra julsånger. Så blir det kaffe, lussebullar och pepparkakor. Det är alltid lika trevligt att träffa de gamla. Vi är några Spf-are som dukar, diskar och passar upp. På fredagskvällen åkte vi in till Norrköping en stund, för att vara barnvakt några timmar. Fint att ha barn och barnbarn i närheten. Barnbarn är ju "livets efterrätt".

Lördag 11 dec.

Vi tar bilen och åker till min Stigs fina sommarställe i Östra Ed. Bilradion är på. Vi hör hur man varnar för halka mellan Valdemarsvik –Västervik. Vi kommer lyckligt fram till L:a Kalvö. Stig inspekterar. Jag drar till skogs och plockar fint lingonris. Solen lyser. Det är alldeles lugnt på sjön. Förrådiskt halt på flera ställen. Dricker en kopp kaffe innan vi återvänder till Söderköping. När vi på kvällen går till kyrkan för att lyssna på sinnesro andakten, ligger det ett fint vitt lager snö på gator och torg. Ljusen i granen på torget och alla dom små fina ljusslingorna i träden vid ån, de gör sig bra. Fint var det också i kyrkan. Stig Erixon sjöng och spelade gitarr. Tillsammans tände vi ljus, lyssnade även till orgelns fina toner-sinnesro.

Söndag 12 dec.

Vaknar av att regnet piskar mot rutan och droppar ner på plåttaket. All snö är borta. Klockan 10 är det gudstjänst i S:t Laurentii kyrka. I dag är det jag och Seved som tjänstgör som kyrkvårdar, men Seved blev sjuk, så Ronald ställde upp med kort varsel. Varje gång är det nattvard. Ganska mycket folk. Fin predikan av Stig Erixon. Kyrkvårdarna tar upp kollekt. Det blir kyrkkaffe i Klockaregården. Idag är det Karin Karlsson som är värdinna. En fin pratstund tillsammans innan vi går hem. Som avslutning på veckan besöker vi Vintervadskyrkan, som spelar upp ett fint julspel, där ett litet levande Jesusbarn ingår.

Så har vecka 49 år 1999 varit för mig. Jag heter Ulla Nilsson, född i Skåne. Var bondmora i S:t Anna skärgård i 20 år. Hemsamarit i Söderköping i 15 år. Lever nu som nöjd och glad pensionär i Söderköping.

Vecka 50 – Sigvard och Ingela Orsmark

Boda Gård, Östra Ryd i dec. 1999

Eftersom jag blivit ombedd att skriva ned mina tankar och erfarenheter av livet som lantbrukare vill jag till mina läsare säga. Det är ett fritt liv, att leva nära naturen, att följa årets växlingar och naturens gång på plats.

Jag vill börja med, att som många andra, förundras över den fantastiska tekniska utveckling ock framfart som nittonhundratalet har givit människorna, kanske på både gott och ont. Eftersom vi är lantbrukare, min fru och jag, tänker jag endast berätta om lantbruksutvecklingen, den tekniska och även den strukturella.

För jämt hundra år sedan, 1899 köpte min farfar den gård som vi idag brukar, gården har varit i släktens ägo i redan tidigare år, men för mig är det en liten milstolpe i livet. På gården som min farfar brukade och ägde, arbetade, levde och försörjde sig tio gånger mer människor än idag. Tråkigt nog gick gården ur slakten 1945.

En ny tid och ett annorlunda liv gick vår familj till mötes, själv hade jag fördelen att få komma ut från hemtrakterna, att studera, gå på lantbruksskola och lära om lantbruk och dess troliga framtidsutsikter. Att våga bli lantbrukare. Jag vågade. 1970 blev min gamla föräldragård till salu, jag hade förut några år arrenderat den. 1967 inträffade den största och mest avgörande dagen i mitt liv, jag träffade då på Mems föreningsgård min blivande hustru Ingela Orsmark, bördig från Ängelholm i Skåne. Vi gifte oss och fick fyra flickor, (Anna, Eva, Gunilla och Christina).

Vi beslutade gemensamt satsa på att bli lantbrukare när vi fick kännedom om att St. Boda som det då hette, var till salu och att Domänverket som ägde gården, var villiga att sälja till oss.

Gården var vid detta tillfälle, mycket nedgången, vad gällde åkermarken, alla hus var dåliga och förfallna, vår uppgift blev att bygga upp en tidsenlig och modern gård. Vi valde att satsa på mjölk och köttproduktion. Det blev nybyggnad av mangårdsbyggnad, ny ladugård för 70 kor och 150 andra nötkreatur, ny maskinhall byggdes, och åkern täckdikades. Det blev ett antal mödofyllda och arbetsamma år, men det har också givit en myckenhet av glädje inte minst de utmärkelser vi fått. Diplom för välskött gård av Östergötland läns hushållssällskap och årets företagare i Söderköpings kommun.

När jag började skriva nämnde jag om den stora rationalisering som skett inom lantbruket. När min farfar började som ung lantbrukare, var det oxarnas tid sedan kom hästar som dragdjur och i början på 1950-talet gjorde traktorerna sitt intåg i lantbruket.

Min farfar började att slå med lie, sedan kom den s.k. självavläggaren och därefter självbindaren, dragen av två eller tre hästar. Tröskningen utfördes med stationära tröskverk, och ångmaskin som drivkälla. Skördetröskorna började sitt intåg i det svenska lantbruket i början av 1950-talet, först som mindre bogserade säcktröskor, med traktor som dragare. De självgående tanktröskorna kom mer allmänt några tiotal år senare. Allt större och med bredare skärbord. Hästarna blev också sedan början av 1950-talet helt utslagna av traktorerna, dessa också i

början av mindre modeller, men senare större och starkare, mestadels fyrhjulsdrivna.

På Boda gård finns idag fyra fyrhjulsdrivna traktorer med 100-170 hkr. en självgående skördetröska 15 fot, slåtterkross och exakthack för vallskörden, samt övriga jordbruksmaskiner för ett modernt och tidsenligt lantbruk. Datorerna har också gjort sitt inträde i lantbrukets affärsverksamhet och kontorsarbete. Medelproduktionen på våra 70 mjölkkor är 10.500 kg pr ko och år, den genomsnittliga avkastningen för landet är 8.300 kg. På min farfars tid kan jag tänka mig att produktionen var 2.000-3.000 kg.

Vårt land är sedan några år medlem i EU och kommer troligen med i EMU. Våra ekonomiska föreningar går samman, fusionerar och blir allt större. Även våra lantbruksföretag bli större, gårdar köpes upp eller arrenderas och slås samman, för att med kraft möta framtiden, så att vi lantbrukare skall få en någorlunda bra lönsamhet i våra företag. Tiden får utvisa om vi gör rätt.

Om än livet för bonden är slitsamt och ibland hårt så finns där också många fina värden att glädja sig över, att få leva i nära samband med djur och natur och inte ryckas med av ett allt mer uppdrivet tempo som dagens samhälle uppvisar

Den lever fattigt i vår värld
som ej kan stanna på sin färd
som ej kan ställa sig och glo
på ängens gräs som får och ko.

Den lever fattigt i vår värld
som ej har tid till tidsfördriv
att se en puppa byta liv
som ej har allvar nog att se
hur underbart ett barn kan le.

Stackars den som irrar full
av omsorg för sin framtids skull
och ej har tid att stå och glo
på ängens gräs som får och ko. (författare okänd)

Med hälsning till framtiden
Sigvard Orsmark med fru Ingela

Vecka 51 – Anne-Marie Karlsson, journalist NT

Världens äldsta yrke?...

Ja, jag vet att det sägs vara något annat. Men tror ändå att det är just detta, att skriva. I alla tider har människan förmedlat budskap genom skrift. Med stentavlor, hållristningar, gåspenna, skrivmaskin och dator.

Och vem är då jag?

En landsbygdstjej från Valdemarsviks utkanter som mina föräldrar trodde skulle bli jurist och överta pappas firma.

De bedrog sig, men får skylla sig själva för de hade gett mig en speciell egenskap i generna, en hårdnackad envishet.

Redan som tioåring visste jag vad jag ville, skriva i tidningen alternativt bli världsberömd författare.

I tonåren, när andra var ute och dansade, stängde jag in mig i ett rosa flickrum och skrev insändare på löpande band, senare också en mängd kåserier.

Astrid Lindgren var min idol, då som nu. Och för några år sedan fick jag intervjua henne. Vilken känsla.

För fjorton år sedan fick jag jobbet här på Norrköpings Tidningar i Söderköping. Oh, lycka!

Jag hade jobbat i Valdemarsvik och Norrköping, men sneplat på den här staden och tyckt att den inte borde vara utan mig.

Hit flyttade jag i november 1985. Till en stad vitpudrad av nysnö. På kvällarna vandrade jag runt, njöt av alla vackra hus med snirkliga detaljer. Och inte minst av Drothemskvarterens gammaldags charm. Tänk att få jobba här.

Att ha ett jobb – drömjobb – känns särskilt privilegierat idag. Hur blir det för dig Michelle, tre och ett halvt år, när du blir stor? Får du arbete? Arbetsglädje. Mormor undrar.

Tittar i dagens tidning, Delad sida igen. Utrymmet bestäms på huvudredaktionen. Det utrymme vi får tilldelat styr sedan redigerarna över. Storlek, bilder, rubriker. Vi som skriver är en mellanlänk i processen.

Igår blev jag nästan euforisk. Stor plats för mina grejer. Visst blir man lite egotrippad.

Vi är två journalister och två kontorister här på lokalredaktionen. Vi kommer närmare läsarna och samarbetar mer över gränserna för våra respektive avdelningar än på en huvudredaktion, Vårt bevakningsområde följer kommungränserna.

Jobbet är en häftig mix. Presskonferenser, kommun- och polisbevakning, evenemang, besök på företag och institutioner, sammanträden, protestmöten, Men också reportage genom egna initiativ eller tips från läsarna. Och ibland faktiskt rena slumpen. Som häromdagen att få se en märklig vägtransport, följa efter och få ett reportage om en stor ackumulator till värmeverket.

Man kan få besöka allt mellan slott och koja, träffa mängder av intressanta människor. Men det är också oregelbundna tider, kvälls- och helgjobb och mycket stress.

Glamoröst ibland, vanlig vardag för det mesta.

Blandningen gör det aldrig tråkigt.

En drös av regler ser till att styra oss mot det som ska vara journalistiskt riktiga bedömningar och prioriteringar.

Men varför ser reportagen så enkla ut i tidningen? Jag menar som om det varit ett jobb på några minuter, ungefär lika lång tid som de tar att läsa. Alla timmarna av

slit för att samla bakgrundsfakta, var syns de? Telefonjakten på folk som alltid är någon annanstans. Då man blir kopplad hit och dit och bort. Timmarna i bil ute på vägarna.

Värsta jobben är trafikolyckor och bränder, mänskliga tragedier.

Bästa jobben är om man kan avslöja orättvisor i det stora samhällsmaskineriet. Men allra roligast att få skriva om människor mitt i vardagslivet, deras jobb och intressen genom porträtt och artikelserier. Som serien om författarna i den här årsboken. Varje människa är unik, har sin egen historia. Det här är en del av min.

Gott Nytt Årtusende!
Anne-Marie Karlsson

Vecka 52 – Philip Gerebring

Tre dagar efter julafton

Det är kallt ute. Kallt och halt.

Jag tittar på termometern och ser att det bara är 3° kallt ute.

Det är också slaskigt ute på gården och det är nästan ingen snö kvar.

Jag har just läst lite av min bok som jag fick i julklapp.

Jag fick också CD-skivor, en ishockeyhjälm, kläder och godis bl. a.

Mina julklappar blev jag väldigt nöjd med.

På julafton kom mormor till oss och vi tittade på Kalle Anka.

Därefter kom tomten med en säck med julklappar och tomten var ingen mindre än vår hund. Sen öppnade vi våra julklappar.

På juldagen så åkte vi till farmor.

Där åt vi god mat och bytte julklappar med kusinerna och hade roligt. Klockan 5 på kvällen så åkte vi hem.

Igår (på annandagen) så kom morfar till oss med julklappar.

Vi satt och myste framför brasan och åt julgodis samtidigt som vi öppnade våra julklappar. Det snöade lite ute.

Nästa år är ett nytt millennium och då har jag tänkt att bli bättre på klarinetten. Jag har också tänkt att bli bättre på att inte äta så mycket godis

I framtiden så hoppas jag att det ska bli fred på jorden och att inga krig ska finnas. Jag tror att det händer mycket nytt inom rymdforskningen. Man kanske kan besöka fler planeter än vad man kan idag.

Jag hoppas också att kunna resa mycket i framtiden. Jag gillar att resa och jag och min familj ska resa till Västindien i april år 2000. Det ska bli spännande!

Av: Philip Gerebring 11 år 5c Västra Husby - skolan

Vecka 52 – Elev V Husby skola

Mitt liv:

Jag bor utanför V:a Husby med min familj där också fyra katter och hästen Oliver ingår. Här har jag bott sen 5 års ålder. Matts Blomqvist heter min lärare i femte klass i V:a Husby skola.

Skoldagen börjar klockan 8.40 och slutar 14.30. Till skolan åker jag skolbuss och hem den vanliga bussen.

På fritiden tränar jag friidrott i klubben Tjalve. Än så länge är alla grenar lika roliga. Nu i vinter har jag testat att åka utförsskidor. Det är väldigt kul! Ibland tar jag med en kompis hem eller följer med kompiserna hem efter skolan.

Oftast när jag kommer hem tittar jag på TV. Ibland går jag in på Internet och kollar min hotmail. Jag använder datorn mycket till skolarbeten och till att spela dataspel.

Framtiden:

Jag tror inte det kommer att hända något speciellt i framtiden, i alla fall kommer inte jorden att gå under år 2000. Det har någon bara hittat på! Men jag tror att världen kommer att styras mer och mer med datorer. Och att fler kommer att ha datorer hemma. Då kommer människor att använda Internet för att handla, sälja och få information.

Jag skulle kunna tänka mig att bli journalist eller hålla på med data. Men helst av allt skulle jag vilja bli veterinär.

